

زینا

صفیه حلیم

Ketabton.com

د چاپ خای: ایډمین پریس (پیښور)

نیتہ: ل، لہم

د بڼځي په نامه

لومړۍ باب

عيسوي کال

ه د اوسپنې د جرندي (قلف) بندولو وروسته يو واري بيا ځان په زوره رابښکله او د تندي گونځي يې تتي شوی. د خپل کور [] لويه زړه تمبه يې شا ته ورتيله کړه او په بل لاس يې کنجې [] [] [] س په تخر کښ جوړ لوی جيب ور واچوله، هغې چې کوڅې ته [] [] [] رو نو سترگې يې له اوبښکو ډکې وې. [] [] [] [] [] [] مازيگرې د کلی په کوڅه کې د زهره د چم گاونډ بڼخي راټولې وې. هغې سترگې د بر [] [] [] [] [] م په بڼخي ولگيدې چې کله به هم له خپل کوره نه راوتله. زهر [] لاسونه ور وړاندې کړل او دواړه بڼخي غاړه غړۍ شوی. نن زهره له کلی روانه وه، هرې نۍ پخپل وار دې ته يو څو د تسليت خبرې کولې، غاړه به يې ورله ورکړه او بيا به هغې پسې روانه شوه. د بڼخو دا وړه قافله [] [] [] رو خوځيده. ښينې به پکې په لاره د خپلو کورونو په دروازو ودريدې [] ، لکه چې وړاندې تگ ور باندې حرام وو.

لی پدې کوڅه کې به هر وختې ماشومان لوبې کولې. ولې اوس و ماشوم هم نه ښکاريږي. ا ټول د زهره د څلورو اولادونو سره د وخته د شنډ توت خواوشا راټول و [] . دا د کلی د ټانگو وروستی پړاو وو، د هغو څلورو ټانگو چې د ورځې به دوه ځلې بار ته تللي او پکې به د پيو (نودو) منگي بار وو. اوس د شنډ

نوت سره يوه ټانگه ولاړه وه. ني پدي مازديگري، د مناف
 ماما په ټانگه يوازي د زهره د کور هاغه لوبښي لرگي بار وو چې
 ي له خا ه سره ښار ته وړل. و د هغي څلورواړه ماشومان د
 خوشالي نه په ټوپونو وو چې ښار ته روان وو.

ولي د زهره په زړه لکه چې لويه تيزه رالويدلي وه. هغي له سهاره
 ره ژړلي وو چې اوس يې اوبښکي هم وچي وي. کلي په منځ
 ي بهيدونکي د لويي ويالي د پله په سر د هغي گاونډي □□□□
 ندای په امانې وکړه او زهره د ټانگي په لوري روانه شوه نو
 ، احساس وشو چې هغه اوس پدي ټوله نړۍ کې په رښتيا
 يوازي پاتي وه.

و مخامخ په ټانگه کې يې واړه وليدل چې ښکته پورته کيدل نو
 زړه يې ډاډه شو. بغه ټانگي ته ور وختله او چې د پله نه وراخوا د
 کورونو په وکتل خو ځيني ښځي اوس هم ولاړي وي.
 ن ماما د اسپي د مخي نه د ونډې توبره لرې کړه او واگي يې د
 ټانگي د اوسپني د جنگلي نه ورپرانيستلي. اسپه ورو ورو روانه
 شوه او مناف ماما په پايدان ودرېدو □□ اسپي ته يې د خپلي ژبي
 مخصوصه اشاره ورکړه. کلي ښځو تر هغي ټانگي ته کتل تر
 دا د گل شرف دوي د مالتو د ونو پناه شوه.

زهره خپله سپينه بورقه کلکه له ځانه سره تاوه کړه. او مناف ماما
 اسپي ته يو چابک را خلاص کړو نو هغه په منډو شوه. په ټانگه
 د هغي دولس کلنه لور ښايپړۍ د مور د ژړا په سوب پوهيده

ونه پورته کړل او د مشرانو په شان یې د شونډو په منځ کې
پس پسې وکړې.

زه ره قبر ته را ورسیده و د خپلې لویې په یو پلوو کې تړلې د
خپل کور د ر [] پل څو گلونه یې په قبر وشیندل. فاتحه یې وکړه،
بیا یې د قبر په خازه لاس کېښودو او ورو ورو لگیا شوه، داسې
لکه چې خپل مړ خاوند ورته مخې ته ولاړ وي. "ته خو پوهیږې
تېر کال په ما څومره سختې تېرې شوې. مزکې درته ساتلې
شمه. لونیو عزت به دې څوک وساتي. اعظم لا ماشوم دی...
، د عابدې مجرمه یمه... څه وکړمه. یې کلي کې مې گوزاره نه
کېږي... ما ته بخښنه وکړه."

زه ره څو شېبې همدغسې ولاړه وه. یې جانی د نږدې قبرونو نه
څو کاني راتول کړی وو [] د خپلې نانزکې قبر یې جوړ کړی او
مور ټولې خبرې یې هغه وړوکي قبر ته کولې. زه ره د خوابنې
[] [] [] ر قبر ته هم ودریده. یا یې جانی له گوتې ونيوله او بېرته
تنگې ته راغله. د بېرې د ونې لاندې ناست مناف ماما نسوار
وتوکل، خوله یې د پټکۍ د ر څوړند پیڅکۍ پورې پاکه کړه او لکه
د مشین ټانگې د روانولو مراسم یې پورا کړل. ټانگه د بوډنۍ د
[] نه چې تېریده نو جانی نابیره ناره کړه، "بي بي څه شوه؟
مورې بي بي ولې مور سره نه راتله؟"

د زهر، زړه کباب شو، هغې هیڅ هم ونه ول، د جانی بي بي د
نې نازولۍ لور عابده نن سحر مور سره د خدای په امانۍ لپاره

راغلی وه. د خویندو سره یې ډېر پټ رازونه وئیلی وو. و چې تله
 ر جانی یې د هغې د بـ مکی نوی بورقه ځان ته راښکله چې، "□□
 بي مه ځه... مونږ ښار ته څو... موږ سره راځه..." □□ □□ دی ورته
 □□ یلی وو چې زه بیا درځمه. زهره په تصور کې لیدل چې عابده
 به اوس له پندیرۍ اوږه راوباسي.

عابدی پخپلو ورو ورو لاسونو د پندیرۍ نه اوږ □□□□ یستل او
 خپلې یور ته یې په شکري کې اړول. هغه د دلاور د نازولۍ زوی
 . خان ناوی وه. او د ناوی توب د ورځو دا لومړۍ دنده وه چې
 د هغې په غاړه لويديلی وه. هغې خپلې لپې شمیرلې او د مور □
 کور ډوډۍ یې یادوله. خپلو لاسونو ته یې وکتل، نکريزو رنگ
 اوس هم تازه □□. د هغې مړوندونه دومره نازک وو چې د صابون
 کلک والی به یې نشو زغملی. هغې د ښایست درز په نږدې کلو
 کې هم خپور شوی وو او با دا ښایست ورته جنجال جوړ کړو. دا
 'د یوولسو کالو وه چې خلک یې غوښتلو ته را مات وو. □□
 هغې پلار سید کرم به هر چاته وئیل چې لو □ یې ماشومه □.

عابده پلار ته ډېره گرانه وه ځکه خو به یې ورته په کور کې سبق
 رښودلو. دی د خپل لی په یو څو لوستو کسانو کې و انگریزانو
 به یې د پښتو درسونه ورکول. دوه کاله پخوا د شاه گل کلی
 ملک ورسره په ښار کې پیژندګلی شوی وه او سید کرم ورسره
 لوظ کړې وو چې عابده د شپاړلسو کالو شي نو د هغه زوی ته به
 یې ورکوي. خو د مرګ لاس پرې بر شو او □ یې د ملاریا (ملیریا)

په ناروغۍ مړۍ. د زهره د سر نه لکه چې چټ ليرې شو. د هرې خوا نه بادونه را والوتل او خس و خاشاک يې د دې په کور کې وروښتل چې دې سيلۍ لومړۍ قربانۍ عابده. د کلي خان، دلاور چې پخوا به يې د سيد کرم نه حيا کيده، د هغه په لوبښتي کې زهره ته د عابدۍ لپاره خواست وکړو.

هره حېرانه وه چې څه وکړي، د خاوند په غم پوهه نشوه او د لور په غم اخته شوه. يو رخ به د شاه گل ملک له خوا پېغام راتلو او په بله ورځ د دلاور خان له کوره. دواړه کورنۍ د يوې ډغړۍ ويې. ت سړه به يو گواښ هم مل وو چې که لور يې بل له ورکړه... دې... نو... په اوريدو به زهره وارخطا شوه. سيد کرم يو ناسکه ورور وو چې له پښو معذوره او د کلي په هټۍ به ناست وو هغه هم د دلاور خان نه سخت وپريدو. زهره پخپله پدې کلي کې پردۍ وه. هغه د سوات نه راواده شوی وه. يو ورور به يې په کال چرته راچکر شو، که د تپوس پوښتنې يې وکړه وو. د ورځو شپو کې هغه د بيد بابا زيارت ته روانه وه چې په لاره کې يې شمانۍ وليده او هغې ورته په غوږ کې داسې خبره وکړه چې زهره وارخطا بېرته کور ته راوگرځيده.

ابدۍ ته هغه ورځ بڼه په زړه وه. لو خوښو کور پاک کړی. کټوۍ په انځري باندې وه. دوي په غولۍ کې ناستې وې. هغې پخپله په کروشپي د کټ څادر بوللو. اېپري په وړو لاسونو

کارگاه ټینگه کړی وه، پرتوگابن یې جوړ [] شفا په یو توکر کې
د خپلې خور نه چارسوتي کښیدې چل زده کوو. کله چې مور
یې وارخطا د وخت نه وړاندې کور ته را دننه شوه نو هغه پوهه
شوه چې خبره وړانه []. جانی ر اعظم کور ته نه راتلل ځکه
دوي هم مور سره روان وو او [دوي میله خرابه شوی وه. []
کله به زهره ورته یوه یوه څپیره راخلاصه کړه، خو نن د هغې
وضع ښه نه وه. نو ورته اوبه راوړی، چا ورته بیوزی وهلو []
زهره په زوره زوره مریم ته ناری کړې چې د دوي سره یې دېوال
په دېوال کور وو. مریم په منډه راغله، ورپسې د هغې خاوند هم
اغی او بیا دوي په کوټه کې څه صلاح مصلحت وکړل چې
ک ترې خبر نشول. نو په هاغه مابنام د دلاورخان په کور
کې پزې وشوې. دا د صمد خان او د عابدی د کوپژدني اعلان
[]. له ورځ د دلاور خان له کوره سړي راغلل، گوټ ووشو
او سمدلاسه د عابدی د واده نېټه ټاکل شوه.

عابدی د پندیرۍ خوله وتړله، او ورو د خمبې نه رابښکته شوه.
هغه تراوسه خپل واده ته حېرانه وه، د دیارلسو کالو عابدی میاشت
خکې هم د خپلو خویندو او همزولو سره به د شپې پټ پټونې
کولې. دا کومه ټکه رالویدلې وه چې مور یې د شهید بابا زیارت
ته د تلو برخای [دې د واده په غم کې شوه. په هاغه شپه دې
څومره ژړلی وو، ته یې څومره زاری کړی وې چې ورته
حال ووايي. که نه د گاو بانو د کور کوهي(څاه) ته به ورودانگي.

هم پدې خبره ورته مو ووئيل □ "ناه گل ملك وايي چې كه □□□□
وړانكړه نو ووبه يې تبتوو."

د عابدې د واده په او □ ورځ زهره هوډ كړى وو چې نورې لوني
به د خپل كوندتون نه □ نه زاروي. د سيد م يو ډېر نږدې ملگري
د رشيد كونده، محبوبه په ښار كې اوسيده □□ زهره د حال نه چې
□□□□ □□ په هم هاغه محلت كې يې ورته د كرايې كور پېدا
كړو چې محبوبه پكې اوسيده. ، د زهره د كلې پدې مازديگرۍ
همدې كور ته روانه وه.

□□ يم باب

□□□□

زهره خپلې ټولې خنداگانې كلي كې پريښې وې. به ښار كې
هغه د "ببو" په نوم يادیده. □□□□ ورته د رشيد اولادونو ورکړی
□□. محبوبه د کابل نه را واده شوی وه. هغې به د
□□□□ (ادري) لپاره توکر کابل ته ورلیرلو چې ورېښمین جالی او

ن(چين) ورته وگندي. نو بنځو به خپل توکر او ورېنم ورته ورکول او محبوبی به پکې خپله گټه اخیسته. د هغې په کور به یو څو بنځو په اجوره (اجرت) کار کول زهره هم د بنځو په دی ډله کې شامله وه. حبوبي ورته د جامو گنډلو یو زور پین ورکړی وو او هغې ته یې چل هم وربښودلی وو. زهره به س پخپله هم د محلت د کورونو لپاره جامې په مزدوری گنډلې.

لڼفا او ښاپېری د محبوبې د لور سره د ښار د لاسي کارونو مرکز کې داخلي شوی وي چې حکومت پرانیستي و. مازدیگر به مور سره لاس کول. عظم لا پخوا د ښار په ښوونځي کې داخل و او اوس د کلي نه ښار ته د نانگي سفر نه خلاص وو. له کوره به ډې پښو ورتلو ډېره به سحر وختي شفا، ښاپېری او اعظم له ډوډۍ پخوله. بیا به د جانی سره بازار ته ولاړه د سود سودا نه وروسته به یې توه باندې کړه او بیا به یې ټوله ورځ مشین لاستی کول. مازدیگر به دواړو لونیو ورته د خپل ستر چې دوی به ورته "خرخه سینتر" لیل کیسي کولې. هغه حای د استادانو، د نورو جینکو، خاله، د څوکیدار، څوک به یې یادول چې زهره په ژوند کې یې یو خوږ بدلون راوستی.

ښاپېر به اوس کتابونه ولوستل، د خرخه سینتر نه به یې کله نا کله د کیسو کتابونه کورته راوړل. د شپې به یې د لاتین (هري کېن) په رڼا کې دا کیسي لوړ غږ ولوستلی. د زهره په کور کې وسه برېښنا (بجلي) نه وه، خو هغه خوشاله وه. د ورځو شپو

د کلي زړې ښځې چې به نار ته د سودا لپاره راتلې نو د
هره په کور به هم را وگرځيدی. بيا به يې ورته د [] ی او د
هغې د سخر گنۍ حال ووييلو. زهره هم د کلي د ښو بدو []
لې مزکې د فصل د حاصل لپاره څو واري کلي ته ورغلي وه.
د کلي د کور صفایي به يې وکړه خو شپه به يې پکې نه کوله.

عابدې حال به يې وليدو نو ټوله شپه به نارامه وه. []
په حجره کې به مېلمانه ډېر وو او عابدې خواښې د کور کارونه
په انږيندو ويشلي وو. پدې ډک کور کې د عابدې ورځ بده وه.
هغه د عمر نه وړه وه او وجود يې هم نازک [] د کور په نورو
نارونو کې به ورسره د کلي څو ملگرو او کله نا کله خپلو يونو
مرسته کوله خو د [] خانکه اوږو د اخښلو په وار به يې ژړل.
بدې به خانک په کټ ايښې وو او پخپله به ورته په زمکه ولاړه
[]. يوه ورځ همدغسې د اوږو په دريم خانک کې يې ايله اوبه او
مبیره اړولې وو چې سر ورباندې وگرځيدو او راپريوته. په کور
، يو غوبل جوړ شو او د عابدې خواښې هم وارخطا شوه. زهره
تېر ځل ورسره [] ت جنګ کړی وو چې د هغې لور د دې کارونو
نه ده. د کلي دا يې شمی راغوبښتل شوه او هغې په منډه د عابدې په
راښې زيرې وکړو چې عابده د [] بيا نو عابده د
اشوم تر زېږيدو د اوږو اخښلو نه بې غمه شوه.

د عابدې د زوی د کيدو خبر نورجانی راوړی وو. زهره ورته په
سر لوپټه واچ [] عابدې ته يې ځواب وکړو چې په بله جمعه به

ټلې ته ورځي. ناپېرې، شفا او اعظم د کلي ورتگ ته خوشاله
 □□. پدې تېر يو کال کې دوي عابده يو دوه واري ليدلی وه □□□□
 ټلې يې ورور و خویندو زهره ته ښه په کلکه وئیلی وو چې دوي
 به په کلي کې لس شپې گډه. زهره چې د جوړو شوو جامو يوه
 لويه غوټه د محبوبې کور ته ورسوله نو په هغې يې هم د عابدي
 ته زوي زيرې وکړو. محبوبې رله ژر د کوڅې په گوټ د شيام
 □□ وایي دوکان نه شیرینۍ راوغوښتله. بیا يې په زهره ټينگار
 وکړو چې کلی کې دې ډېره نه پاتې کېږي. يو خو د ودونو جامې
 ورته ډېرې را روانې وې او بله د اعظم د سبق یادونه يې وکړه
 چې سالانه امتحان لني آزمويږي يې په سر وې.

زهره تر اوسه د ښوونځي د سبق په حساب ډېره نه پوهیده خو
 دومره خبره وه چې محبوبه هره خبره د هغې د گټې لپاره کوي.
 کې سپینې شین خالی محبوبې به په دریو ژبو خبرې کولی شوي.
 د اردو لیک ولوست يې د خپل خاوند رشید نه زده کړی وو،
 هره به يې هم کله ناکله راهڅوله چې يو څو □□ کې دی
 □□□□. خو هغې ځان په زړو کې حساب کړی وو. د جمعي
 په څ زهره د ټانگو ادې کې □□□□ نه ځواب وکړو چې
 سپينين دی ورپسې کور ته □□□□. په هغه مازديگر د مناف
 ا ټانگه په کلی کې د شنډ توت لاندې چې ودریده نو زهره خپلو
 دونو ته د غوښې، چای، وريزو او د سابو غوټې په سر کړې.
 ی ته يې د کور کنجيانې ورکړې چې دوي دې هر ټي ځای
 ، کړي. پخپله د ويالې بلې غاړې ته د دلاور خان کور ته □□

روانه شوه. عابدي د کور بنځو ورته د سترې مشي سره مبارکي هم وويله. زه مړی لور او بيا لمسي بڼکل کړل او وي ليدل چې عابده نوره هم کمزوری شوی وه. يو څو واري دروازي ته وکتل نو مور يې پوهه شوه چې د خويندو په انتظار وه. زهره ورته وويل: "نن ناوخته وو صبا به درته راشي." کور بڼخي لاري د مازديگر تاره او د کتوي په غم کې شوي نو [هره د ډوکي نه وه غوره کاغذي کڅوړه راوويسته او عابدي ته يې په لاس کې ورکړه. پدې کې هه معجون(مساله) وه چې په تېرو څو ځو کې زهره پخپل لاس جوړ کړی وو. څلوېښتو توکو جوړ نوندور خواړه د اعظم او د جاني ډېر خوښيدل خو زهره ايله يوه يوه چوندی ورله کړی وه. اعظم پدې سخت غصه وو چې د مسالي، بادام، غوزان، چارمغز او بي شمېره نور نااشنا توکي خو ده ورته له بازاره راوړی وو نو په هغه مسالي د ده حق زيات جوړيدو. هغه په دې نه پوهيدو چې مور يې هره شپه د يوې يوې پېسې په حساب کولو اوده کېده.

دې کڅوړه په يوې طاقچې کې کيښوده او مور ته يې د چايو تابيا کوله چې زهره پاڅيده. غي اوس ژر تر ژره کور ته ځان سول غوښته. عابده هسې هم پوهيده چې زهره به هيچرې د هغې کور کې ايساره نه شي. د هغې راتگ به همدغسې په منډه وو. واده راهيسې مور د هغې په کور کې بي له اوبو نور څه نه وو څښلی، زهره به [يل چې د واده کړی لور کره ډوډی خوړل د بي غيرتو خلکو کاروي. هه څه هم خلکو به ورته ډېر وويل چې دا

خبره یوازې د سرو لپاره ده خو زهره دا دود پخپله په خای ساتلی
 □□ غې د سید کرم او اعظم لپاره هم سوچ کوو او خان یې د
 عابدې پلار گڼلو.

س هم چې هغه د دلاور خان له کوره خپلې کوڅې ته روانه شوه
 بنځو ورباندې ډېر ټینگار □ کړو. د زهره د چم گاونډ بنځې
 که چې د هغې بنکالو اوریدلی وه. هر چا به د خپل کور له دېواله
 ورته سترې مشرې وکړل او بیا به پخپلو کارونو اخته شوی. □□
 پل کوره چې رسیده نو د مازدیگر لمونځ ترې قضا شوی وو.
 هغه لږه گړندې شوه ځکه جانی یې هم نه لیده او خبره وه چې د
 هغې نه وړاندې په منډو منډو کور ته به رسیدلي وي.

به کور کې بنا □ او شفا خای سم کړی وو او درې کټونه په
 غولی کې پراته وو. په انگرې □، اور بل او بښاپېری ورباندې د
 خاورو په کټوۍ کې ښه باندې کړی وه. شفا اوږه خښلې وو □
 □□□□ جانی سره د لرگي په اندره پایه(زینه) ښکته پورته کیدو.
 لفا د لاتین(هري کپن) شیشه پاکوله او د تیلو ډېوه یې هم خان ته
 ښه ایښې وه. □ هره ته دا هر څه ډېر ښه ایښیده خو د سید کرم
 ای تش وو. پداسې وخت کې به هغه خپل کتاب سرته ایښې وو په
 کټ به نیم □□□□□□□□ په آسمان به یې د الوتونکو مارغانو سیل
 کاوه. □ نا کله به ورسره اعظم او جانی هم ملاست وو او هغوي
 به یې د مارغانو نومونه ښودل. □□□ انگ، د هغې د تصور
 دا نړۍ ښه کړه. □ فی اودس تازه کړو او د لمونځ نه وروسته

تر ډېره وخته يې خپلې وظيفې کولې. شفا چې هريکين بل کړو نو زهره د مصلې نه را پاڅيده. هغې ته د لاتين شيشه صفا نه معلوميده خو اوس ناوخته وو. واړه وري وو او خپلې لوبې يې بس کړې وې. ل د انگرې چاپېره ناست وو. بښاپېرۍ کټوه د خوړلو لپاره ابره کړې وه او مور ته په انتظار وه چې په تبې ډوډۍ پخه کړي.

زهره چې ډوډۍ پخولو ته کيناست نو پام يې شو چې ټولې بستري □□ اوسه دننه ي پورې خوړند اړولي کټ کې پراته وو. اوس دننه تياره وه او پداسې وخت کې اکثراً په توشکونو کې به لږم يا کربورۍ پټ وو. پدې سوچ د زهره وجود نارامه شو او لونیو ته يې ويناوې پيل کړې. ، د بښاپېرۍ د سترگو اوبښکې ونه ليدې. بښاپېرۍ ، همدغه گيله ترې پېدا شوه بې هغې به ټول کارونه سم کړي وو خو مور به ورته يوه خبره د آفرين نه کوله او په يوې غلطۍ به يې پکه کړه. دواړه جينکۍ راپاڅيدې، شفا ډېوه بله کړه او دننه خور ته يې ونيوله. پېرۍ يو يو توشک را بهر کړو، وې نډلو او بيا د يو بل پنډ نه يې د سان چاپه دار څاډرونه راوويستل ، کټونه د خوب لپاره جوړ کړي.

ي ټول وخت کې زهره ډوډۍ هم پخوله او ځان سره بونگيده، " هره خبره زما په سر ده. ه ښځه هم يم او سړۍ هم... د کور او ر ټول کارونه ماته پاتې دي. " د هغې پام نه و چې جانۍ او □□□□ د تبخۍ د تودې ډوډۍ نه نمرۍ ماتولۍ او سپور يې خوړل.

د زهره له دې عادت نه ډېر بد راتلل. یو واري چې اعظم لاس وړاندې کړو نو زهره د ګي د خمځۍ سره ورته تیاره وه او په لاس یې ووهل. خو اعظم خپل کار کړې وو. د ډوډۍ نه وروسته ره د ماسخوتن لمونځ ته ودریده او لونیو یې لوبښي راټول کړل. زهره به د ماسخوتن لمونځ نه وروسته ډېرې اوږدې وظیفې ټولې خونن د هغې د دعاګانو سلسله د ډمامو په شور ماته شوه. شپې پدې چپتیا کې غږ د ډېر لرې راتلو او هغې د مصلی نه خپلې لاونډۍ مریم ته غږ وکړو. "مریمې دا د چا په کور کې تماشه ؟؟؟" مریم د کوهي نه اوبه راویستلې چې په غولۍ کې تړلې مال ته یې واچوي. هغه یوه شېبه غلۍ وه لکه چې غوږ یې ایښي بیا یې هم هاغسې په لوړ غږ وویل. د دلاور خان دوی په حجره کې با جوړې ډنگ ډونګ دی.

زهره پوه شوه چې د هغې د لمسي شاه جهان ، زیرېدو خوشالۍ ځکه سبا ته د ماشوم سرکلی وو. د عابدې مشرۍ یور ورته نیلۍ وو چې نن ماښام له ښاره یوه نامتو ډله سازیان رابلل شوی وو او سبا به د دوی په حجره کې تماشه . خو داسې ښکاریده لکه چې تماشه هم اوس پېل شوې وه.

زهره په بله وره یو څه خوشاله معلومیده. لونیو یې ، خپلې خوبښي جامې اغوستې وې او دې ورته هېڅ نه وو وئیلې. اعظم سهار د چایو نه و ټټه چې په کلی کې د خپلو ملګرو سره یو ای شوی وو نو بیا تر غرمې مور نه وولیدلې. خو هغې نن د کلی د نورو

په شان اولادونه هير کړي وو. عجيبه خبره دا وه چې نن
 رمه د نورو بنځو او د لور په ټينگار زهره د عابدي په کور کې
 لومړی ځل ږوږی هم وخوره. انښام د لمانځه نه وروسته د
 دلاور خان په حجره کې تماشه وه، بنځو له کارونو ځان اوزگار
 کړي وو او د حجرې خوا وشا په کوټو (□□□□□) ځان ته ځايونه
 نيولي وو. ماپړۍ او شفا د خپلو خور[او عابدي سره يو ځای
 ناستې وې. د زهره زړه نه کيدو چې : ماښام نه وروستو نوره
 ايساره شي. ازونه په هغې هسې هم بد لگيدل خو د لونو (□□□□□)
 ناسته وه. د هغې په شان نورو زړو بنځو د ډمو د گډا ننداره
 دومره نه کوله □ څومره چې پخپلو کې خبرو ورله خوند ورکړ □. □.
 ره د چم بنځې هم راغلي وې او ځينو واړه ماشومان لرل چې
 سر له ماښام په غيږه کې ورته اوده وو. جانی هم څو شېبې سيل
 وکړو او بيا راغله د مور په غيږه کې اوده شوه. زهره پدې وخت
 کې فيصله وکړه چې خپل کور ته به ولاړه شي.
 بنځو يوه جوبه راپاسيده، يوڅو تنه د لرگي په اندرپايه رابنکته
 کيدې چې په حجره کې شور ماشور جوړ □□. هغه ټولې چې
 بنکته او نيمې بره ولاړې وې د کوټې هغې دېوال ته يې منډې
 کي چې بنکته ترېنه حجره ښکاريده. زهره م د بنځو د يوې
 جوبې سر راپورته کړو چې بنکته په حجره کې وگوري چې څه
 پېښه و[. بري په ميدان کې گلفام او آيني سندرې ويلي.
 اړو به په گډه څو مصرعي ووئيلي، بيا به يې د ډولکي په درز
 پلو گونگروگانو ته شرنگ ورکړو او د حجرې يو او بل سرته به

ي څرخ تير کړو. زياتو خلکو د هغوي سندرو ته غوږ نيولی وو
 و گلفام چې به کوم لوري ته ورغله ها خوا به ډېر جوش ليدل
 کيدو. زهره د دوي دواړو جامو کالو ته ځير شوه. دوي په سرو
 □□□□□□ □□□□□□ د کوچيانو کميسونه اغوستي وو□□ پرتوگونه يې
 □□□□□□. په □□□□□□، سري اوږدې لوپتي وي او د وجود غړي
 يې نه معلوميدل و د گلفام سور کميس په ملا کې تنگ وو او د
 يني غاړې نه به يې کله کله لوپته والوتله نو د سرو له خلي به يو
 زوږ راپورته شو.

زهره په تلو کې ه چې د گلفام د يوي مصرعې په وئيلو د غلام
 سخي زوی لاس وراوړد کړو□□ غي غځيدلی لاس يې وونيولو. د
 فام پښې بې توله شوې او بغه په ناستو ځوانانو پريوته. هرې
 خوا ته□□□ چيغې شوې نو د غلام سخي زوی هغه نڅا گره
 راپورته کړه. هغه وخت په ښځو کې ناسته د غلام سخي ښځه
 خپل زوی ته په ښکښلو □□□□□□. زهره چې د وړاندې نه د
 حجرې په حال نارامه وه، پدې حال□□ نوره هم ناقراره شوه. لونیو
 ته يې غږ□□ کړ□□ چې، "راځئ" شفا يې په زوره پاڅوله خو ښاپېری
 عابدي سره ونښته او ډېرو ښځو په وينا او مينت زاريو، زهره
 ښاپېری نه لاس واخيستو. بيا د کلی په خاموشو لارو هغه د
 خپلو دريو اولادونو سره د کور په□□ وري روانه شوه. زهره د
 ي د دروازي زنجير يو واري بيا وليدو چې له دننه کلک شوې
 □□. او جانی د وخته اودې وي. اعظم يې په زوره د دلاور خان
 مجري کور ته راغونښتي وو او يو څه وخت هغه پښې په ځمکه

□□□□□. بيا له خپلي خور سره په لوبو شو او اوس هغه هم کور
 □□ بر په □□□ کټ پروت وو. زهره په تياره کې د هغه په کټ خو
 شېبې کيناسته په ويښتو کې يې ورته گوتې ووهلې او بيا ولاړه
 پخپل کټ پريوته.

د دلاور خان له حجرې اوس د سازونو غږ د دې تر کوره راتلو.
 هغې ته خپل د واده شپه راياده شوه، په هماغه شپه هم پمامې
 غږيدې. دې ژر د قران سورتونه راياد کړل، يا يې سر د بالښت
 لاندې پټ کړو خو اوس ددې په ماغزو کې موسيقي غږيده. هغې
 د لاحول وظيفه پيل کړه نو وور ورو موسيقي بنده شوه خو اوس د
 هغې وجود په خوږيدو شو. دا لکه د ماهي، چې له اوبو به □□□□
 اوږيده راوړيده. پدې کې د هغې د ذهن په پرده يوه ښځه رابښکاره
 □□□□. دا گلغام وه، د سور کميس او تور پرتوگ د پسه د بوډې تال
 رنگونو لويته به والوتله، د گلغام مخ د هغې خپل مخ ش. □□□□
 ټي د زوی پر خای د هغې خاوند سيد کرم ناست وو □ دې
 لاس يې ونيولو. دا ږنگه ښځه د هغه غيږ ته ورپريوته. د هغې
 ټول احساس کاوا که شول. له خولې يې يوه کريکه راووتله □□□□
 ې خولې خولې وو... ساه يې ښکته پورته کيده او د شفا غږ يې له
 لرې اوريدو، "موری! چل درباندي شوی دی."

د هغې د کميس د غاړې توکمي □ لاصي وې او شفا يې لاس نيولی
 وو. زهره اوچته راپاڅيده □ خپل ځان ته يې پام شو. □□□
 ژر غونې وه، دې ژر ته ووييل، "هيڅ نه دی... لکه چې خپسه

راباندې ناسته وه. گوت اوبه راکړه. "شفا پاڅیده و د سپوږمۍ
په تتې رڼا کې یې گړونج ته ځان ورسوو. بیا خاورې د منگ نه
یې څښلې جام پکې و او مور ته یې ونيولو. زهره اوبه
څښلې او شفا ته یې ووتل چې ویده شه. د حجرې موسیقي اوس
نه اوريدل کیده ځکه د کلی سپو غږل. زهره پوهه شوه چې د حجرې
خلک اوس خپلو خپلو کورنو ته روان وو.

دریم باب

سپوږمۍ د کروشي خادر پوره کړې. س یې په لوی پالنگ
وړولی وو چې مور یې وگوري. زهره د خادر یو یو گوت پخپل
کې نیولو او په مخ به یې د تسلي څپې خپرې شوې. په تېرو
میاشتو کې بسپوږمۍ د کیسو د کتابونو لوستل بند کړې وو او
کور کې به یې پدې خادر کار کول. به خرڅه منتر کې بسپوږمۍ

□□□ □□□ ول ژمی د نورو زده کوونکو جینکو په شان : پوځیانو
 لپاره د خړو وړیو د دستانی، جرابی او سویټری اوبدلی. ، جنگ
 کې زور پیدا شوی و□□□□ تولو ، د هټلر خبرې کولې چې ډېر □□□□
 سړی وو. کله نا کله دوی به په "پربهات" او پیسه اخبار راټولې
 ی چې د بنوونکو له خوا ورته راغوبنل کیدو. هټلر د خبرې
 □□□□ ی ټولې اشنا وې و ښایې ته به د هغه د غصې ډکې
 مترګې د خپلې مور سترګو ته ورته ښکاریدې.

ن هم هغې لکه د یو پوځي جنر ، د ښایې د کار جاج واخیستو.
 □□□□ بایي خادر قتل وکړ او ښایې ته یې□□□ رګړو چې په لوی
 دوق کې یې کیردې. د ښایې لپاره د اوسپنې دا لوی صندوق
 زهره په ارزانه بیه د یو لوهار نه اخیستی وو چې د پیرنګیانو د
 کورونو د زارو شیانو نیلامې ته به ورتللو. په صندوق کې د
 جانی له خوا ښایې لپاره راوړل شوی نور ډېر سوغاتونه هم
 □□□□ و. کله چې ښایې□□□□ □□□□□□ نلاصوو نو په جانی به لکه
 چې بوي رلګیدو. اوس هم هغې د□□□ شیی خادر د صندوق په
 یوې خوا کېښودو نو جانی ورته ودریده او سمدلاسه یې د سپینو
 زرو پایزیبونه را واخیستل. پېرې پوهه شوه چې جانی څه
 غواړي، هغې د دروازي شا ته وکتل نو مور یې په پخلن اخته وه.
 ، دواړه پایزیبونه په پښو کړل□□□ پرتوګ دواړه پایڅي یې په
 لاسونو کې پورته ونيولې او په مکیز مکیز کله یوې خوا او کله
 □□□□ ی خوا وګرځیده. جانی خوشاله شوه، بیا هغې په صندوق کې
 ب اودې رنګه ښار□□□□ م رابښکله او خور ته یې ونيوله چې

ناوې شه. اېپري بيا له دروازي تا کرل او بنارسي يې په سرکړه. □ له ډېرې خوشالي کت کت وځانډل او پدې وخت کې ناپېرې بهر د اء م غږ واوريدو چې د کور زنځير يې کړنگوو. هغې ژر ژر بنارسي او پايزيونه په صندوق کې ورواچول او سر يې بند کړو.

نې له وخته د دروازي خلاصولو لپاره د اوسپنې د جنګلي سره لې پري رابنګلې وو. د هغې لپاره دا هم يوه لوبه وه، د کوڅې د دروازي په سر کور کې دننه د رسپنې په يوې څلور ګوتيزې ټوټې، دننه درې ګوتيزه پټره وه چې بنګته پورته کيده. □ دې سره يو لوی پري د کور تر ولو اوچت منزل غځيدلی وو. هر □□ به دروازه وټکوله نو د کور خلکو کې يو کس به ورته د بره نه هغه يې رابنګلو. دې ته به يې "هوره" □□يل □□ به بنار کې دا □□□□ مامه وه چې د دروازي په ټکولو، د کور د باري نه يو واري بنځو و مرو دا پوښتنه کوله چې څوک يې؟ اعظم د پښو درزاري زهر په پخلن ځي کې اوريدو. نن څه خاص خبره وه چې هغه په ټوڅه کې د لوبو نه وروسته داسې په منډه کور ته راننوتلو، که نه هره ورځ به مور ورته □□ ی (کرکې) نه يو واري غږ ضرور □□.

□□□□ چې په پونو راوختلو نو په لاس کې د کاغذ تاو شوی نل (توتورو) نيولی وو. هغه په دالان کې يښې د لرګي په تخت بښناستو او خويندو ته يې غږ وکړ چې راشئ. بيا هغه را تاو

شوي غور کاغذ يې ورو ورو په تخت هوار کړو او د ټولو له
 □□ لي د حيرانتيا يوه چغه را وتله. زهره نور صبر ونکړای شو،
 هغې ژر ژر لاسونه د کميس په لمنه وچ کړل او دالان ته راغله.
 نکو مور ته لږ حای پرېښودو. زهره چې په تخت څه ووليدل
 نو زړه يې يو درز کړو. نه پوهيده چې څه ووايي ځکه پدې لوی
 غور کاغذ ښاپېری جوړه وه.

ښاپېری ته ورته څيره، کټ مټ هم هاغه آبي سترگې، ژېړ ويښته
 په سرو شونډو هم هاغه مسکا... □ ، ښځې تصوير تر ملا جوړ
 □□. د نازک شيفون تکه سره ساړي تړلی وه، لږ په څنگ
 ته وه او په لاس کې يې سيگرت نيولی وو. دا نه معلوميده چې
 تصوير خيالي وو او که د ريښتياو ښځه وه... ورسره يو څوټکی
 ليکلی وو چې شفا په زوره ولوستل □ " ل بادشاه سيگرت " زهر
 څ نه پوهيده چې څه □ ايي، جانی به بيا بيا تصوير ته اشاره
 وکړه او ښاپېری ته به يې گوته ونيوله چې، " بی دا خو ته يې."
 نابېره د تصوير د نکلا جادو د زهره په غږ مات شو. " □ □
 درکړې دی □ " هغې په سترگو کې د شک ښامار ښکارېدو او
 خوله يې اعظم ته وه. " هيچا نه دی راکړی. " اعظم ډېر په اعتماد
 □□□□ یل، " دا کلنډر ما په دوو پېسو د کلديپ گرت وال نه اخیستی
 دی. " زهره وارخطا □□□□ " دوه پېسي دي له کومه کړې وي □ "
 اعظم د تخت نه راپاڅېدو □ کلنډر يې راو □ چت کړو او مور ته يې
 په هم غه لهجه ځواب ورکړو، " نه يې وایم...زه د هر حای نه
 مې چې کړې دی. " هره خپلې خپلې ته لاس کړو □ " ته ودرېره

چې زه... " اعظم کوتي ته منډې کړې او شفا د مور د لاسه
 خپلې ونيوله، پرېرېده موری... زه به ترینه پوښتنه وکړم. " زهره
 رته پخلن ځي ته د تللو په ځای هم هلته په تخت و غځیده او شفا ته
 یې وویل "کتوی ته پام کوه. " یې جانی چې مور په تخت
 غځیدلی ولیده نو ژر یې ورته بالښت راوړ.]

هره د ښاپېری د واده په هکله فکرونه کول، هغې نورجای ته
 انکار کړې وو او د خپل زوم [] [] [] یې هم نه وه منلې.
 خو کله چې عابدې ورته خبر رکړو چې ښاپېری پخپله هم د اکرام
 سره واده کول غواړي نو زهره ځان له ویښته وشو کول. []
 میاشتي وړاندې چې کوم فساد هم پدې تخت شوی و [] ګازې یې
 اوس هم د زهره په غوږونو کې تازه وې. په هاغه سخر اعظم او
 فابنوونځي کې و [] انی په کوڅه کې د خپلو ملګرو سره
 لوبې کولې. صمد خان او عابده دواړه زهره ته په جرګه راغلی
 [] [] [] [] رو نه وروسته صمد خان بازار ته د کارونو لپاره
 تللی وو. [] تخت عابده ښاپېری او زهره ناستې وې. [] ښاپېری
 برتیت وو او د عابدې سره جوخته ناسته وه. [] هره ورته د اکرام
 په هکله لگیا وه. دا چې هغه ولې د [] کور ته نه راځي... دا چې
 ډېر کاله کېږي، سید کرم هغه د کلی د دوو نورو هلکانو سره برېښ
 ی وو او ځای پر ځای یې درې واړه رتلي وو. کرم ته یې ښه
 وړه وړه څپېره هم ورکړې وه او ورته یې وډلې وو چې ټول
 کلی به ورباندې خبروي. [] ، پېښې نه یواځې زهره او د اکرام
 [] نورجانه خبری وې. اکرام له دې وروسته د زهره کور ته نه

ورتلو، ان تر دي چي د سيدکرم په مرگ هم په حجره کي به يي فاتحه ورکوله.

يو حلي زهره هغه د کلي په لاره چي وليدلو نو ورته يي وويل چي دي ولي ورکړه نه راي. اکرام په هم غه حاي زهره ته خواب ورکړي وو چي زما د [اسو] ټولو نه بد راي. دا خبري زهره هغه وخت ناپيري ته کړي وي چي نور جاني ترينه د اکرام ره د بناپيري لاس غوښتي و. ايي خو خو واره خپلو ټولو اولادونو ته ويلي وو چي اکرام له دوي کرکه کوي. خو بناپيري ته هاغه شپه په زړه وه چي د عابدي د نکريزو په موقع کله چي دوي لاورخان د کور په لوي انگن، د نردي خپلوانو د خوانانو گواي په نکريزو سري کولي، نو اکرام ورته تر ټولو زياتي پيسي لاس اېښي وي. ي مور ته خو واري دا خبره ياده کړي وه. خو زهره به ورته وويل چي هغه خپلي پيسي خلکو ته بنايي. د اپيري پدي خبره به تسلي نه کيده چي اکرام او نورجاني دواړه [خپلو پيسو او د مال په نمايش بناپيري او نورو ته خان ښکاره کوي. هاغه سحر عابدي په لومړي حل د مور سره په لور غږ خبري کولي او زهره هم خپل زيار ايستلو چي عابدي ته قناعت ورکړي خو اخره سترې شوه او توره ډال يي ور ، وغورځول. هغه د بناپيري په طبيعت پوهيده چي د هيچا خبره به يي نه منله. دا هم خبره وه چي اعظم به د خويندو پلوي کوي. ماښام د اعظم دي بري د هغي په احساس ټاپه ولگوله چي د بناپيري خوښه وي نو

هغه به هم خوشا وي. د ښاپېرۍ د قسمت فيصله وشوه او زهره
يو واري بيا ماتي خوړلی وه.

جاني په ټول کلي کې د خپل زوی سياله نه موندله ښاپېرۍ
ورته خپله ښکارېده. زهره د هغې د معذور اخښي ورينداره وه. □
هغې خاوند بې تعليمه سړې وو خو په زوی اکرام يې تر شپږمه
سبق ويلی وو. □ □ هغه په ښار کې د پيرنگيانو په يو گودام کې
□ □ □ □ دي د شپاړسو کالو وو او تنخواه يې د مياشتې شل
روپۍ وه. د کلي ښځو به وئ، چې زهره کبرژنه ده چې د جنگ
ب سختو ورځو کې يې داسې هلک ته خپله لور نه ورکوله.
نورو به ويل چې د زهره اروا اوس د کلي د خلکو سره نه ډيري.
خو اوس چې زهره واده ته غاړه ايښې وه نو نابېره د دې خبرو
ښه بدله شوه. هم هغو ښځو چې زهره يې کبرژنه بلله، ويل يې،
"زهره خپله لور درنوی. " بلې به ويل □ □ اپېرۍ سبق ورته اوس
غم جوړ شویدی."

ښاپېرۍ لپاره ژوند يو ښکلي خوب گرځيدلی وو. نورجانه به په
هره دويمه دريمه ښار ته روانه وه. خپلې نازولۍ امروړ ته به يې
زلوبی، کله بادام او پسته او کله نه کله ولايتي کلچې راوړې.
بو ځلې يې د کلچو يوه ډبه ورته راوړې وه چې د تين جوړه □ □
پاسه پرې يوه ښکلي ښځه او يو سړ په انگرېزي جامو کې يو بل
□ □ □ □ خت ولاړ ښکاريدل.

، پدې زمانه کې به هرڅه په راشن خرڅيدل ټولو د گوري
ای حېنلی. ولې د ښاپېرۍ لپاره به نورجانی پخپله د چينو پاو دوه
وه کاغذي لفافه روارې. نورجانی ورته د واده لپاره هم ډېر ښکلي
ان اخیستل. د کمخواب جوړه يې د بمبې نه ورته را غوښتي وه.
د سپينو او سرو زرو کالي په اندر شیر کې تر ټولو اوچت زرګد
(رام) به لاس جوړ شوی وو. د خیال او د خيوی توکي، سرخي
ږر، عطرونه په صدر کې د پیرنګيانو له یو دکانه اکرام پخپله
اخیستی وو.

ی ته به د نورجان خوږې خوږې خبرې د یو خوږ ژوند
مه وې. هغه به تل د ښاپېرۍ کښیده شوو شیانو نه زار و قربان
کیده. اخر د پنځلس کلنې ښاپېرۍ د واده نېټه وټاکل شوه او زهره
د خپلو بچو سره بیا کلی ته ولاړه. هغه به ټوله ورځ لکه د لیونو
پخپلو پټو گرځیده. غنم کرل شوې وو □□□ ی دهقان گل شرف
به هر کال د اوبو ستونزه لرله، د زهره د اوبو په وار به اسلم دوی
له نا کله د اوبو مخه واړوله، او تر څو به چې زهره خبریده نو
هغوی به د یو پټي اوبه ترې غلا کړې وې. سړ کال هم دغه لانجه
□□□ زهره به پخپله اوبه څارلې. هغې بورقه غورځولې او د لیلن
پړونې کې به یې ځان نغښتی وو. د کلی ټولو خلکو د زهره
ډېر عزت کاوو. □□□ رنډې او د پټي □ اوبو په سر ځان ځاني
□□□ دا به په پټیو کې په منډه د یو سړ نه بل ته روانه شوه، جانی
او اعظم به ورپسې وو. اعظم چې به د مجبوري مور قهر او د
ښکو ډکې سترګې ولیدلې نو ځمکې ته به یې لغته راخلاصه کړه

او په چغه به يې وويل. موری دا حُمکه خرڅه کړه " زهره به د
 نغه په خوله لاس کېښودو، " نه بچیه داسې مه وایه... د کلي خلک
 پورې وځاندي دا حُمکه ستا د پلار امانت دی... دا [] [] [] [] ...
 زه خو يې نشم ترڅولی... او ته هم پام کوه چې دا خبره بل چاته
 ونکړي."

۱ اعظم ښار ته ور وليرل شو. محبوبې د زهره سره لوظ کړې
 وو چې تر امتحانونو به دی د هغې په کور کې اوسي. ښاپېری د
 نه ورځ هم راغله او د نورجانی په کور کې د ټول کلی خلکو
 ډوډۍ خوړله. ت رام ورته لس ورځې وړاندې یو من(څوېښت
 سیره) مټايي تیاره کړې وه چې هغې د نکاح لپاره ترېنه یوه
 وکړې بېله کړې وه. د ډوډۍ نه [] [] [] [] اکرام د خپل ملگرو
 سره په حجره کې ناست وو او نور ورپسې څه واری اب کړې
 وو چې کورته ورشي، خو دی خپل ځای نه نه خوځیدو. [] [] []
 [] بل زوی صمد ته په غوږ کې څه وویل نو هغه اکرام د لاسه
 ونيولو او د خپلو دوو نورو ملگرو سره په بدرگه یې د کور په
 لوري بوتل. هلته ښځو هم ډوډۍ خوړلې وه، د وريژو ځانکونه د
 ر بل د پاڅه اېښودل کیده، د کور محلت ټول چرګان او ماشومان
 ه حُمکه تویو شوو وريژو اخته وو. ټوانو جینکو چې اکرام
 ولیدو نو تمبل یې راواخیستو او سندري یې پیل کړې.
 هلک نر چینار دی جینی د گلو ونه...

ورجاني د □□□ ، كچه كور په غولي كي زوى له يوه بله كوته جوړه كړې وه او اوس د ي كوتي مخ ه يي په حمكه د خاورو او □□ كند لي په يو قطار اړولي ايښي وو. د اووم كنډولي سره خوا كي د كلي نايښه بصرى ببو په لاس كي چچ نيولى ولاړه وه. د اكرام د ترور انږور او د زهره ليورزي تجلى، په لاس كي د خاورو هاغه منگوتي نيولى وو چي اورمه ورځ يي د كلي د اوو كورونو د كوهيانو په اوبو را پك كړى و. ي تولى د اكرام په انتظار وي چي اوس پ خورند سر او سستو قدمونو د كوڅي له دروازي د جينكو په بدرگه د كوتي په لوري روان و. خو هم د جينكو □□□ غږ گډ ږي وو او تولى ورو ورو كوڅي لوري ته رواني شوي. نورجاني خپلي زوى د خاورو د كنډولو قطار ته ودر□□. بيا يي ورته په غوږ كي وور ورو وو ، چي څه به كوي. اكرام هم □ اندي نه خبر وو حكه د كلي د ودونو دا دود هرچاته معلومه وو.

ايښي اوس خپل چچ د اكرام په سر اړولى ونيولو او تجله په كت ودریده منگوتي يي د چچ د پاڅه وركوږ كړو او نو□ جاني خپل وى ورو غوندي كوتي ته ورتيله كړو. د تجلى په لاس كي د لوتي اوبه په يو شرق په چچ واوړېدي او هم پدي وخت كي رام په پوره زور خپله پښه لومړى كنډولى ته راخلاصه كړه، بيا له پښه او د پښو درز د ماتيدونكو كنډولو د غږ سره يو حاي□□ تمبل په غږ كي ورك شو. ورجاني د جيب نه يوه سپينه روپي □□□□ سته او د تجلى په لاس يي كېښوده. بصرى ببو ته يي د

پتاسو کڅوړه ورکړه او هغې د ورا اتي بڼې په مخه کړې چې د
 نه تر کوڅې پورې ورو ورو خوځېدې. دننه به کوټه کې
 ام بڼه شيبه په پالنگ يېنو جامو ته کتل په دې نوي کوټې کې
 نور سامانونه نه وو. يوې خوا ته □ □ □ □ پروت وو چې مړې
 شمعي پکې په نکريز ، گډې شوی وې او په منځ کې د کا □ □ □
 نو د گلدستي پانې په نکريزو لړلې ښکارېدې. دی هم هغسې
 ولاړ وو چې شا ته يې د مور غږ واورېدو، "ابه هلکه زر کوه...
 ناوخته کېږي."

بهر غولی کې اوس لږې بڼې پاتې وې او دوی هم بورقي په
 سر ورو ورو د زهره د کور په لوري روانې شوې. □ □ □ □ □ □ □ □
 نگري کوڅه کې يوې خوا ته ولاړ وو او مخونه يې دېوال ته
 و چې بڼې په ارام تېرې شي. دوی د اکرام په انتظار وو. څو
 شېبې وروسته نورجانه او اکرام دواړه له کوره راو □ □ □ □. اکرام د
 بوسکې کميس او سپين د سان پرتوگ اغوست ، وو، د تيلي خپلې او
 په سر هم هغسې توپي [لاس کې يې لوی د ورېښمو رومال وو.
 دا د هغه خپلې جامې وې، □ □ □ □ یېو ورته په دروازه کې سپيلني
 لوگي کړل او بيا سړي د حجرې په لوري روان شو ، او نورجانی
 په منډه د بصری سره يو ځای د نورو بڼو سره مله شوه.

څلورم باب

هـ د کور دروازي ترلی وه او د ورا (جنج) بنځي په کوڅه کې ولاړې وې. عابدې او شـ پيلي ټولي ملگري راتولي کړي او لاره يې ورته نيولې وه. دوی د و ا د بنځو نه پېسي غوښتلې، ب جيني تمبل (چمبه) وهلو او په ټپو کې يې د اکرام د کور بنځي يادولې.

ی مي خوانی ته قدم کېښود. د واده غم ورته کووم چې راضي شينه

په ډول و ډال کې حمزه خان وې. کورته دی راغلم مور دې گ و هلی وونه

نې مي وې په لاس مي نکرې. موزيگي په خویندو راغلم تش لاسونه

□ اکرام يوه زړه دای چرته د بل ب نه راغلی وه او بنځو هم هغه وړاندې کړې وه د ناوې د ملگرو سره خبرې وکړې. □□□ نورجانی رابنکاره شوه او بنځو مخې ته ورتيله کړه چې زمونږ پښې په ولاړه سترې شوې □ دې جينکو خوله بنده کړه چې □□□□□□ صه کړی. ورجانی له جيبه يوه سپينه روپۍ □□□□□□ خيسته او د دروازي د يوې ويتکې نه يې جينکو ته ونيوله. بدي روپۍ واخيسته او د جينکو په شور او خنداگانو دروازه خلاصه شوه. بنځي ټولي وردننه شوی او چار چاپېره ايسو کتونو کې يې ځان ځای کړو. تمبل وهونکی جيني □□□□ ی په منځ کې ودریده او د ورا بنځو ته يې اشاره وکړه چې نڅا وکړې، يو

نو شېبې يې همدغسې په يو بل يې ملنډې وهلې، اخر تجله را
اندې شوه او خرڅ يې پيل کړ.

مايپړۍ دننه په کوټه کې د خپلو گوټ خيليو سره ناسته وه. لاسونه
و پښې يې په نکريزو سره او ويښته يې په خوشبوداره تيلو
غوړوو. جينکو ورله اوربل جوړ کړې وو خو د واده جوړه يې لا
نه وه په غاړه کړې. سيدانو د کور يوې ښځې د ډپوې په تته رڼا
کې د قران تلاوت کوله. کله نا کله د ښايپړۍ په ملگرو کې به يوې
رته په ټيټ غږ يو څه ووبل او هغې به سر نور هم ټيټ کړو.
پر ښځو اوس د ناوې شيانو ته کتل چې نورجاني د صندوق نه
راويستل. هغه د يو صندوق سره ناسته وه چې په ځمکه يې په يو
څادر ايښې وو. ار په وار ترينه يو يو شي راوتلو. تجله ولاړه
وه او هر شي به يې په لاس کې را واخيستو چارچاپېره به يې
رته ښکاره کړو او بېرته به يې ترور ته ورسوله. د کمخواب
په او ښارسي د مازديگر په لمر کې ځلېدل. د سپينو زرو کالو
ټولې ښځې گوته په خوله وې. اېي لاڅه کوي چې نورجاني
په له د سرو زرو دورونه او گلوبند هم جوړ کړي وو چې په
ټول کلی کې چا سره نه وو. تر اوسه به د خپلې غاړې
زنځير ته خوشالیده چې سخر ورته په واده کې جوړ
کړې وو خو اوس د خور کا، چې يې وليدل نو ځان ورته ډېر
ريب ښکاره شو. ځکه په وخت د سپينو کالي
کلي هرې ناوې ته جوړېدل خو دومره سره زر چا نه ورکول.

□ ننداري نه وروسته خو ټولو بنحو ته هم دا موضوع په لاس
 ر غله چې بساپري ډېره خوش بخته جينۍ وه. ئينو سپين سرو
 ب د سرو زرو گلوبند يې چيرې نه وو ليدلې، غوښتنه يې کوله
 چې دوى به هغه "شي" بډي نه گوري. د دريو ټولو د سرو
 □□□ گلوبند ډبى تر ډېره وخته لاس په لاس گرځيدو. د ناوى
 صندوق دننه کوتي ته يوړل شو نو هلته جينکو د يو څادر نه پرده
 جوړه کړه او ناوي جامې بدلې کړې. جينکو ورته بوتان هم په
 و کړل چې د څرمنې ناي د پاسه پرې د هغې د جوړې په
 ن کمخواب لگيدلى وو. اېپري چې ناوى شوه نو جينکو ورته
 يوه وړه هنداره مخې ته بوله چې ځان وگوري بساپري پدې
 تيار کې نه څه ليدې شول او نه يې پروا کوله. هغه خپلو کالو ته
 خوشاله وه، ننداره يې څو شېبې مخ ته هسې ونيوله او بيا يې
 جينکو له بېرته ورکړه.

□ بهر د زهره په چم کې د اسلم حجره کې د ورا سړى ناست وو. □
 مات ملا ته هم د حجرې په يو گوټ کې ځاى جوړ شوى وو.
 ملا چې ى نو د نکاح په هکله يې يو څه خبرې وکړې، بيا د
 □□□□ سره له اکرام او د هغه د دوو گرو، حجرې نه ووتل
 او د اسلم کور ته يې مخه کړه. هلته په يو کوټه کې ملا د نکاح
 خطبه وويله بې د جينۍ له خوا دلاور خان د نکاح پلار شوى وو.
 هغه پخپل وار دروازي ته وکتل چې زهره يې شا له د نورجاني
 سره ولاړه وه. بې يې ملا ته د بساپري رضا وښودله. ې ځلى
 همدغسې وشول چې ملا دعا ته لاس پورته کړ نو نورجاني د

ري متايي يو طشت د اسلم ماشوم زوی ته ورکړو چې په ناستو کسانو يې وويشي.

هم پدې وخت کې حجره کې ناستو کسانو کې ر حوان ټوپک
 نه وونيولو او خو ډزې يې وکړې. د هرې خوا نه د
 مبارکي شور را پورته شو او ډمامي بيا پيل شوې، په حجره کې
 هلکانو اتن کوو صمد د اکرام لاس نيولي د زهر کور ته روان
 پېړۍ پوهه نشوه چې نکاح څنگه کيږي،
 چې سحر ورته مور وئيلي وو چې هغه به خپل د نکاح واک دلاور
 خان ته سپاري. شفا داسې فکر کوو ې گوندي واک هم د بناپېړۍ
 د نورو شيانو سره د اوسپنې په صندوق کې بند وو او ناوی يو
 وخت هغه بل چاته سپاري. دا چې ولې به واک اکرام ته نه او
 ر خان ته سپاريدو، شفا او جاني دواړه پرې نه پوهيدې.
 هغوي چې د عابدي نه پوښتنه وکړه نو هغې دواړه ورتلي چې د
 مشرانو به کارونو کې خبره مه کوئ. فا وليدل چې د بناپېړۍ
 شوی نوی پالنگ دوو بنځو اوچت کړو او د کور په
 غولي کې يې کېښودو. گ پښې سرې وې، د لرگي کتاره
 يې بيله وه چې پکې دواړو غاړو ته يوه يوه گلداره چيني خښته
 لگيدلي وه. د نواړو پالنگ د پاسه د سور رنگ الوان توشک
 اتن خادر وغورول شو چې و اندي د ورينمو مشيني
 لونه جوړ شوی وو. برستنه د شاهي ټوکر نه جوړه وه چې بنځو
 په لاس کې يې جاج اخيستو. يوي خوا ته د نمانځه لپاره د لرگي
 نخت کېښود نو او ورباندي د ميسو لوبښي يې قطار کړل. کوزه،

□□□□□□□□□□ وری او یوجام او هم پدې تخت هاغه صندوق هم
 نی وو چې جانی به ورته خزانه ویله. پدې □□□□□ کی درې
 جوړه جامی، د تیلی د خپلیو یوه جوړه [تولیه صابون او د کروشی
 در او نور واړه شیان ایښي وو. □□□□□ د پاسه یې یو سپین
 کښیده شوی پلوو هم وغورځول □□□□□ خو لا د دې شیانو ننداره کوله
 بې ماشومانو راوځه ل چې هله حلمی راځي.

اُرام د څلورو ځوانانو سره کور ته را دننه شو چې صمد یې لاس
 نیولي و. زهره ورته مخې ته ولاړه وه، د اکرام خوله هم هاغسې
 گڼلې وه خو صمد ورته پ ټخرگ کې خپله څنگل ووهله چې
 خوابښي ته سلام وکړه. اکرام زړه نازړه وو چې زهره ورته په
 سر لاس کینودو. زور یې ورله ورکړو چې سر تیت کړي. په
 یونو ناستو ځوانو ښځو اوس په بورقو کې مخونه پټ کړي وو.
 ن سړې پخپلو ځایونو ناستې وې او □□□□□ ینکې ټولې دننه د
 □□□□□ اوې نه چاپېره وې. ان ځوانې ښځې د نکاح د مبارکیو په وخت
 ت بند کړې وو او په ښاپېرۍ یې د چف کولو نه وروسته
 ښارسي یې د په سر پورا را ځورنده کړې وه. بیا یې ورته
 □□□□□ یل " زه ځویه... ښارسي بند لکه ونیسه چې څوک دی مخ ونه
 ی... اوس به دا مخ یواځې خپل خاوند ته ښایي... پام کوه چې
 څوک یې د هغه نه مخکې نه گوري... نی د مخ نور به دی
 ورک شي."

ه. را وړاندې شوه او ښاپېری ته یې یو لوی ورینمین رومال په لاس ورکړو چې مخ ته یې ونیسي... "کله کله ښځې د ډولۍ پر خټ تیل ماتیل کوي چې د ناوې مخ برېښ شي." ښاپېری [] کلک ونيولو، خو پدې وخت کې د برجومات د ملا ښځې په شنه کر کې تاو یو نوی قران هم په ښارسی کې. ننه د ښاپېری په لاس کې ورکړو. هغې ايله دا قرآن د سینې سره جومات نیولی وو. سی یې په ښویدو شوه. ناڅاپه د هغې د یوې گوټ خیلې ورته پام شو او پلوه یې ورته سم کړل. هر څه په عابدې هم تېر شوي وو. هغه را وړاندې شوه او ښاپېری ته یې چل وښودلو چې څنگه به په یو لاس ښارسی او په بل کې ان تینګوي.

بهر [] " [] اکرام په پالنگ کیناستو نو صمد خان رته مشهدي لنگی وتړله. هره ورله په ښار کې د نسو [] "ګېرډین" کوټ هم جوړ کړې وو، هغه یې د جامو د پاسه واغوستو نو زهره و د سرو زرو ګوتمۍ په ګوته کړه. د پالنگ د حلوا پتنوس نه ټولو هلکانو لږه لږه حلوا واخیسته او اکرام ته یې خوله خوږه کړه. ه دې سره د حلوا پتنوس بهر حجرې ته وویستل شوه او ټولو ماشومانو هم غې خوا ته ور وځغس. ورجانی د اکرام لاس نیولی وو او په ټولو سپین سرو ښځو یې ګرځوو چې ورته لاس وکړي، ښځو به ورته دعا سره پخپل وس انه یا دوه آنې په س کېښودې. کان چې د اکرام سره یو ځای بهر حجرې ته ووتل نو د ښاپېری کډه هم راټوله شوه.

عابده په يو کټ ناسته وه او ټولو ته يې کتل. د هغې دويم ماشوم په نس کې وو، باور يې نه کيدو چې دوه کاله پخوا د هغې خپل واده شوې وو. د ښاپېرۍ په ځای يې ځان وليدو چې د کوټې له رازې د خپلو ملگرو په حلقه کې ورو ورو بهر راټولته، د کوڅې خوا ته دواړه تمبې □□ يې وې او ماشومان د ډلۍ چار چاپېره تاویدل را تاویدل. زهره يو سور ټادر جاني ته ورکړو چې ډولۍ د پاسه يې وغوروي، يو چا ه ډولۍ کې دننه سور توشکې يښي □□. جاني د بيگا راهيسې د مور غوږونه خوړلي وو چې نغه به د خپلې خور سره ډولۍ کې يښي او مور ورته په سخته □□ ی وو چې په ډولۍ کې دريو کسانو ځای نه وي. ښاپېرۍ ه به د هغې نږدې ملگرې شهي په ډلۍ کېښي. عابده اوس بته پته ژړا پيل کړې وه، شفا هم ژړل، زهره د کوټې نه يو پنډوکي □□□ ويستو چې په يو □ اري رنگه رومال کې وچه ميوه، لونگ او قند تړلي وو. شهي د ميوې غوټه ترې ونيوله او ښاپېرۍ ته يې پام شو چې تراوسه يې نه ژړل. هغې مکر وکړو چې صبا ته به بنځي ور پورې خاندي نو ژر يې وويل، "ناوې به رخصت شي او ورو □ به يې نه وي." □ دې خبرې د آویدو سره ښاپېرۍ په ساندو □□□□ ای زما روکيه." اوس هغو بنځو هم ژړا پيل کړه چې تر هغې په خبرو اخته وې. يو چا ناره کړه، "مه ژاړه لوري... او په سلگيو شوه. هره سترگې وچې وې، هغه ښاپېرۍ ته نږدې شوه و د ښارسي د پاسه يې ښکل کړه.

ې تر دروازي پوري پدي څو گامونو کي ښاپېري څو واري
 ودرول شوه، بيا چا په شکور کي غنم راوړل. هې د ناوی لاس
 زگار کړو او شکور ته يې برابر کړو، ښاپېري په موتي کي غنم
 را واخيستل او شاته يې وشیندل. درې موتي غنم د شیندولو نه
 روسته هغه په ډولۍ کي کښینول شوه او شهي هم ورسره کیناسته.
 ولی د پاسه د غوریدلي څادر پلوونه را ځوړند شول او □□□
 رو چي له دېره وخت د کوڅي په سر کي یو دېوال سره ډډ]
 لي ناست وو، په منډه راغلل او د ډولۍ دوه ډنډي يې وړاندې او
 وروستو په اوږه کړلې او روان شول. رجاني د پتاسو او لاجي
 انو یوه غوټه بصرۍ ببو ته ورکړې و چي د ډولۍ د پاسه يې
 وشیندي. بصرۍ سړو ته د ورو ورو تلو غږ کوو او بيا په ټوله
 لاره يې پېسې او پتاسې پ، ډولۍ شیندلې. د ماشومانو جوپی وي
 په ډولۍ پسې يې منډې وهلې او د پتاسو او پېسو د راتلولو
 لپاره به لکه د چرگانو په زمکه پرېوتل او یو بل سره په جنگ
□□□.

زهره په کور کي یواځې د هغې لونه او محبوبه پاتې وي او
 نکۍ چي د کور په پاکولو اخته شوې نو عابده دننه په کت
 سملاسته. زهره او محبوبې تر هغې ورته نه وو وئيلي چي اعظم
 خپل ملگري سره په بایسکل سپور روان و چي یو موټر د شانه
 ل. دواړه ټپي شوي وو خو ماسپینين چي محبوبه د ښار نه
 راغله نو هغوي ته يې دومره وویل چي د اعظم د امتحان پرچه
 ماحیگر کي وه. زهره د محبوبې سره ښار ته د تلو لپاره بورقه

او اخیسته او لونیو ته یې وویل چې سبا سهار وختي به بېرته
 یې. د عابدې شک شو چې په اعظم څه شوي وو خو مور
 رته وویل چې د کلي لاره ښه نه وه او محبوبه یې یواځې نه
 پرېښوده چې ښار ته ولاړه شي.

نورجانی چې کور ته ورسیده نو د ورا ځیند ښځې د وړاندې نه په
 کور کې و. دا د نورجانی نږدې خپلوانې وې او د ناوې د هرکلی
 ته ولاړې وې. ټولې د کوڅې دروازي سره کښودل شوه نو یوه
 نوره چیلې یې د ناوې په پښو کې حلاله کړه. دې ښځې د شرشمو
 په درشل کې توی کړل او ښایې چې د ټولې نه راوویستل

ی ښځې ښه یې د ی تیلو د پاسه کېښوده. □□□□□

وونکي جینکې بیا راټولې شوې وې □□ ښایې ته یې د هرکلی
 سندري ویلې. د هغې تخت شوی وو او دا یې پرې کېښوله
 □□ نهی هم ورسره د جوخت خپل ځای ونيولو. بیا یو ماشوم د

پرې غېږې ته ورکړې شو او شهي ورو د ښایې په لاس

□ پی کېښوده چې ماشوم ته یې ورکړي. دوی په انتظار وې چې
 آینه مصحف رسم به هم کېږي، خو د شپې تر ناوخته د اکرام درک
 نه لگیدو و ټولې ښځې خپلو خپلو کورونو ته ولاړې. □□□□□□

د خلک ستړې ستومانه پخپلو ځایونو کې پریوتل، و ښایې یې
 هم کوټې ته وردننه کړ او شهي پخپل پالنگ کېښوله. ښایې
 سره مور یوه ناینه هم رالیرلې وه، هغې څو واري نورجانی ته غږ
 وکړو چې اکرام دې له حجرې راوغواړي. خر چې شهي هم د
 خوب لپاره د ناوې د کوټې نه ووتله نو اکرام را ښکاره شو. هغه

بناپېری د خوابني په غږ له خوبه راوېښه شوه نو بهر سپیدی
 چاودیدلی وی . نورجانی هغې ته د لمونځ غږ کړ. هغې تخت ته
 وکتل خو اکرام هلته نه و. . کوتې په یو گوټ کې د اودس لپاره
 های جوړ وو، هلته یوه نوې زه او چلمچي اېښودل شوی وو.
 بناپېری ژر ژر خپلې گانې لیرې کړې او د لمونځ لپاره یې ځان
 تیاره کړو. نور بنځې را پاڅیدلې وې خو د یې کوتې خوا ته
 وک نه راتلل بناپېری نه پوهیده چې څه وکړي. نورجانی
 اغله، د کوتې دروازه یې ځان پسې وتړله او د بناپېری سره
 کیناسته... تر ډېره وخته یې هغې ته د راز خبرې کولې. □□□□
 خاته سره د بناپېری او اکرام د ناشتې لپاره د زهره له کوره چای
 پراتې او حلوا په یو لوی خوان کې راوړې شول. نهی یو واري
 یا بناپېری ناوی کړه او □□□□ تیلی د کار جوړه یې ورته
 غوښته. هغې ورته په کمځۍ کې د رامېل د گلونو لړۍ هم تاو
 ې و چې سهار وختي شفا او جانی د خپل کور د بوتې نه
 راشوکولي او په تار کې ورته پيښلي وو. بیا د بناپېری تخت بهر په
 لان کې کېښودل شو و ټولو د ناوی سره چای وڅښلي. بصری
 □□□□ ر چې بیا رابنکاره شوه □□ غې په لاس کې د رنگینو کاغذونو
 جوړه یوه اویزه نیولې وه. . بناپېری د کټې د دروازې په سر
 دغه اویزه وځړول شوه، بیا هغې سپیلني لوگي کړل او په ټولو یې
 وگرځول، رجانی ورله څه پېسې په لاس کېښودې.
 □ غرمې تر ډوډۍ پورې د چم گاونډ ټولې بنځې نورجانی کورته
 راغلې د بناپېری بنارسي به یې پورته کړه مخ به یې ورله وکتلو

په لاس به يې پېسې کېښودلې. ځينو . پېسو پر دې نورجاني ، هگۍ او کوچ کېښودل. مازديگر مهال ځينو جينکو بيا تمبل راوخيستو او د واده سندري يې وئيلې. ماپېرۍ ښه خوشحاله معلومېده او د جينکو په خبرو به يې کله نه کله بې واره وځاندل،
 □□□□□□ جانه يو څه نا څه نا کراره ښکارېده. کله چې به يې وليدل
 ې د محلت ځوانۍ واده کړې ښځې ښاپېرۍ سره پټې پټې خبرې کوي نو دا په ژر تخت ته رانږدې شوه او په زوره زوره به يې د ځو پام ځان ته کړو.

ماښام بانگونو پر وخت د ناوې تخت نه کړۍ شو، د ښاپېرۍ ه راغلي نايښه هم پاڅيده او ښاپېرۍ ته يې تسلي وکړه چې سبا ورپسې خويندې راځي. هغې ملگرې شهۍ لا د غرمۍ د ډوډۍ نه وروستو خپل کور ته تللي وه. ماښام په ډوډۍ کې درې نلور ښځې پاتې وې چې د نورجاني د کور لوبښې لرگي يې خپلو ځايونو ته رسولې وو. ښاپېرۍ ستړۍ وه او غوښتل يې چې نورو ورځو په شان د ډوډۍ نه سمدستي وروسته اوده شي. □□ شپه هغه پخپل پالنگ يوازې نه وه ناسته نورجاني هم ورته لنگې ته ډډه وهلې وه. نرور او ځوانښې څو شېبې د □□□□□□□□ خبرې کولې بيا نورجانه د خپل زوی په هکله ورسره لگيا □□□□□□ چې هغه ډېر لايق وو او د کلی ټول خلک ترې سوځي. ښاپېرۍ ورته د خپلې مور خبره او اکرام ته يې د خپل پلار د پېرې کيسه ورياده کړه . نورجاني هغه زړې خبرې وبللې. □ کرام د قدمونو د ښکالو په اوريدو دواړه غلې شوی. دې چې را

دننه شو نو مور ته يې په ټيټو سترگو سلام واچوو. بيا ولاړو په تخت کيناستو، نورجانی په ټيټ غږ زوی ته يو څو نصيحتونه وکړل او بيا پاڅيده. ام د دروازي زنځير تړلو ته هم اوچت نه [] هري کښ په تته رڼا کې ښاپېری ته د هغه نيم مخ ښکاريډو. نن هغې ښارسي لري کړې او شنه لويته يې په نيم سر ځورنده وه خو اکرام بيا هم ورته نه کتل. هغه په فکرونو کې [] بل ملگری پاينده خان ورته مخې ته ولاړ وو. بهر خاموشي خپره شوه خو دی [] پاڅيدو، ښاپېری هم ملا نېغه کړه. اکرام له کوتي بهر ووت [] ښاپېری ځان سره سوال او ځواب کول چې تمبه خلاصه شوه او اکرام يې وليدو چې د غولی نه يې نلیدلی کت را دننه کړو. هغه د کوتي په بل گوټ کې يو څو شيان اخوا خوا کړل او کت يې پکې ځای کړو. بيا يې [] ه شری ورباندې وغږوله [] ئ يې وويستلی او په غځيدو کې يې مخ بلې خوا ته واړولو.

اپېری چې دا وليدل نو زړه يې آرامه شو، هغه له خپله ځايه را پاڅيده [] وازې رنځيز يې وتړلو، بيا خپل ټول کالي يې وويستل [] ورينمين رومال کې يې غوټه کړل غوټه يې د بالښت لاندې کېښوده. هغه پخپل نوی پالنگ په آرامه وغځيده او د ويده کيدو پراندې يې د هري کين باتي مړه کړه. د هغې خوب د دروازي د زنځير په کړنگي و مات شو، ښاپېری ژر ولاړه او تمبه يې [] ه کړه. نورجانی د هري کين سره را دننه شوه [] پالنگ حال او په بل کت اوده اکرام ورته د شپې ټوله کيسه تېره کړه.

هغي لا زوی ته د بدو ردو لپاره خوله جوړوله چې پدې کې ملا د
 حر بانگ پیل کړ. [رخ د بناپړۍ لپاره د خوشحالی شېبې په
 جولی کې راوړې وې. هغي ټولې خویندې راغلې وې، ورسره
 کلی نوري جینکې هم وې. □ رجاني ورته ډېره ښه ډوډۍ کړې
 وه خو ډېرې خبرې يې نه کولې. بناپړۍ د زربفت جامې په غاړه □
 کړې وې او ټولې ښځې ورته په کتلو نه مړيدې. د هغي د جامو
 او د کالو نه ونه هم ډېرو په لومړۍ ځل اوریدلې وو، شفا د هغي د
 لـ سنگار شيان ټولو ته وربښودل.

ډۍ نه وروسته بناپړۍ خپل د پسرل صندوق پرانیستو او ټولو
 جینکو ته يې ترینه یو یو سوغات ورکړو، د چا په لاس رینمین
 پرتوگابښ □□□ ه د سوچه ورینمو رومال او نورو ته يې د گلابو د
 وړۍ وړۍ شیشې ورکړې چې مور ورله په ښار کې اخیستې
 وې. ښکر ټول خپلو کورونو ته روان شول نو بناپړۍ د
 □□□□ ه وروسته د قران تلاوت پیل کړو. نورجانه د پروڼ نه
 زیاته په تشویش کې ښکاریده. ښی اکرام پسي ځواب کړې وو
 د ماښام ډوډۍ دې په کور کې وخوري، خو په حجره کې
 مانه ډېر وو او ځوابنې انږور یوازې ډوډۍ وخوړه.

رجاني نن زوی سره د سختو خبرو لپاره تیاره ناسته وه □□ کله
 چې اکرام بیا خپل شلیدلی کټ کوټې ته دننه کړو، نو په پالنگ
 ناستې □□□□ باندې لکه د پېشو حمله وکړه. بناپړۍ کله ځوابنې
 ته کتل او کله اکرام ته □□ نه پوهیده چې نورجانه ولې دومره په

قهر وه. که د اکرام زړه نه کپړي چې د هغه سره دې په پالنگ اوده شي نو هغې ته دا ستونزه نه ښکارېده. بیا یې د اکرام خبرې ته یې پام شو، "□□□□" هېڅ مه وایه، انږور دې راوستله... ارمان دې پوره شو... □□□□□ دا ښځه کولی نشم... □□□□□ بې د ټول خاندان نه نفرت دی. ښاپېری هک پک پاتې شوه. اکرام له دوی دومره کرکه کوي... د دې اندازه ورته نه وه خو اوس د مور هغه خبرې چې پخوا ورته مبالغه معلومیدې، د مېړه له خلې یې پخپله واوریدې.

ورجانی خپل ځ په څپېرو ووهلو او په ژړا کې یې اکرام ته پرې کولې. ښاپېری نه پوهیده چې خواښې ته تسلي ورکړي او که اکرام سره پخپله خبرې پیل کړي. هغه ناوې وه او په کلي کې ریو ورځو د ناوې غږ به چا نه اوریدو. نورجانی اوس زوی ته جولي غوړولی وه او مینت زاری یې ورته کولې چې د هغې □□□□□ توب نه دې حیا وکړي. اکرام خپلې خپلې له پښو وویستلې □□□□□ یو، په زوره په ځمکه وویشتله. "زما لپاره ښځې او پدې خپلې یې هېڅ فرق نشته... ما درنه ښځه نه وه غوښتې... □□□□□ چې دې راته کړیده نو خپله یې سمباله کړه.

□□□□□□□□□□ بې تیرې شوې او د اوومې د دود لپاره ښاپېری تک شین کمیږ او سور پرتوگ اغوستي وو. په سر یې ژېړه د جارجت لوپته وه چې په سپینو خالونو ډکه وه او پلوونو ته یې [رینمو ځونډې لگیدلې وو. د هغې ځویندې او ملگري

لې شوي، سندرې يې وويلې او نورجاني ورته بيا درنه ډوډۍ ورکړه. له ډوډۍ وروستو پېړۍ لومړۍ د سيدانو کور ته په ولۍ کې او بيا خپلې مور کره د جينکو په بدرگه ولاړه. اکرام ي ورځ په بنار کې و، □ ، په دفتر کې پېرنګې افسر بدل شوی □□□□ نوی افسر چې له کلکتې نه راغلی و، له ټولو سره ژندګلوی کوله. ورجاني □□□□ خو واري د کلي بنځو ته کړې وه چې د هغې د زوې لوي افسر راتلو. جينکو به بښاپېرۍ ته يوه شوخه خبره وکړه و ټولو به په زوره وخنډل. هغې درې ځې مور کره تيرې کړې او زهر □ به د بښاپېرۍ خبرو ته غوږ بښې وو چې د اکرام په هکله څه وايي. هغې ته دا عجيبه وه چې ي ټول وخت د خپلو جامو او د کالو خبرې کولی. هغه نوشاله معلومېده خو زهره ته د هغې په سترگو کې هاغه ځلا نه کارېده چې د عابدي په سترگو کې يې د واده په دوېمه ورځ ليدلی □□□.

د اعظم امتحانونه □□ص شوی وو او هغه هم کلي ته راغلو. په سر يې يوه پټۍ اوس هم تړلې وه چې د موټر د وهلو نښه وه. دا به اوس ټول کلي ته معلومه شوې وه. محبوبه هم له ډېرې مودې وروسته د زهره په کور کې ميلمنه وه او هغه د دې په قدر عزت اخته وه. د جمعې ورځ د اکرام د ډوډۍ لپاره وټاکل شوه □□ ورجاني ځواب واستوو چې اکرام □□□□□□ په ورځ وزگار يې □. زهره په قهر شوه ځکه هغې قصاب ته د غوښې لپاره فرمايش

ورکړی وو. بیرته یې اعظم ورپسې ولېږلو چې غوښه د جمعي نه بلکه د اتوار په ورځ پکار وه.

په هغه ورځ د زهره په کور کې یو واری بیا ګڼه ګوڼه شوه، مريم [] ل لوبښې زهره ته ورکړې وو او پخپله به یې کله نه کله په دېوال سره کړو چې وګوري څوک څه کوي. محبوبی یو لوی پتنوس له خواړو او له میوې ډک کړې وو [] یې خپل اړخ نه یې ناپېری [] بدې له کوره حلال کړې چرګ [] راوړي او مور ته یې پخولو لپاره ورکړې وو. ثفا په ښار کې [] ګلابي فیږني [] چل زده کړې وو او د پوږو کڅوړه یې له نانه سره راوړې وه. جانی ټول وخت د خور نه تاو راتاو ګرځیده ب ګوندی لږه پریکړې پسته یا بادام ورله ورکړي، خو شفا به رته پښې ودرېولي. خر چې ګلابي فیږني د شیشو په دوو قابونو کې چکه شوه نو شفا هغه راوبلله او هغې ته یې د سپینو د ورقو پاڼه په لاس کېښود [] بیا یې ورته چل ور وښودلو چې څنګه [] نازک ورق به په فیږني هواروي. انی پدې کار خوشاله شوه او چې خور ورته پرېکړې پستې او بادام په لاس ورکړل نو هغې په فیږني ودوړل.

. غرمې ږوږۍ تیاره وه، نورجانی راغله او د محبوبې سره په کټ اوچته ناسته وه. بنا رۍ هم ورسره په څنګ کې ناسته او د دوی خبرې یې اوریدې. ورجانی د اکرام خبرې کولې، دا چې هغه څومره لایق وو [] دا چې انګریز افسر ترینه دومره خوشاله وو

ي غوبنټل يي دى گلستان ته له ځانه سره بوځي خو هغه
 ورسره نه ځي. وايي چې دا کلي به نه پريږدم. زهره په يو ټټ □□
 سترخوان هوار کړو او ټولو ته يې غږ وکړو چې ډوډۍ وخوري.
 اکام تر اوسه نه وو راغلي، نورجاني پسې څو واري ماشومان
 ور واستول، بيا يې اعظم ته غږ وکړ چې اوځنې راولي. هغه
 ډېر وخت وروسته راغلو او سترخوان يو گوټ کې کيناستو، بيا
 يې ورو غونډې وويل، "اکرام لالا وايي چې ما ډوډۍ په حجره
 کې خوړلې ده، تاسو زما انتظار مه کوئ." د بناپېرۍ د سترگو
 رکه شوه، د شفا شونډې ځورنډې شوې [عابدې د خپل ټټ □□□□
 زوى په ډکه خوله کې نورې وريژې هم ور ومنډلې، محبوبې □
 رگ اندامونه ژر په ټولو وويشل. زهره د □ يو غورۍ د اعظم
 □□ □□ ى مخې ته کيښود او قورمې غوښه يې ورته په لاسونو کې
 ورکړه.

ورجاني هیده چې که زوى يې نن د ځوابنې کور ته رانغلو نو
 کلى به ور پورې وځاندي. له ډوډۍ وروسته هغه پاڅيده او
 اکرام پسې حجرې ته ولاړه. هلکانو ورته وويل چې زوى يې □□□
 کور ته تللى وو. ورجاني چې نور ته راغله نو څه گوري چې
 اکر د واده په پالنګ غځيدلى و پښو ته ورته د ده ملگرې پاينده
 □□□□□□□□. نورجاني به ليدو هغه وارخطا را پاڅيدو، هغې
 ته يې سترۍ مه شى وويل او په منډه له کوتې او ورپسې له کوره
 □□□□□□. جاني لا پدې خبره ځان پوهاوو چې پاينده ځا □□ دې د
 ى په کوټه کې څه کول. هم هغه وخت اکرام هم له کوتې

□□□□□□□□ : مور په سترگو کې ې قهر وليدو. نورجانی ورته
 وويل، "خوابني رته ولاړ شه او بڼه دي راوله." اکرام ېې له
 ه بحث کوڅې ته روان شو، مور ورته په دروازه کې ولاړه وه
 او کله چې وې ليدل چې اکرام ېې لاس ته د حجرې پر ځای گس
 لاس ته د زهره د کور لاره ونيوله نو هغې يوه اوږده ساه واخيسته.
 د زهره د کور دروازه خلاصه وه او جانی د گاونډيانو د وړو سره
 په درشل ناسته پیتاوي کول. د اکرام په لیدو هغې دننه منډې کړې
 او مور يې خبره کړه. ماڅاپه د کور په خلکو کې بیا یو حرکت
 پیدا شو او ټول راپاڅیدل. د اکرام هرکلی و□□□□□ دی په یو کټ
 کیناستو چې□□ دي نوی گلداره خادر غوړیدلی و. مخامخ په بل
 کټ محبوبه او ښایې کیناستې، د دواړو کتونو په منځ کې د دوو
 گینو میزونو د پاسه چای او رنگارنگ خواړه کینودل شول.
 وري ښځې و ماشومان خو او شا په نورو کتونو ناست وو څوک
 پکې ولاړ وو او د ټولو سترگې کله ښایې او کله به اکرام ته
 شوې. ثفا د چم گاونډ ماشومان له کوره وویستل او مریم له دېواله
 اکرام ته سترې مه شي کړې وو. هغه ډېرې خبرې نه کولې□□
 کله نا کله به يې د محبوبې د خبرو لنډ ځواب ورکړو. عابدې او
 ورته څو څو واري د کلچو او د شیرینۍ قابونه وړاندې کړل
 اکرام به د چایو د پیالې نه یو گوټ وکړو او کله به د چا په
 ه موسکې غوندې شو. د ښایې او د شفا ځینې ملگري د
 غولي په یو گوټ کې پلو کې په څه صلاح مصلحت اخته وې.

اکرام اخوا، پخوا کتل، هغه ویزاره بنکاریدو او اخر یې عابدې ته مخ وړوو چې، "مور به ولاړ شو." عابدې په یوې شوخی موسکا اکرام ته وکتل او بیا یې وویل، "بڼه ده مور به ښاپېری نوره نه ایساروو." اکرام پښې ښکته کړې چې خپلې پښو کړي خو هلته □ ده د تيله دارو خپلیو جوړه نه وه. یوه خپلې □□□□ بله د ناوې ریندو ترې پټه کړې وه. دې جینکو پټ پټ خاندل □□ بیا شفا ات وکړو او اکرام ته یې وویل، "خپلې خو په پیسو کېږي." نولو جینکو په زوره وځاندل، ښاپېری تکه سره شوه او د بانرو دې یې اکرام ته وکتل. هغه یوه خپلې په پښه کړه، بله پښه یې د کټ په بازو کېښوده او ودریدو. د هغه سترګې له قهره ډکې وې، عابدې ته یې مخ وړوو او ورته یې وویل، "خپلې راکړه که نه خور مو هم د سې ټول عمر له ځانه سره کېښوئ." د جینکو □□□□ □□□□□ خولې یې وازې پاتې شوې. عابدې غټې ملالۍ ترګې له اوبښکو ډکې وې او زهره غو ټل چې هم په هاغه خپلې په اکرام راباندې کړي او دا سر ورله مات کړي. هغې د اکرام د □ نرتلو لپاره خوله خلاصه کړې وه خو محبوبې ته یې پام شو چې سترګې یې ورته برنې کړې وې. هره ځان قابو کړو، عابدې ته یې د سترګو اشاره کړه، هغې یوې پېغلې ته سر وخوځوو او دې جینۍ د خپلې لویټې د پلوو لاندې پټه خپلې را وویسته. بیا □□□ غوندې ولاړه او د اکرام مخې ته یې هغه خپلې کېښوده.

بری پدې څو شېبو کې له خپله ځایه پاڅیدلې او خدای خبر کله محبوبې ورته بورقه په سر کړې، دوو وړو جینکو ته د هغې جامو

پنډوکی او د خوړو تشت په سر پښې وو. اکرام نور هیڅ □ نه
 او د کوڅې دروازي ته روان شو. ښاپېری نه هیر وو چې د
 'و سره خدای په امانې وکړي، د هغې ملالو سترگو د اعظم لټه
 کوله خو ورور یې □ وخته د اکرام په تندي پوهه شوې او د کلی د
 ی پورې غاړې ته د یو پټي په دېوال ناست وو. هغه ډوبیدونکی
 ته کتل چې ټول اسمان یې د ده د زړه وینو په شان سور کړي
 و. ښاپېری د خپلو اوبښکو د پټولو لپاره په بورقه کې مخ پټ کړو
 او اکرام پسې له کوره ووتله.

شپږم باب

انۍ نن سحر مور ته یادونه کړې وه چې د میاشتي دویمه نېټه وه
 □□ زهره د محبوبې کارونه ژر ژر خلاص کړې وو. ټټوې یې هم
 د شپې پخولې وه چې په وخت کچرۍ ته ولاړه شي. □ هرې
 میاشتي په دویمه نېټه به دا کچرۍ (محکمې) دفتر ته ورتله. سید

م د انگریزانو په پوځ کې چې څومره موده کار کړې وو [په
 هغې حساب اوس هره میاشت کونډې ته یې □ پېنشن (تقاعدې)
 پېسې ورکولې. پورا ه روپۍ به زهره کور ته راوړي، د اعظم
 : بنو یې د میاشتي خرڅ به ورباندې کیدو. پدې دفتر کې د
 زهره ډېرو نو □ کونډو سره پیژندگلوی شوې وه. هغه ځای یې
 بابو (کلرک) یوسف د هر چا فایلونه مائل او ټول فارمونه او
 کاغذونه به یې ورته برابرول. کله کله به چې زهره د دویمې نېټې
 نه پاتې شوه نو په بله ورځ به ورتله، یوسف به ورته چای هم
 او غوښتلی او جا یې سره به یې یوه نیمه ټوکه هم وکړه. دواړو ته
 یو بل د ژوند ځینې اړخونه معلوم شوې وو. زهره خبره وه چې
 یوسف هره ورځ په بایسیکل د خپل کلي نه ښار ته راځي. په کلي
 کې کور او مزکې یې لرلې او □□□□ د ر او د ښځې خبرې به یې
 کولې. یو □ ځ چې زهره ترې د اولادونو پوښتنه وکړه نو هغه
 غلې شو، بیا یې ه د ښځې د نري رنځ حال ورکړو چې علاج
 یې روان و.

زهره ډېره خفه شوه ځکه یوسف د لو کالو وو او پدې ځوانۍ کې
 یې ډېر په حوصله د ښځې د رنځ علاج کوو. هغه تر □□□□□
 پورې سبق ویلې و زهره ته به یې یادوونه کوله چې په جانی
 □ ی سبق ووايي. نو د زهره لپاره یوازې د اعظم سبق تر ټولو
 مهم وو. د کرم غوښتل چې زوی یې ډاکتر شي. هم دا وه چې
 اعظم په ښار کې د انگریزانو په یو داسې ښوونځي کې سبق □□□□

چې د میاشتي فیس به یې ترې اخیستو. کال کې یو واري به □ □
روپۍ د امتحانونو (آزموینې) د داخلي او د کتاب □ □ □ □ اخیستل کیدی.

سر کال فصل بیا بڼه نه وو. ری، زهره ټول غنم نه وو خرڅ
کړې. یو هټۍ وال ورته ویلی وو چې په جنگ کې زور
دا شو نو غنم به نور هم گران ش، د زهره د کلی کوټه ټوله د
□ □ □ □ ه بوجیو ډکه وه. یې د پینشن روپۍ راوړې، محبوبې هم
ورته د مزدورۍ درې روپۍ په لاس کینودې. د زهره په کور کې
حیرانه کیناسته. د اعظم د سبق پېسې نه وې پورا. تېر ځلې هغې د
حېوبې نه لس روپۍ پور اخیستی وې او □ □ □ □ وسه د هغې دوه روپۍ
ورته پاتې وې. پېسې یې ترې نشوای غوښتلی او لاسونه
یې مروړل چې خپلو لیچو ته یې پام شو. د سرو زرو دوه نازکې
کړې ورته سید کرم د اعظم په زیریدو جوړې کړې وې □ □ د تېرو
دوو کالو په سختو کې هم زهره دا کړې نه وې. رځې کړې، خو
اوس بله چاره نه وه. □ □ □ □ □ □ □ □ وخت وو، هغې جانی ته
ډوډۍ ورکړه، پخپله یې دوه نمړې وخورې او لور ته یې وویل، "
ه بازار ته ځمه، د ورور نه بغیر بل هیچا ته دروازه خلاصه نه
کړې.

زهره منزل د زرگرانو په بازار کې وو، سورج مل زرگر پخپلې
نۍ کې ناست د یو امېل پتري شمېرل □ □ زهره یې ولیده نو په
حترام ورته پاڅیدو. هغې را هم څو واري د سورج مل د دکان
نه د خپلو او کلي والو لپاره کالي پتري جوړ کړې وو، نن هم د

زهره په لیدو سورج مل خوشاله شو. په بازار کې تیریدونکي د
 ی والا هلک ته یې د چای راوړو وویل. خو زهره ورته د لاس
 په اشاره وویل، "مه راغواړه چای... سورجه وروره کالي نه
 جوړ. سورج مل په خدا وویل" له نو اوس به ته د ی حایه
 له چایو څنگه ځي. "زهره دکان ته وروختله او په فرش
 غوړیدلي قالین سره جوخت یې چپلکي کوزې کړې. هغې بورقه
 له خانه کلکه تاو کړه او کیناسته. ی د پښو حال
 ولیدو، بیا یې د سترگو کې د فکر سیوری ورته ښکاره شول
 نو په لاس کې نیولی امیل یې په یو ډبي کې بند کړو او زهره ته
 بې مخ ووگرځوو. "نه چل دی ببو؟" سورج مل د پوښتنې سره
 د زهره زړه را پک شو، خپلې شونډې یې وزیږملې او د لاسونو
 کړې یې ورته وویستلې. "دا راته خرڅ کړه... په هر څو چي
 کپړي... د زوی د سبق لپاره لس روپۍ پکارې دي." □□□□
 □□□□ □□□□، بیا یې لږ په خفګان زهره ته وویل، "دا زه درته
 دومره بې غیرته بند ارم چې ستا د لاس کړی به خرڅوم."
 زهره یو څه حیرانه شوه، بیا یې ورته وویل، "سورج وروره... زه
 خبره یم چې □□ ی له امله سره زر ارزانه دي... خو ته..." □□
 ی خبره نېمګړې پاتې شوه. سورج مل مخ واړوو او ورته یې
 وویل، "خپلې کړۍ دې په لاسونو کړه، زه به درته لس روپۍ
 درکم." زهره یو شېبه غلی وه، بیا یې ورته وویل، "که روپۍ
 راګوي نو سود به هم اخلي؟" سورج مل اوس رښتیا په
 غصه شو، لږ په زوره یې زهره ته وویل، "دومره بې عقله خو نه

کاري... لس روپي بي سوده درکوم، هر وختي چي دي پيدا
کري ماته يي راوړه. "بيا غه پاڅيدو او د دوکان په بل سر کي
گيدلي د اوسپني د سيف (لاکر) مخي ته کيناستو. زهره خپلي
کري بېرته په لېچو کري □ د زړه درد يي ترگو ته کډه کري وه.
سورج مل په مهرباني د هغي اوبنکي نه [درېدي، پوهه نشوه
څه وختي يي لس روپي د کميس په تخرگ کي جوړ لوی جيب
نکته کري، کله يي چای وڅښلي او سورج مل ورته نور څه
وويل، بس د هغه يوه خبره به يي بيا بيا غور کي اوریده. "□□□
غېرت نه يم چي ستا د لاس کري به خرڅوم." □□□□□

په کلي کي د مايا هتي وه، د خپل معذوره پلار او دوو وروڼو سره
وي د هتي شاته کور کي اوسيدل. د کلي ماشومانو به د مايا
رکان نه د گوري ځلوبی، املوک، چني او نور خواږه اخيستل.
نگارنگ دالونه، وريژي، هگي او د موسم ابه به يي هم خرڅول.
د کلي زيات خلک خوار وو او پېسي به چا سره نه وې. □□□□□
لپاره به خلکو مايا ه غنم، جوار، هگي يا شوده وړل او بيه به يي
مايا پخپله ټاکله. خو عجيبه خبره دا وه چي کله به يو ماشوم ورته
پسه ونيوله نو هغي به ورته گوتي نه وروړلي. د مايا د هتي
قانون دا وو چي پېسه به دي ورته په ځمکه غورځوله او هغي به
اندي خپله پښه رابنکله. ه خاورو کي به يي دا پېسه وموښله
نو بيا به يي راواخيسته. هغي چپري □. کلي د نورو ښځو سره يو
نای د ويالي نه اوبه نه وړلي نه به يي څوک خپل کور ته دننه
پېښودل. زهره چي د سورج مل د دکان نه راووتله نو د مايا

چلند ور په زړه شو. عجيبه خبره دا وه چې د مايا دواړو ورونو د
 ي د هلکانو سره هر ځای منډې وهلې. په ودونو کې به يې
 غوښي هم خوړلې. زهره په ټوله لاره د مايا او د سورج مل په
 هکله سوچونه کول. پلې کوڅې ته رانږدې شوه نو □□□□
 رې شياما مور يې وليده چې د دوي په گاونډ کې يې کور و.
 دواړو تر خپلو کورنو يو بل سره زړه خواله وکړه او بيا □□□□□□
 ځيرونه يې وشرنگول.

م نړيوال جنگ کې زور پېدا شوی وو. د انگریزانو استازي
 ، په کلیو بانډو گرځېدل او ځوانان به يې پوځ کې □□ تي کول خو
 لاورخان خپل ټول زام □□□□□□ □□□□□□. د کلي خلکو به ويل
 چې هغه سرکاري کسانو ته پېسې ورکوي او پکې يې څو سره
 ملگرتيا يې لرله. نورجانه سخته وېريده چې هسې نه زوی ورله
 پوځ ته وربدل کړي. زهره سره هم وېره وه چې اعظم به ترېنه د
 وونځي نه يوسي خو داسې ونه شول. د ښاپېرۍ د واده دوه
 مياشتې پوره شوې او اکرام قبائلي سيمې ته بدل کړې شو. په بنو
 کې د مدیریت په دفتر کې د يو بابو ضرورت وو، اکرام له خدای
 ورځ ورکړه. هغه خپل بکس بند کړو او مور ته يې وويل، "خوښه
 دې خپله... که انږ ر ځان سره ساتي، وي ساته، زه يې له ځانه
 سره نه بيايم." اپېرۍ اوس د جامو او د کالو د طلسم نه راوتلې
 وه خو هغې ته خپل جرم نه وو څرگند. د پلار د څپېرې گناه گاره
 □□ هغې د ناوېتوب ورځې اوس په تيرېدو وي. □ چم گاونډ
 ځي به راتلې او نورجانه [په سترگو سترگو کې پوښتله چې،

انږوردي څه لر [] " مانا حامله ده که نه؟ نور جاني به د دواړو
 رنو گوتي په هوا کې تاو راتاو کړي، شوندي به يې هم ورسره
 ځي کړي [] مې لکه چې دا ټول د ښاپېري گناه وي.

ي به کله ناکله د ښاپېري خبر اخيستو خو زهره او خويندې يې
 [] مه ددې حالاتو نه خبرې نه وې. په ښار کې د زهره زړه
 جوړ وو چې د اکرام خپله سخرگنې نه وه خوښه [] ولي ښاپېري
 ايست ته به ټينگ نه شي او پخپله به ورسره ژوند کوي. د کلي
 به ښځې راتلې نو زهره به د ښاپېري حال ترې وپوښتلو او په
 ظاهره هرڅه سم وو. هغې کالي او جامې هغه څه وو چې د
 ځو لپاره د خوشالۍ ا د ارامه ژوند نښې وې. عابده اوس []
 ماشوم د زېږولو په انتظار وه او له ځو مياشو راهيسې ښار ته نه
 وه تللی. زهره چې د اکرام د نوي نوکړۍ نه خبره شوه نو دا
 پوښتنه ورته پېدا شوه چې ښاپېري له ځانه سره بيايي او که نه.
 غي د شفا سره يو څو واري زړه خواله وکړه، خو پدې پوهه وه
 چې د دې هره خبره به يې ردوله. ښاپېري په هکله به شفا تل د
 خور پره کوله، يو واري هغې مور ته ډېره په تونده لهجه خبره
 گرځولي وه. پداسې وخت کې به زهره دلگيره شوه او ځان به يې
 واځي احساسوو. محبوبې ته به يې د اولادونو د نافرمانۍ خبره
 وکړه نو هغې به هم ورته نصيحت پيل کړو چې کلي ته ډېر ک
 اتگ مه کوه. شفا به د محبوبې د لور مينا سره د لاسي کارونو
 مرکز ته ورتله، ي به ټوله ورځ د انگرېز پوځيانو لپاره د خړو
 ريو نه سويټري (جمپر) اوبدلې. زهره د محبوبې خبره منلې وه

بوازي مري، بنادي له به کلي ته الله، شفا، اعظم او جاني به يي
 م له خانه سره نه بيول. سحر به ولاړه ا کوز ماسپين به د پيو
 خرڅوونکو گوجرانو ه تانگه کي بېرته راغله. نن سحر زهره
 خواب شوي وو چي د دلاور خان مشره بنځه مړه شوي وه،
 غي شفا او اعظم ته پودي پخه کړه، جاني يي له خانه سره کلي ته
 بوتله.

ري د وير او جنازي نه وروسته د کلي بنځي يو يو کټ کي
 څلور څلور کيناستي يو بل ته يي سرونه تيت کړي وو او په خبرو
 □□□□ تي وي. زهره ، تادي کي وه، غوښتل يي چي ښار ته ژر
 ، ورسوي، خو په راپاڅيدو کي يي د يوې بنځي د خولي داسي
 خبره واوريدله چي د غوږونو نه يي لمبه راپورته شوه. د ښاپېري
 په هکله خبري کيدي چي د نور جاني سره د مري له کوره په وتلو
 وه. عابده هم ورسره ولاړه وه، " ښاپېري خواره وچه ده...نه نه
 مې دايي ليدلي ده هغه وايي چي ښاپېري خو تر اوسه جيني ده."
 زهره بورقه په سر، نېغه د مري د کور نه ولاړه او د نور جاني
 مخي ته ودریده. يي او ښاپېري دواړو د مور تندي وليدو نو
 ، شوي چي جنگ جوړيري خو په زهره لکه چي اور بل وو.
 هم هلته يي د نور جاني پلار نیکونه ور ياد کړل، په چيغه يي ورته
 يل چي خپله لور به په ښار کي لوی ډاکتر ته د معايني لپاره
 يايي چي څرگنده شي پ ښاپېري کي څه نقص وو. هغي ښار ته د
 اراده پرېښوده، مناف ماما ته يي وويل چي د محبوبې کور ته
 ولاړ شي او ورته ووايي چي شفا او اعظم د شپي لپاره خپل کور

ته ور و غواړي. بيا هاغه زهره چې لونیو کره به یې ورځ نه
تېروله د بڼاپېری سره یې شپه تېره کړه چې اصل حال نه ځان خبر
کړي.

نورجاني پره هڅه وکړه چې په آرام او تسله خبره سره کړي، خو
. کلي ځینو بنځو زهره ته ویلی وو چې نورجاني په بڼاپېری تاپه
لگولی ده چې دا وچه ده. زهره ټوله شپه نارامه تېره کړه، سحر
بانگ سره راپاڅیده بڼاپېری خپل یو څو جوړه جامې او کالي
غوټه کړل او : لمانځه نه وروسته مور او لور د شنډ توت به لوري
روانې شوې. نورجانه پخپلې کوتې کې ملاسته وه او هیڅ خبره نه
وه چې دوی څه وختي له کوره ووتلي. سحر د چاپو لپاره چې
راپاڅېده نو د بڼاپېری کوتې ته ، وکتل، هلته د دروازي زنجیر
زه لوی د اوسپنې قلف ځوړند وو. □□□□ ، د کوڅې د دروازي
به درشل کیناسته او زهره ته په بڼپرو سر شوه.

"خدای دی د تورو خاورو لاندې کره چې زما د زوی کور
□□□□ خدای دی زوی ځواني مرگ کړه." د چم گاونډ هغو
چې زهره ته یې د نورجاني خبرې کړې وې، اوس د هغې
سره د زهره په هکله په خبرو اخته وي.

زهره سترې ستومانه په تخت پرته وه، لږه شېبه وړاندې محبوبه
 يښه خپل کور ته تللی وه. جاني او ښاپېری دواړه په پخلځي کې
 □خته وې او کله نه کله به د دوی د خدا غږ د زهره د فکرونو لړۍ
 ماته کړه. سي ښکارېده لکه چې ښاپېری تل هغې سره وه، د
 هغې د يوې خبرې نه هم داسې نه ايسېده چې د واده د يوې ښځې
 □□□□ به يې تېر کړي وي. سحر چې دوی ښار ته را ورسېدې
 □□□□□□ پری يو بل ته غاړه غږې شوی وو. دواړه □□□□□□
 وژړل چې زهره ورته حيرانه وه. □ ی په ټولو اولادونو کې
 يوازې عابده وه چې زهره سره به يې ډېرې خبرې کولې، □□□□□
 ډېره موده وروسته خور ليدلې وه او باندې يې کوله چې ښوونځي ته
 ولاړ نشي. و زهره ورباندې سترگې راوړې ستې او ښاپېری هم
 ورته اشاره وکړه نو دی ولاړو. شفا به لږ ناوخته تلله او د مور په
 زړه هغې نن له بازاره ورته غوښه او سبزي راوړې وو، بيا د
 محلت د نورو جينکو سره له کوره وتلی وه.

ږه پخپل زړه کې کرل رپل چې څرنگه به د ښاپېری سره
 خبرې کوي. محبوبې ورته د يو کلينک پته ورکړې وه چې رام چند
 ډاکټر او د هغې ښځې سيتا په گډه پرانستې وو. د ډېرې ښځې
 به د علاج لپاره سيتا ته ورتلې، محبوبې ورته دا هم ويلې وو چې
 □□ رمې نه وروسته دومره بيروبار نه وي. س تر ټولو گران
 کار د زهره لپاره دا وو چې ښاپېری رضا کړي. خو د غرمې د
 ډوډۍ نه وروستو کله چې زهره هغې ته غږ وکړو چې کلينک ته د
 ورتلو لپاره جامې بدلې کړي و ښاپېری په چپه خوله د مور خبره

ومنله. د زهره زړه ارامه شو، داسې ښکارېده لکه چې ښاپېری د
 ابدې حای نیولی و. تلو کې زهره جانی ته یو وارې بیا تاکید
 وکړ چې دروازه دې هیچا نه خلاصوي ترڅو بږه کړکۍ نه یې
 راتلونکې لیدلې نه وي.

رام چند کلنیک د ښار د تانگو ادې ته نږدې و. د لوی سړک په
 غاړه جوړه دا ودانۍ په اصل کې یو ځوانی لوی کور وو چې د
 رام چند نیکه جوړ کړی وو. □ ، لاندینی پور په دوو برخو وېشل
 شوی و. د لوی برنډې مخې ته یوه وړه باغچه وه چې د سړک نه
 ورته لاره ورغلې وه. اغچې یو خوا لاره د سرو او بله د ښځو
 کلنیک ته ورتله. هاغه خلک به چې د مریضانو سره راتلل بهر په
 □ رنډه کې په لویو لرگینو تختو ناست وو. زیات شمېر به یې د
 انگو کوچوان، د موټرو ډرېوران او د خدمت گارو و. زهره او
 ښاپېری د بر ۴ دروازي د انتظار یوې کوتې کې ناستي وې.
 یوې نرسې په رجسټر کې د ښاپېری □ □ □ □ □ □ □ □ □ □
 لیکلې و. په معاینه خانه کې □ □ □ □ یخوک نه وو ځکه زهره
 ورته ویلي وو دا خبره به یوازې ډاکټرې ته وايي. نرسې دوی
 ته یوه پرچه لیکلې وه او کله چې د دوی وار راغلو نو د پرچې
 سره یې دننه ور واستولې.

ډاکټره سیتا یوه ښایسته زړه ښځه وه، عمر یې له زهره ډېر
 علومېدو، خو ویشته یې تک تور وو. شنه ساړي یې تړلې وه □ □
 ۴ پرې سپینه چینه او په غاړه کې یې دوربین (سټیټکسوپ) وو.

يو قلم يې په لاس کې وو او په نينو کاغذونو يې ژر ژر ليکل کول، بيا پري يو څه وار خطا شوه. ډاکټره سیتا چې په کوم ميز او چوکۍ ناسته وه [هغې نه علاوه پدې کوټه کې يو بل اوږد ميز وو چې سه پرې سپين څادر غوړېدلی وو. دې مې سره په څنگ کې د اوسپنې په چوکاټ ، آبي رنگه پردې لگيدلی وې. ډاکټري [] لم کېښودو او دواړو ته يې د کيناستلو اشاره وکړه، بيا يې بنسټي پيل کړې. زهره په پښتو کې لگيا وه او بيا پري په ماته ږډه اردو کې د مور خبرې ورته ژباړلې. يو څو خبرو نه [] و سیتا راپاڅېده، زهره ته يې بهر د انتظار په کوټه کې د کيناستلو وويل او زهره چې له دروازي وتله نو شا ته يې وليدل ، سیتا بيا پري هغې لوی اوچت ميز ته بيوله.

د انتظار په کوټه کې يو دوو بنځو د زهره سره د خبرو هڅه وکړه چې هغه وخت صفای ، کوله، خو د هغې ټول حواس دننه د کتري او بيا پري سره پاتې وو. د هغې د انتظار شېبې په پېړيو وغځيدې او چې ډاکټره يې په دروازه کې وليده نو زهره د خپل زړه درزا اوږېدې شوه. ډاکټري په اشاره هغه يو واري بيا دننه ولاړه، بيا پري خپله سپينه بورقه بيا په سروله چې معاینې لپاره يې ليري کړې وه. . سیتا پوښتنې پيل شوې، او اخر يې زهره ته ويل، " ستا په لور کې هيڅ نقص نشته...دا تر اوسه جينۍ ده، دې ته سري لاس هم نه دې ور وړي." زهره ډېره حيرانه نشوه ځکه ډاکټري يوازې د هغې د زړه شک لري کړې و [] د کلي بنځو او بيا به تېره شمی دائی رينستيا و [] يل. [] ماښام د بانگ [] نه وړاندې

هره او ښاپېری په کور کې وي. د لږ دمې نه وروسته زهره بیا له کوره ووتله او □□ □□ دې مخه د محبوبې کور وو. واورو ښځو تر ډېره وخته دننه په کوټه کې د یو بل سره زړه خواله وکړه □□ زهره پوره په تسله بېرته یې را وگرځیده.

ښاپېری او د اکرام د طلاق خبر په ټول کلی کې خپور شو، دا ځلې زهره د نورجاني □ خبرو نه وړاندې د کلي معتبرو ښځو ته ټول حال وئیلې □□. د لاور خان نورجاني سره پخپله خبرې وکړې او ورته یې وویل چې پخوا له دې بې نور د ښاپېری ژوند □□□□ کړي زوی ته دې ووايي چې پېری ترې خلع اخلي. نورجاني بیا هم پدې معامله کې مالي گټه وکړه او د خلع په بدل کې یې □ اده ټول کالي او جامې یې له ښاپېری واخیستې. د اوسپنې هاغه صندوق چې هغې د زهره له کوره راوړې وو بېرته ورته ور استوو او ښاپېری د خپل مه □ ځمکې نه هم لاس واخیستو. زهره د زمکې او د کالو جامو په غم کې نه وه بلکه په دې خوشاله چې لور یې څه تاوان نه و کړې. په هغه ورځ چې د ښاپېری د ژوند فیصله وشوه او دا د مور په کور کې کیناسته، نو زهره پرې د خپل زړه براس وویستو. هغه په زوره زوره لگیا وه ا ښاپېری یې اوبنکې تویولې. شفا او اعظم غلي ناست وو او مور ته یې سو وپیلې. په لومړي ځل دوي ته احساس شوې و چې د مور زړه یې د کاني نه و.

ری د یو څو میاشتو د ځنډ نه وروسته بیا خپل کتابونه راواخیستل. □ نځم جومات (صنف) امتحانونه نږدې وو، هغې له خپلې نۍ استازې سره خبرې وکړې او په یو میاشت کې یې رته ځان تیار کړو. شفا او ښاپېری دواړه یو ځای د پنځم صنف نه ووتلې. د چوټۍ پر وخت لاره کې یې کچه شنه امونه واخیستل، ته راغلي نو ښه مرچ او مالګه یې ورباندې دوړول او په خوند خوند یې خوړل. زهره دواړو ته حیرانه وه چې دومره تل □□□□ دوی څنگه له ستونې تېروي. د شفا داسې مساله داره شیان خوښ وو، کله کله به یې د محبوبې د لور سره یوځای د املې شربت جوړ کړ. کچه شنه انګور به یې وټکول، او شوملې به یې سره ګډې کړې، بیا به یې دا د شپې سړې ډوډۍ سره خوړل. □ ژمي سختو یخو شپو کې به یې د ګوري شربت جوړ کړ □□□ توري به یې پاس په کوټه کېښود □□□ حر به د کنگل شوي وری نه وړې وړې ټوټې ټولو ته ورکولې چې واخلي... ما خوږه واوره جوړه کړېده.

زهره به تل شفا □□ له چې دا بلاګانې به یې ناروغه کړې، خو هغې به نه اوريدل. □□ هم د کچه امونو د خوړلو وروسته یې ټوټې ل چې په خپټه کې یې درد شو. په ښار کې هېڅه (کولرا) □□□□□□ و زهره چې شفا بې حاله ولیده نو سمدستي یې تانګه او غوښته او دا یې د رام چند کلینک ته ورسوله، ښاپېری او جانی دواړه ورسره وې. په کلینک کې په دې ولا اخته ډېر نور □ مان هم راوستل شوی وو. یوې نرسې د ټولو تبه معلوموله او

ي بلي خلکو ته ستنې لگولې. ډاکټره پخپله هم ډېره بوخته وه او
 واري د انتظار کوتي ته راغله نو زهره يې وليده. دوی ته
 ږدي شوه، بښاپېری سره يې څو شېبې خبرې وکړې، بيا يې
 ورته وويل د خور خيال ساته. علاج پر ځای پرهيز ضروري
 □□. زهره د شفا په حال پرېشانه وه، هغې دا ونه ليدل چې سیتا
 څومره ر وخت د بښاپېری سره خبرې کولې. بېرته چې کور ته
 اغلې نو بښاپېری مور ته وويل، "ډاکټر سیتا وايي چې □□ وی یوه
 نرسه په کار ده... ماته يې ويلي دي چې که د نرسانو کورس کو□
 غواړم نو دوی به راته په کلنیک کې کار راکړي." □□□□ کار نه
 وړاندې د بښاپېری □□□□ یو کال د نرسانو په ښوونځي کې سبق
 ضرور و. د زهره دا خبره نه وه خوښه... د نرسانو کار خو به
 یوازي مسیحیانو او هندوانو جینکیو کول. بښاپېری سپینه بورقه په
 سروله، بې له اکرام بل سړی د دې مخ هم نه وو لیدلی، خو د
 محبوبې په مشوره ره د نرسانو ښوونځي ته ولاړه او وې لیدل
 چې هلته ټولې ښوونکي ښځې وې. څو مسلمانې جینکې يې هم
 ږدې او چې زړه يې تسله شوه نو بښاپېری يې پکې داخله کړه.

ه ښار کې به يې د انگریزانو په هېټرو (تیاټر) کې هندي فلمونه
 م ښکاره کول. زهره یوه ورځ، بښاپېری د نرسانو ښوونځي ته
 ورسوله او له هغې مخې د سودا نه وروستو کور ته روانه وه چې
 په لاره کې يې د نغاري غږ واورېدو. خلک د دې غږ په لوري
 روان وو او زهره هم په خلکو کې شامله شوه. یو تن د سړک په
 منځ کې نغاره ډنگوله او بل ورته په ته د یوې ښځې او سړي

نځين تصوير نيولی وو. ې تخته سپين او تور ټکي هم ليکلي وو خو زهره پرې نه پوهيده. نغارچي په هندي ژبي کې اعلان کړ، "د بمبيي نوميالي ستوري □□ په بايسکوپ کې گوري." نغارچي په خلکو پانې هم وېشلي. □□ هره گوتو ته هم يوه پاڼه راغله چې دې سمدلاسه تاو راتاو کړه او د تخرگ په جيب کې يې داسې کېښودله، ته به وايي د روپۍ وټ چا ورله ورکړي □□. محبوبې چې د زهره د لاسه پاڼه واخيسته نو په خدا شوه، پدې کې هم ښځې او د سړي د خبرو سره د بايسکوپ اعلان ليکي وو. هغه پخپله يو دوه واري د خپلو خپلوانو سره د بايسکوپ يديو ته ورغلي وه او پخپل کور کې ناستو ټولو ښځو ته يې څو څو واري د دې کيسې کړي وې. د زهره شوق يې چې وليدو نو لوظ يې ورسره وکړو چې بل ځلي به دا هم له ځانه سره بيايي. □□ زهره ته دا موقع چرې پيدا نشوه.

□ نار په ډېرو کورونو کې خلکو د هريکې پر ځای د بجلي (برېښنا) تارونه گولي و. د محبوبې په کور کې خو د يخ □□ لپاره يوه پکه هم وه □□ و واري د زهره د کور خاوند سره يې خبره وکړه چې په کور کې ورته رېښنا راولي، خو هغه به ورته باني جوړولي. اخر چې د دې کور ته هم بجلي راغله نو د کور □□□□□□□□□□ ندي کرايه زياته کړه. □□ يځو پر ځای د مياشتې کرايه نيز روپۍ شوه او زهره چې د بايسکوپ لپاره کومې پېسې بېلې کړي وې هغه په کرايه کې ولاړې. □□ هر ماښام د اعظم، جاني ا پدې خبره جنگ وو چې د لوی کوتي رڼا به څوک بلوي.

هر چا ته دې خبر خوند وركوو چې هاغه تور بټن كته كړې چې
 په كړپ سره به يې په كوټه كې رڼا خپره كړه. د شپې خوب په
 كې به هم ناندري وې چې تور بټن به څوك بره كړي.
 زهره، شفا ته مينت زارې وكړې چې هغه د ماشومانو چلن
 پرېږدي نو د اعظم او جاني ترمنځ دا فېصله وشوه چې يو تن به د
 رڼا لگولو پر وخت په چ كې ودرېږي او بټن به بنسټه كوي، بل به
 رڼا بندولو پر وخت بټن پورته كوي.

ورځې نه وې تېرې چې محبوبې د بجلۍ په زور توديدونكې
 ي(اوتو) راوغوښتله او د محلت ټولې ښځې د هغې كور ته
 وار په وار ولاړې چې دا نوې "شې" گوري. □□□ې محلت كې يو
 ټو كورونو كې ريډيو هم ، چې د غرمې به پكې پښتو سندرې
 اوريدل كيدې. د كومې ښځې چې به يوه بدله خوښه شوه نو د خپل
 كور د ئركې نه به يې په گاونډۍ چغه كړه چې ، "لږ غږ يې
 اوچت كړه." د يو اتوار پر ورځ زهره بازار ته ووتله چې د
 خطاب گل د دوكان نه "كله" (كليا) راوړي. خلكو به د خپل كور
 □□چه ږوږۍ غه ته يوړه او ده به د پسه د پښو او سر په ښوروا كې
 دا ږوږۍ ښه ميده كړه. باسه به يې پرې د سرو پيازو بگار(تبۍ)
 هم واچوله.

زهره د جوړ شوي كله وښي را واخيستو □□ د خطاب گل په لاس
 يې يوه ټكه (ټنكه) كېښوده. خپلې كوټې ته چې را دننه شوه نو په
 رېډيو كې د سندرو غږ يې واورېدو. ه دريو څلورو كورونو كې

هم هغه يوه مسته سندره غږېده چې د پېښور رېډيو ورته ايښې وه. هغه ځان سره موسکي شوه، نن د چوټۍ ورځ وه او خلکو په رښتيا بې له موسيقي خوند اخيستو. د کور مخې ته اعظم له دوو دريو هلکانو سره لوبې کولې او لويه دروازه خلاصه وه. زهره چې کور ته دننه کيده نو زوی ته يې د راتلو غږ وکړو. بيا پاس وختله پخلنځي ته ولاړه نو هلته هيڅوک نه وو. لوی کوتي دروازه له بنده وه خو دننه هر څه ښکارېدله، شفا د هغې مستې سندرې ه موسيقي داسې نڅا کوله چې له ځانه بې خوده وه و جاني ورته لاسونه پرکول. زهره هم هلته په برنډه کې په تخت کيناسته او په دواړه لاسونو کې يې خپل سر ونيولو.

شفا نن سحر ډېره خوشاله، خرڅه سينټر ته روانه وه. د هغې د رشالي سوب جاني وه چې □□ يې په ښوونځي کې لومړۍ ورځ □□. زهره د محبوبې خبره منلې وه چې جاني ټوله ورځ په کوڅه کې بېکاره لوبې کوي □ که دوه نور ټکي ولولي نو ژوند به يې جوړ شي. جاني په لاره روانه او په لاس کې نيولی غوټه يې زنگوله

چي پکي پراټه او وریت کړي اگي ترلی وو. مور ورته ویلي وو
 چي دا به په نیمه چا ۱۱ کی خوري. د شفا سپینه بورقه په سر وه
 ۱۲ او د کتابونو غوټه یې په ترخ کی نیولی وه. ۱۳ کوڅي په بل سر
 ورته شیا، فخره، پري او رمولا ولاړي وې، چي ټولي د هغي
 زولي وې او هره ورځ یو ځای به له محله وتلی. رمولا یهوده
 ه او د هغي کور ته جانی کله هم نه وه تللي. د شیا او د پري
 کورونو ته به یې هره ورځ د څه نه څه کار لپاره خور یا مور
 لیرله. کله د کروشي د نموني کتابونه، کله وړی او سیخونه، د
 تارکشي ۱۴ نډه ستن تار، د گنډولو د مشین پرزي او داسي نور
 توکي جانی له یوې کور ل ته ځغولي. پدې کورونو کی
 ۱۵ یاتره هلکان وو او د جانی په شان به یې د خویندو
 کارونه نه کول. د جانی شیا دپره خوښیده ۱۶ کله چي به ورکړه
 ولاړه نو هغي به ورله د خپلې مور او نیا نه پټ ۱۷ خوړو لپاره څه
 ، څه ورکول. هغه بله ورځ شفا د اوسپنې دوه سیخونه او د شني
 وړی یوه گوله جانی ته ورکړي وه چي شیا ته دی ورشي چي ۱۸
 هلکانو د سویتر یوه نمونه ورته جوړه کړي. ژمی را روان وو او
 زهره د اعظم لپاره وړی راوړی وه ۱۹ یې شفا ورته سویتر واوبدي.
 جانی په منډه منډه ولاړه خو هغه د شیا د نیا نه دپره ویریده، بد
 بد به یې ورته کتل او دا یې نه پرېښوده چي دننه کوتي ته ولاړه
 ۲۰. ۲۱ دوی د حویلي په انگن کی یوه بېله چوکی اېښي وه چي
 بانی به په هغي کیناسته. هغي به هیڅ شی ته گوتي نه ور وړلي
 که یو واري شیا ورته په یو قاب کی د گازرو حلوه ورکړي وه

چې ويې خوري. نيا چې وليده نو تر ډېره وخته يې دواړه تر تلې،
يا جاني چې له كوره وتله نو وي ليدل چې نيا د نغري نه اير
راواخيسته او په زوره زوره هغه قاب يې په ماشوره پاك كړو.
ياما د نيا د لاسه جاني ته هيڅ نه شو وركولى، نو يوه ورځ چې
هغه ورغله نو هغې ته يې ورو غوندي اشاره وكړه چې بهر
دروازې شا ته دي ودريري. جاني غلى ولاړه وه چې د شياما
د دروازې نه را بهر شو. هغې د گرمو شيدو كاسه ورته
ولى وه چې ژر ژر يې وڅښي. پدې ورځ چې شياما د شني
رۍ نه نمونه جوړوله نو جاني د هغې لاسونو ته كتل. نمونه
پيچلى وه او شياما ورته د سيخونو او د وړۍ د كورونو د يو بل د
پاڅه د تېرولو او د تار د اړولو چل وړ بنودل. په څو واړې يې
پخپله نمونه اوبدله، بايې جاني ته وويل چې هغه د دى په وړاندې
هغه نمونه جوړه كړي. انى چې ځان پوهه كړو نو شيدو
دېخوا وكتل. بي د گاونډي سره په دېوال خبرې كولې. شياما
د پخلنځي نه د څلوبيو كڅور راواخيسته او جاني ته يې
وركړه، بيا يې د لاس نه ونيوله او د كوره يې بهر كړه.

س هم د جينكو پدې جوپه كې شفا او فاخره په بورقو كې پتې
وي. شياما لويته په سر كړې وه و چې جاني يې وليده نو راتيته
شوه او هغې ته يې ټينگه غاړه وركړه. جاني د شياما لاس نيولى
او هغې سره يې په ماته گوډه هندكو كې خبرې كولې. څرخه
سېنتر يوه برخه اوس د سبق لپاره بېله كړې شوى وه. به څلورو
كوټو كې، څلورو بېلابېلو صنفونو د جينكو لپاره د نسواري سني

ي اوردې غالي غورول شوی وي. وی ته به يې ټاټ ويل او په يو ټاټ به پير جينکی يو بل پسې کيناستی.

ټولي جينکی د بنوونځي په تالا کې راټولي شوي، جا اوس د شفا سره ولاړه او هر چاته په خير وه. مشره استاده انگرېزه وه او هغې يو خبرې په هندي ژبه وکړې. ر جانی پرې نه پوهيده. ولو جينکو سرونه ټيټ کړي وو او يو بل ته يې نه کتل. بيا د هريو قطار جينکی خپلو خپلو کوټو ته ورغلي. □□□□ □□□□ د نوم ليکلو لپار يوي وړې کوټې ته بوتله چې سپين ږيري سړی پکې ناست وو. د هغې نوم او د پلار نوم وليکل شو او يو کاغذ يې ورله ورکړو چې د لومړی صنف استادی ته يې ور و□□□□□□. دې سړي چې شفا ورته بابو صيب ويل د يوي الماری نه کتاب او تختی□□□□یسته. ورسره دوه د نيچي□□نه او مشوانی د يو ډبی نه راواخيستل□ وشنایي پونړی يې هم ورسره کېښودې او شفا ته يې□ويل چې د تختي لپاره به□□□□□له بازاره پخپله واخلي. □□□□□شليزي نو ښه به دا وي چې بهر په کوڅه کې په کاندار يې جلد ورته وخپژوي. شفا سرو خوځوو و د جانی د شيانو سره صنف ته روانه شوه. لومړی صنف کې جينکی ي وي، ښه شور وو. استادې په تخته سپاه (توري درې) الف □ ليکلی وو او جينکو په زوره زوره تو□ې يادول. جانی په يوه بکه کې چې جينکی پکې لږ وي□ کينول شوه او شفا ورته ډاډ ورکړو چې په نيمه چوټی ، به ورپسې پخپله راځي. نږدې ناستي

ې وړې جينې هغې ته کتل او موسکې شوه، جانې هم ورته
 وځانډل او بيا د نورو په شان دا هم د سبق په يادولو اخته شوه.
 تر ډېره وخته زباني سبق و، بيا استادې امر وکړو چې اوس ياد
 ي توري په تختې وليکې. جانې نو [و جينکو ته کتل، د هغې
 ناورينه مشوانې تشه وه او نه پوهيده چې ر ک نه جوړ کړي.
 ې جينې هغه د لاسه ونيوله او استادې ته ورغله، مشوانې او
 ې ورته ښکاره کړل چې دوي اوبو ته اړتيا لري. استادې
 ورته اجازه ورکړه، دوي په منډه د غولې نه تېرې شوې او په بل
 کې لگيدلې بمبې ته ولاړې. ې جينې لږې اوبه په مشوانې
 کې واخيستې [پونړۍ رنگ يې پکې ورگډ کړو، بيا يې خوا
 يخوا وکتل د جانې په سر د مملو لويته وه چې هم نن ورته مور
 په سر کړې وه. زڅو چې هغه خبريده [ې جينې د لويټې نه
 يوه ټوټه شلولې او په مشوانې کې ور دننه کړې وه. جانې هکه
 پکه ولاړه وه او د جينې نه يې پوښتنه وکړه چې ولې يې مشوانې
 کې دا ټوټه ور اچولې وه هغې ورته [ويل په قلم چې نگ اخلي
 و څاڅکې بهر نه توييږي. دوي بېرته صنف ته ولاړې او په
 ختې د تورو په ليکلو بوختې شوې. نانې ډېر په احتياط مخامخ
 کتل، د توري شکل به يې په حافظه کې کښولو او بيا به يې ورو
 ورو په قلم هم هاغسې وليکل. هغه بوخته وه چې پدې کې نابېره د
 هغې نه مخکې ناستې دواړه جينکې د يو بل د ويښتو په شوکولو
 لاس پورې کړو. □ وي په تيل ماتيل کې د جانې د لاسه مشوانې
 ولويده او ټول کميس يې ورله ولړلو، استاده راپاڅيده، دواړه جينکو

له يې يوه يوه څپيره راخلاصه، كړه خو چې د جاني د كميس حال
 ب وليدو نو هغه يې له ويښتو را ونيوله او دروازي ته يې ورتيله
 كړه چې " ورشه بدبختي... په لومړۍ ورځ دې مور ته كار
 وكتلو."

د وجود نه ډېره كمزوري وه، د استادې په تېله په ځمكې
 بوته، سترگو لاندې يې تياره او په غوړونو كې يې شغ شغ
 كېدل. په هوش كې راغله نو د شفا په غېره كې پرته وه او هغې
 رته ژړل. دا بله كوته وه چې پكې يوه زړه خاله ناسته وه. دې
 ، د جاني خولې ته د شودو قاشوغه ورنږدې كړه، او وې ويل،
 وڅښه لوري طبيعت به دې ښه شي. " جاني سخته وپړېدلې وه
 په ژړا يې پيل وكړ، يوه خبره به يې بيا بيا كوله چې، " زه كورته
 ځمه. " مشره استاده راغله او د جاني دواړو ته يې تسلي وركړه
 او خاله ته يې امر وكړو چې دوي دې كور ته ښكته كړي. بهر په
 څوڅه كې يوه تانگه دوي ته په انتظار وه. شفا او خاله، جاني
 راوچته كړه او د تانگې په وروستۍ سيمه يې ځملوله. شفا هم
 ورسره كيناسته، خاله وړاندې د كوچوان سره خبرې كولې او د زه
 . كور لاره يې ورته ښودله.

هره د محبوبې په كور كې پرستنه گنډله چې په څوڅه كې
 د شفا غږ يې واورېدو نو وارخطا
 ئې ته يې ورمندې كړې. د لور حال چې يې وليدو نو ژر يې
 په غېره كې وه. خاله تانگې وال ته پېسې وركړې او د زه

سره د هغي کور ته ور دننه شوه. بيا خاله زهره ته ټوله کيسه وکړه، دا چې استاده ملامته نه وه، ټول واړه هره ورځ وهل

□□□□ نوک د جاني په شان بي هوشه شوی نه وو. زهره نه غوښتل چې د لونیو راندې د خاله سره جنگ وکړي، شفا ته يې رڼه وکړه، هغي يو څه مېوه د خاله مخې ته کېښوده، جاني نه يې وپوښتنه وکړه چې څه به خوري. ه اوس يو څه آرامه شوی

□□□ □□□ يې پوښتنې سره ورته سږ پراته او هگۍ ور په زړه □□□. هم هغه پراته يې غوښته نو ټولو وخاند. □□□ لاړه تازه ه او هگۍ يې ورته پاڅه کړل او بيا دواړو خوبندو يو ځای ډوډۍ وخوړه.

نهم باب

جاني تعليم پاتې شو، هغه ډېره کمزوري وه، ډاکتر ورله د طاقت □ روگان ليکلی وو او زهره زيار ويستلو چې هغي ته ښه خواړه ورکړي. زيارتونو ته به يې هم بيوله، غاړه به يې رنګارنګ عويډونه خوړند وو. کله نا کله به يې □□ مت هم تعويذ ترلی وو. تره ته يوازې د جاني غم نه وو، هغه به د شفا په حالت هم

کړیده. تل به یې په سر کې درد وو، ډوډۍ به یې سمه نه خوړله
 ګلابي رنگ یې ژېړ شوی و. په هاغه ورځ خو زهره سخته
 ۱۱۱۱۱۱ ټوټه کله چې یوې ګاونډي ورته وویل چې د دې په کور کې
 بریان وي چې داسې دواړه جینکۍ په یو مخه ناروغې وې.
 ه خبره وه چې د ښار ډېر کورونه درانه ځایونه لري خو دا یې
 ر نه کیدو چې د دریو کوټو پدې وړوکي کور کې به هم داسې
 ای وي. یوه شپه یې دا باور پوخ شو ځکه شفا په خوب کې په نا
 اشنا ژبه خبرې کولې. هغه سخته وپړېده او په بله ورځ د نوې کور
 په لټه کې شوه. ۱۱۱۱ وې ورته ډېر وویل چې پیریان په کورونو
 کې نه وي او بله دا چې که په نوې کور کې هم دا حال وو نو بیا
 ه چیرته ځي، خو زهره د لور حالت نه شو زغملی.

ې ورځو کې د محبوبې د کور سره جوخت کور خالي شوی وو،
 کرایه یې د زهره د اوسني کور نه ډېره وه خو زهره په هر شان
 بل ځای ته کډه کوله. میاشت وروسته په نوي کور کې ځای پر
 ځای شوه او زهره دېوال په دېوال د محبوبې سره خپل کار
 روزگار بیا پیل کړو. د کوټې (چټ) په دېوال کې یوه باری وه ۱۱
 به اوس د محبوبې کور ته له دې باری تگ راتگ کوو.
 انی، ښایې او شفا هم خوشاله وي، خو اعظم خفه وو. د هغه
 حېوبه نه وه خوښه، د هغې په کور کې د خلکو د تلو راتلو ۱۱۱۱۱۱
 ې نه وه خوښه او دا چې حېوبه به د خپل کور په بیتک (حجره)
 کې له سړو سره ۱۱۱۱. ۱۱۱۱ م ګاونډی ټول خلک خبر وو چې حېوبه
 تجارت کوي او د دې په کور کې راتلونکو خلکو کې زیات تره

اران وو، خو اعظم د کلي هلک وو، هغه ته دا هر څه عجيبه
کارېدل.

نوي کور کې د جاني صحت ، شو، خو شفا ورځ تر ورځه
ويلي کيده. زهره به ورله په سر . بادامو تيل لگول د شپې به يې
رته د ايشيدلو اوبو جام کېښودو چې لوڅره يې په سپر مو
کاري، محبوبې ورته ويلی وو چې نرله يې بنده شويده ځکه يې
سر خوږيزي. يې هم بنه نشوه نو د خشخاشو، چارمغز،
بادامو شربت يې ورله ورکړو. بيا محبوبې يوه بله ټوټکه ورته
ورکړه. زهره خيشتو شويو خيشتو او د بادامو پي
ستل. هغه يې په توره خاورينه کټوه کې واچول، بيا يې د شفا
به سر منجيله کيښوده او د منجيلي د پاسه توره کټوه. جاني ته يې
يل چې دا کټوه ورته ونيسي، بيا يې په کړچي کې ژېړ غوري
په اور سره کړل او په کټوه کې يې واړول. او خوتکيدل
دي غږ شفا په خپل سر کې واوريډو، کله چې د خوتکيدو غږ
بند شو نو کټوه د شفا له سره رابښکته کړې شوه. په توري کټوي
کې هغه بېدلې گډوله يې ورته په يوه کاسه کې راويستل چې وي
څښي. جاني هم په منډه ځان له يوه پياله راوړه او خپله برخه يې
غږپ کړه. خو شفا جوړه نشوه، ورو ورو د هغې
بغې وجود ته هم وغځيدو. ونځي ترې پاتې شو او دا په زيات
وخت په کت پرته وه. د ناپېرۍ د نرسانو زدکړې پاې ته رسيدلي
وي او د امتحان تياري يې کوله. هغې د خپلې خور د علاج لپاره
ډاکټر رام چند ته ولاړه او د شفا ليدو لپاره يې کور ته راوبللو.

ډاکټر د شفا معاینه وکړه او زهره ته یې وویل چې ټولې الامي بنډې
چې پدې کې د لوی تبي جراثیم دي. بیا یې ورته دارو ولیکل او
لکه یې وویل چې نورې ټوټکې به نه کوي [یوازې پرهیز]
يزي دارو به ورله ورکوي.

بناپېری د سبق نه وروستو به د خور کټ ته ناسته وه او څو او [ی
تېرې شوې نو شفا په بڼه کېدو شوه. زهره به ورته نرم خواړه
ورکول، دارو به یې پر وخت وو. ډاکټر رام چند د هغې د حالت
نه و څه مطمین شو، خو زهره ته یې وویل چې نور دارو په
بازار کې نه پیدا کېږي. □ ، له امله ډېر شیان ورک شوي □
او د شفا دارو به □□ له . بمبې نه راغواړي. د کلي نه هره ورځ د
شفا د پوښتنې لپاره ه ښځې را روانې وې او د زهره د کور خرڅ
سیوا شو. د هغې نه ډېر کارونه پاتې وو، پخوا به شفا هم ورسره
په گنډلو کې لاس کوو و جاني به هم د کمیس لمنې ورته په لاس
رغولې خو اوس به هغې ټوله ورځ د میلنو پالنه کوله. بناپېری
د خپلې وظیفې یو څو روپۍ سمپولی او مور ته به یې ورکولې،
فې ازموینې شوې وې او د نتیجې په انتظار یې د ډاکټر سیتا
ره کار پیل کړې وو، هغه د بناپېری له کاره خوشاله وه او د
نتیجې وروسته یې د نرسانو سپین کمیس جرابې وټان او د خولې
په سرولو اجازه لرله.

رو ورو زهره سره ټولې پېسې خلاصې شوې او په هاغه ورځ
ډېره وځورېده کله یې چې د محبوبې نه یې بیا پور وغوښتو. یوه

روپی د محبوبی لپاره هیڅ وه، خو د زهره له زړه وینې څخې □
 ، بله ورځ یې ښاپېری ته وویل، " مونږ به کلي ته ولاړ شو."
 پېری نه غوښتل چې خور یې بې علاجه پاتې شي. هغې اوس د
 ډاکټر رام چند په کلینک کې کار پیل کړی و او ده ورته بله میاشت
 د تنخواه ورکولو فیصله کړې وه، خو زهره چې حسابونه وکړل نو
 پوهه شوه چې کلي کې به یې خرڅ لږ وي. ښاپېری د کار نه
 □□□□□□□□□□ ستونزه هم وه چې اوس په لسم کې و. د ده
 کچه امتحانونه(ازموینې) نږدې وو، که پدې آزموینه کې پاتې
 راغلی وی نو بیا د بورډ (عمومي) □□□□□□□□□□ کې ورته د کښاستو
 اجازه نه وه. زهره په دوو کې حیرانه وه. ښاپېری د خپل مور
 مشکل اکټري سیتا ته وویل او هغې ورته حل راوويښ. □□□□
 چند کلنیک درې نورې نرساني د کرایې په یو کور کې اوسیدې.
 په دوی کې یوه نرسه واده شوی او خپله کډه یې اوړې وه.
 یو او اعظم به پدې کور کې تر هغې اوسیدل تر څو چې شفا
 نه شوي نه وه او زهره بېرته ښار ته راغلی نه وه. □□ زهره د
 دې حل په اوريدو سکوت ا کار وکړو چې خلک به څه وایي.
 ښاپېری [محبوبی او شف نولو زهره ته دلایل وړاندې کړل. ډاکټر
 سیتا د شفا د معاینې لپاره د زهره کور ته راغله نو ورته یې بلنه
 وه چې مازدیگر دې هغه کور ته ورشي او پخپله وگوري چې
 پېری او اعظم پکې ژوند کولی شي که نه؟ زهره د ښاپېری او
 اعظم سره ولاړه او چې په هغې ور کې یې دوه نورې ښځې
 ولیدې نو رضا شوه. په دوی کې یوه د زهره د عمر کونډه وه چې

ی یی د انگریز په پوځ کې چرته بل ملک کې جنگیدو، دویمه د پوځ عمر شین خالی وه چې هېچا ته یې د ژوند حال نه وو څرگند □□ نه به یې چا سره خبرې شریکولې. هر وخت به یې وړی □□ بخونه په لاس کې وه او څه نا څه به یې اوبدل. زهره ناروغه شفا کلي ته راوستله.. لوبښې لرگي یې ښاپېری او اعظم ته ور نودل، د گندولو ماشین یې کلی ته راوړ □ او یو واری یې بیا پخپل پخوانی کور کې ژوند پیل کړ □.

ښاپېری په انتظارگاه کې د وروستۍ ښځې نوم په رجسټر کې □□ کلو او هغه یې ډاکټرې سیتا ته واستوله □ په دېوال لگیدلی گری کې دوه بجې وې. لږه شېبه وروستو د هغې په ځای کار کولو لپاره بله نه سه راغله او ښاپېری د ډوډۍ او دمی ته د کلنیک اته جوړې په یو وړوکی کوټې ور ننوتله. دې کوټه کې به د □ یی یو یا دوه واری د نرسانو او دایانانو بندار جوړیدو، کله نا کله به ډاکټره سیتا هم ورته راغله. رام چند به د کلینک ټولو کار کوونکو □□□ هره دویمه میاشت یوه غونډه کوله او سرکاري اعلانونه به یې ورته اورول.

ره خاله به هر وختې پدې کوټه کې ناسته وه او نورو ته به یې د ډوډۍ گرمول او د لوبښو د وینځلو کار □□. نن زلیخا دایې د هغې میندواری ښځې کیسه کوله چې خاوند وهلې وه. ښاپېری د داسې کیسو سره اوس عادت شوې وه. ره له دې چې نورو ښځو ته علومه وه چې په هغې د طلاق ټاپه لگیدلې وه خو هېڅوک خبر نه

و چي بناپيري تر اوسه جيني وه. اکتري سيتا ورته مشوره ورکړي وه چي هېچا ته مه وايه. لينک د بنار د بنځو لپاره ځيني ځای وو چي هر علاج به يې ژر او په ارزانه بيه کيدو. سرکاري روغ ، لږ لري وو او که څه هم علاج پکې وړيا وو خو د خلکو گڼه زياته او ډاکترانو ته به ډېر وخت په انتظار تيرېدو. اپيري خپله ډوډۍ خوړله چي ډاکتره سيتا راغله □□ ټولو ته يې □□□□ ورکړو چي د دوی په درملتون کې اوس يو نوی کمپيوډر د ثار په نوم راغلی دی او د ډاکتر رام چند د مرستيال په توگه به کار کوي. ټولو پدې خبره اطمینان څرگند کړ □ ځکه بهر د سږو □□ يضانو شمېره ورځ تر ورځه زياتيده. د ډاکتر مرستيال خو بل څه کيدې شو خو په دې لوي بنار کې هر نوي ډاکتر به يا خو ، روغتون کې په کار ولگيدو او يا به قبایلي سيمو کې د پوځ □□□□□□□□ . هندوستان د نورو برخو نه به ډېر لږ ډاکتران دي سيمي ته راتلل.

نرس کامني . سيتا نه پوښتنه کړه، " نوی کمپيوډر د کوم ځای ی؟" ډاکتر سيتا وويل " د کوم کلي اوسيدونکي دی، خو تعليم يې دی او څه موده په پوځ کې هم وو، اوس ورله اجازه ورکړي شويده چي ، ځای کار وکړي. " د رام چند کلينک د سږو برخو لويه او هلته د کيناستو لپاره کرسی هم ډېرې وې. □ دي او □ بنځو د برخي ترمنځ لويه برنده وه و په هغې کې به داروگان جوړيدل. ، توخي مکسچر، سپين پوډر چي د اخبار په پوړيو کې به يې ورکول □ . زخم لپاره ژېړ بوی ناک ملهم، ټول داروگان به

په لویو لویو صندوقونو او د شیشي په مرتبانیانو کې راتلل. □ دې داروخانې په یوه برخه کې به د شیشي وړې بوتلې په ایشیدلو او بو پاکیدی □ به ځینو وړو هلکانو ورباندې لیبلې لگولې او مریضانو ته به پدې بوتلو کې دارو ورکول کیدل. هر هاغه مریض چې خپل تل به یې له ځانه سره راوړو، هغه نه به د بوتل پېسې نه اخیستل کېدې. ځای کې به هر وختي درې څلور کسان په کار □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ د صفایي انتظام ډېر سخت وو او کار کوونکو به په پوزو سپین نقابونه تړلي وو. ه میاشت کې یو ځلې به انگریز افسر د دې داروخانې معاینه کوله □ اکله به څوک انگریزه بڼه هم ورسره وه او د بڼو د زیږنتون صفایي به یې کتله. ناپېری به د هغې انگریزې بڼې جامو او بوتانو ته ځیر وه او ماسام به یې پله کوټه کې د پرتوګ پایڅې راپورته کړي، خپل ژېړ وېشته به چې په سرگوله کړې بوتان او جرا ، به یې په پښو کړې او دواړو دایر ته به یې د انگریزې پیښې کولې.

یوه جمعه چې ښاپېری او اعظم کلي ته ولاړل □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ ل ورته نه نه معلومیدو. کور کې د بڼو ګڼه ګڼه وه، شفا کمزوری او ژېړه ښکارېده. هاغه چوپټیا او آرام چې مریض له پکار وي □ په مترگو نه لیدل کیده. مور یې خپل بندار تود کړې وو، یوازي نانی وه چې کله به یې خور ته پښې وم ملې او کله به یې ورته رزی خوزوو. ښاپېری د شفا د تبې حرارت معلومولو لپاره د شیشي ترمامیتر راو[] ، هغه یې څو وارې وڅنډله او بیا یې شفا ته تر ژبې لاندې کېښوده. ټولې بڼې غلې شوې او هغوی د

پېړۍ د داروگانو بکس، د هغې د لاسونو يو يو حرکت ته په ځير وي. زهره له يې ډېر خوند ورکړو چې يوه لور يې ناروغه وه او بلې يې علاج کوو. د بندۍ ټول کره وړه د ډاکټرانو وو، يواځې پېښه چينه او خولۍ يې نه وو. د شفا تبه هم هاغسې وه، په □□ ف ولاړه وه پې تېره اونۍ هم دغه درجه وه. هغې له مور پوښتل چې شفا له کوم خواړه ورکوي. مور ورته هماغه شيان شمېرل، د اوربشو اوگر شوده او د چرک بنورو. خو جاني کې را ودانگل چې، "غه بله ورځ خو شمی ترور ورته سره الوگان راوړې وو او شفا ترې يو څه خوړلې هم وو، شمی □□□□ نيل چې خوله به يې پيکه شوې وي." ښاپېړۍ چې دا خبره واورېده نو د غصې نه تکه سره شوه. يا چې څه يې په خوله □□□□ ل وي وئيل. ب ښځې ورو ورو د زهره نه را پاڅيدې او کور په يوه شېبه کې خوشې شو. زهره نه پوهيده چې څه ووايي، ښاپېړۍ په لومړۍ ځل دومره په قهر وه. هغې خو د خپل طلاق او د هغې نه وروسته حالاتو کې هم چېرې داسې غصه نه وه کړې. اعظم هم د شفا په حالت وکړېدو، □□□□ پگر دواړه ورور او خور چې شنډ توت روانيدل نو ښاپېړۍ مور ته غاړه غړۍ □□□□، د هغې زنه يې ونيوله او وې ويل، "مورې د شفا ډېر خيال ساته... هغې ته د آرام ضرورت دی، خلک ورته مه پرېږده... لويه تبه په دارو نه بلکې په خواړو جوړيږي. زه به ډاکټرې سیتا ته [وایم که په روغتون کې يې داخله کړي." ښاپېړۍ ولاړه نو زهره

□ ٻي ڀڻي خواب ور واستو وڃي راسي ڪه نابيره هغي ڪان
يوازي احساسو.

مد خان چي عابدي ته ڇپره راخلصه ڪره نو د هغي پينو په
ڪه خيل وجود ٿينگ نه ڪري شو او د ڪٽ سره نڀڙي راپڙوته،
مر يي د ڪٽ په بازو ولگيدو او د تندي نه يي ويني راماتي شوي.
هي هم هغه وخت خور ته د زهره پيغام ور وري و. هغه هيئن
پيئن هم هلته ودرېده، دواڙو ماشومانو په چغو مور ته منڊه ڪره.
ريم په زانگو ڪي ويده وو چي هغه هم د پلار او د ورونو او خور
چيغو او ڙرا راپاڇيدو، په ڪوته ڪي محشر جوڙ وو. □□□ □□□
اي ولاڙ وو او عابدي ته يي بنڪنڀلي ڪولي. هغي چي له
ڪمڪي ڪان راتول ڪرو نو د صمد خان ورته پام شو او د وينو په
يدو، پيني يي ودرېولي او له ڪوتي ووتلو. جاني ترهي نيولي وه
رتي ڪه وويل خو دي نه اوريدل. بهر نه يو ڪو بنڪو □□□ □□□
سر رانڪاره ڪرو او د اتولي د عابدي په ملهم پتي لگيا شوي.
ڪوثر، جاني په غير ڪي ان پٽ ڪري و او لڙه شپيه وروستو □□□□
□□□. شاه جهان په ڪٽ خٽل او برسته ڪي يي ڪان پٽ ڪري وو
او وڙوڪي □□□□□ ۽ مور پوري نڀڙي وو.

□□□ ٻي مشر هور خوشاله معلوميده ڪه لومري ڪل وو چي
عابدي هم د سري نه وهل خوري وو. اوس هغه د دلاور □□□□
نيازبينه انڙور نه وه... د ڪور د نورو □ نريندو په شان يوه عامه
بنڪه وه. و څلورو ڪالو ڪي د عابدي نازڪ وجود غٽ شوي

بورقه په سر كړه د دلاور خان چم ته ولاړه. عابدي مور ته [] حال تېر كړو.

نان ورته پنځه روپۍ وركړې وې چې له ښاره ځان ته د جامو سوچه جوړه [] عابدي دا پېسې مور ته وړلېږلې وې. بې څلور نيم گزه ليدې ملتن ورته له كابلې راوغواړي. [] اوس دا خبره نه منله چې هغه عابدي ته هغه پېسې د جامو لپاره وركړې وې. پسي خو هغه د امانت په توگه عابدي ته وركړې. []

ره خبره وه چې له واده وروسته دا لومړۍ ځل وو چې عابدي [] صمد خان د پنځو روپو او د جوړې خبره كړې وه. [] دې بې ښځې هم چرې د ځان لپاره پخپله جامې نه وې اخيستې. [] ټولو ته به يو اختر بل اختر جامې جوړيدې. دلاور خان به [] له ښاره د هر هاغسۍ ټوكړ تانونه راوړل چې د ده په زړه او جيب برابر وو.

د زهره كشرې خو [] له ټولو ته جوړې پرې كړې. [] به يې ورله لوپتۍ بيلې كړې او دوى به بيا پخپله خوښه ننگولۍ، ځينو به ورله اهار ([] نه) وركړو چې لوپتۍ شخې شي. خو اوس د دويم نړۍ و [] جنگ اغيزه په هر شى ليدل كيده. [] ښار له ټوكړ ورك شوى وو، [] بزازانو پخپلو هټيو د كابل مال [] څوو بې ډېر گران و. بيا د څه وخت لپاره د هندوستان گلداره [] هم ورك شو چې پخوا به دوه انې كز خرڅيدو. [] يې په

تېر کړ. لومړی ځل نه وو چې [ه شفا داسې چپه راغلی وه،
 پر ځل بښاپېری په مور زېږی کړې وو چې د شفا تبه اوس ختمه ده
 خو پر هیز به بیا هم جاري ساتي. د هغې راهیسې شفا کله کله له
 کټه راپاڅیده او څه نا څه په کور کې به وگرځیده، خو بیا به داسې
 چپه ورباندې راغله چې ژبه به یې بنده شوه. یو وارې زهره د
 بښاپېری په غوښتنه شفا بښار ته بیولې وه، ډاکټر رام چند په
 روغتون کې ولیده. د لویې تېې علاج یې شوی وو. خو د بې
 هوښۍ سبب یې نه وو معلوم. ی شوه چې څه دماغی کمزوری
 ورته پیدا شوی وي خو ډاکټر زهره ته تاکید وکړ چې نور دې په
 کلي کې نه ایسارېږي. شفا بښه هوبښیاره جینۍ وه او د سبق سره
 یې ډېر شوق وو، کتاب او مطالعه به د هغې ناروغۍ لري کړي.
 تر رانږدې وو او زهره غوښتل چې په کلي کې څو ورځې
 ب واپروي نو بیا به بښار ته کډه وکړي، د محبوبې سره یې
 خبرې کړې وې. په هاغه محلت کې یو کور هم تش نه وو، خو د
 محبوبې په هلوځلو ورته دوه کوڅې اخوا بل کور پیدا شو، د زهره
 زړه یو څه آرامه شو.

د رام چند په کلینک کې نن ډېره اله گوله وه. بښار په لویې څلور
 کې کانگریسیان راټول شوی وو، د جواهر لال د راتګ خبره
 کیده چې یو چا پکې شر جوړ کړې وو. هل ټکول پکې دومره نه
 [] [] خو څو کسان په تیل ماتیل کې تر و لاندې راغلی [] [].
 [] [] کې ځینې لوی روغتون او ځینې رام چند کلینک ته راوستل
 [] [] [] له بده مرغه ډاکټره سیتا پدې ورځ پخپله ناروغه وه [] [] []

نځو خوا هېڅوک نه راتلل. مريضاني ئې چې خبرې شوې
 شوې چې مشره ډاکټره نشته نو ډېرې پکې کورونو ته لاړې. □□□
 د چې خبر شو نو ښاپېرې ته يې وويل کوم مرض چې ته پخپله
 تشخيص کولی شې □ دوا پرچه ورته جوړه کړه. پېچلي مرض به
 کمپوډر نثار ته وروسپاری خو هغې مخې نه پوښتنه کوه؟ که نه
 غواړې چې سړی يې وويني نو کو □ ته دې ولاړه شې.

ی پدې خبره خوشاله شوه، پدې کلینک کې اوس د هغې یو
 کال پوره شوی و. □□ یې ډېر ارمان وو چې هغه هم مريض ته
 پرچه وليکي □ دوربين (ستيتوسکوپ) په غاړه وځروي او د ډاکټر
 په کرسی کېښي.

یوه دايي - ميندوارو ښځو سره لگيا وه، شاه گل هم ورسره مرسته
 کوله. ښاپېرې د یوې ښځې سره خبرې پیل کړې چې وچ توخی
 یې □□ د هغې غاړه او سینه یې معاینه کړل، بیا یې ورته د توخی د
 دارو نوم په پرچه وليکلو او داروخانی ته یې ورواستوله.

داروگانو د جوړولو کوټه د هرې ورځې نه زیاته مصروفه وه □□
 جلسې د تپیانو لپاره ملهم جوړیدو، برنډو یوې خوا ته د اوسپنې په
 ښو کې لگیدلې پردې ودرول شوی وې او کمپوډر نثار هلته
 په یو میز مريضان لیدل. ښاپېرې څو ښځې پخپله ولیدلې، نورو ته
 یې د کیناستو اشاره وکړه □ بیا ولاړه □ د پردې نه یې سر ور ښکاره
 کړه او نثار ته وويل □ " ځې مريضاني په انتظار دی □□□□□
 ستی مريض کاغذونه یو فایل کې ایښودل، پدې خبره یې سر

ته کړ او پردې ته يې وکتل، يو څو شېبو له حيرانه پاتې شو، په
 پين اوږد کميس، جرابو او بوتانو کې لکه د يوې ماشومې دا
 جينې نرسه نه ښکارېده. د هغې په سر سپين وړې توپي [هغې
 ره ويښته پوره نه وو پټ کړې. د ښاپېرۍ اسماني سترگې چې د
 سترگو ته ور برابري شوي نو هغه وشرمېده.] اکرام نه د
 بيليدو وروسته هغې د رام چند نه علاوه چې بل پردې سړي
 سره خبرې نه وې کړې او نه يې چا نه په ډکه سترگه کتلې وو. []
 نثار په کتلو د هغې په زړه کې له د سمنډر د څپو شور راپورته
 [] . نې د نثار ځواب ته انتظار ونه کړ او بېرته معاینه خانۍ ته
 ره، يوې ښځې ته يې لاره ورسره لږه او پخپله د ډاکټرې سيتا
 ه کرسی غلې کيښته. مازديگر وروسته به مريضان کم شول،
 نار شتمن خلک به کله ناکله راتلل، خو دوی به د راتلو نه
 ندې ځواب راوليرلو چې ډاکټر به ورته وزگار وي او که نه،
 داسې کسان به د رام چند او د سيتا خاص مريضان وو او بل چاته
 [] دوی د مرض حال هم نه و معلوم.

ار د ټولو مريضانو له ليدلو وروسته اوس کلينک ته مخامخ د
 سرک پورې غاړې ته په يو چای خانه کې ناس [] . مخې ته يې
 ورځ پانه ايښې او د شنو چايو پياله يې خولې ته نيولې وو. []
 کلي د هغو څو ځوانانو څخه وو چې په لومړۍ نړيوال ج ک
 ې د انگرېزانو ملازمت يې کاو. ده د يو پوځ [ډاکټر سره موټ
 چلوو او د هغه په ملاتړ څه سبق يې وويلو او . څلورم امتحان پاس
 ک . انگرېزي ژبه يې هم د کار په وخت کې زده کړې و.]

په کلي کې مور ورله خپله ورېره شاترينه واده کړه او دی □
 □□□□ سو کالو په عمر کې د لور □□□□ . □□□□ ده د کلي ژوند نه
 و خوښ ځکه د انگرېز ډاکټر په کور کې د ژوند بل اړخ يې ليدلی
 □. چې د کمپوډري امتحان يې هم پاس کړو نو د پوځ د ډلگيو
 سره به په ټول هندوسان کې گرځيدو. يوه ورځ دی په غسل خانه
 کې راپرېوت □ او پښه يې ماته شوه □ پوځي روغتون نه لرې
 کړی شو. برې پېسې يې ورته ورکړې او نثار پدې پېسو د
 ښار په زړه برخه کې کور واخيستو. □ ده درې زامن اوس
 ښوونځو ته □□□□ شاترينې ته يې ډېر □ ريل چې ښار ته راکډه □□□
 خو هغه په کلي کې خوشاله وه. د نثار د مور د مړينې نه وروسته
 اوس دا په کلي کې د □□□□ تمن سړي د ښځې په توگه اوسيده. دريو
 او دريو زامنو زېږول ورته دا ډاډ ورکړې وو چې د هغې
 ژوند پوره دی. ار نه غوښتل چې زامن يې په کلي کې له تعليمه
 بې برخې پاتې شي، هم دا وه چې دوی يې د ښار کور ته راوستل.
 شاترينه لږ وخت لپاره ښار ته راغله خو ډېر ژر بېرته ولاړه.

□□□□□□□□ درې واړه زامن پخپله ښوونځي ته رسولی وو. هغه
 له دې خبر وو چې په کور کې د اخلي پخلي لپاره زمان موجود
 وو، د هزارې اوسيدونکي زمان ډېر ټوکی و خو د نثار لپاره په
 کې داسې څه نه وو چې دې ورته تللی وای.

"صیب نوري چای درته راوړم" □□□□□□ ژوند د روان فلم نه
 راووتلو او د چای خانې دروازي ها خوا د رام چند کلینک خوا ته

يې وکتل. ای والا ته يې په نفی سر وځوځاوو او پېسې يې ورته
میز کېښودې، بیا هغه د کلینک په لوري روان شو. هلته يې
غوږ يې د یو غږ□ اوریدو په تمه د په کلینک کې هر څه ورته
□□□□ یې ښکاریدل.

د پخپل کرسی ناست وو، انتظار يې کاوه چې ښاپېری به راشي
خو هغه بیا رانغله. ډاکټر رام چند یو څو کسان ورته و ولیږل□□□
معاینه کړل او نسخه يې ورته ولیکله. د پنځو بجو به خدای خبر
دې نثار هاغه پردې ته کتلي وي چې د برنډې سره جوخت
کوټې په دروازه لگیدلې وه، خو د هغه د زړه مراد پوره نه شو. د
ینک یو څوکیدار ورته وویل چې د ښاپېری خور په کلي کې
سخته ناروغه□ ه او هغه د خپل ورور سره د کلي په یوه ټانگه کې
د وخته تللی وه.

پېری د شفا په ناروغۍ اوس لږه لږه پوهیده. هغې ته دومره
احساس شوی وو چې شفا هم که د نورو خويندو له موره گيله منه
وه، هغې لیک و□□ ست و غوښتل، شعر سره يې مینه وه...□□□□
به ورته کتاب نه ورکاوه. دا خبره عامه وه چې جینکۍ شعر نه
وايي، د خوشال دیوان چې به په کوم کور کې موجود وو، هغه به
د لوستو جینکو نه پټ□□□ کیدو. نفا د رحمان بابا ځېنې شعرونه
یاد کړي وو. د څو د پښتو کتابونه ورته عابدې راغوښتي وو خو
□ ه هغې کې به زیات ټکي د فارسي و□□ دې د پوهې لپاره شفا
نوک نه لرل چې ورته□□□ ښايي. اعظم به کله ناکله ورسره

ولوستل خو په ډېرو خبرو هغه پخپله نه پوهیدو. □ هغه د بنوونځي
□یات کتابونه په اردو ژبه نور په انگریزي وو.

شفا د وجود د ناروغۍ علاج کیدو خو د هغې د ماغو د رنځ
علاج د چا سره نه و. ډاکټر رام چند ورته ويلي وو چې د شفا د
بې شۍ چې کیدای شي ژور خفگان وي. خلکو به ورته
(میرګ □) ويل. ناپېری نه غوښتل چې خلک خبر شي. په کومو
جینکو یې د میرګي دورې راتلې، خلکو به ورپورې ملنډې وهلې
□ یې دا میره غواړي. ناپېری کلي ته په لاره په ټانګه کې د شفا د
میرګي علاج لټاوه. نار ورته په سترګو کې ودریدو "هغه لوستی
سړی دی مور ته به وایمه .. شفا به ښار ته راولو." پر ځلي هم
هغې مور سره د شفا د □□□□ خبره کړې وه، د نثار په هکله یې
□□ ته ويلي وو. زهره په لومړۍ ځل احساس وکړو چې د هغې د
ملاتړ لپاره اوس یوه لور لکه د نارینه ورسره ولاړه وه. ناپېری
□□□□ صور کې شفا ولیده چې ناوې شوې وه. □ هغې واده په ښار
کیدو، دې پخپله هم ځان جوړ کړې دی او نثار ورته گ□□.
ټانګه اوس د کلي په کچه لاره روانه وه □□ ناپېری تر هغې هم □
شفا د واده په تصور کې ډوبه وه. د کلي د جینکو سره یې تم □
وهلو او د نکریزو شمع یې بلولې. □□ یو وخت پدې سندرو کې د
ژړا غږ هم شامل □□. هغې د مور ژړا واوریده او بیا ورسره د
کلي د نورو ښځو ماتم هم گډ شو. ناپېری نه پوهیده چې دا د هغې
□□□□ و او که حقیقت. ه د شنډ توت لاندې ولاړه وه، □□□□
ترې پ کړی وو او خپل کور کوڅې ته یې منډې وهلې. □

بنايپري د تصور دنيا رنگه وه، د کلي خلک د هغي د کور په
 □□□□□□□□ و تر څو چي هغه رسیده، □□□□ د کټ چاپېر□□
 سځو وير کاو. □ هغي د قبر کيندلو لپار، د کلي يو څو تنه په
 حجره کي راټول وو. □□ په حجره کي د دي مرگ نه علاوه د
 واده د ډوډي تابيا هم کيده.

گرام په بنار کي واده کړي وو او نورجاني غوښتل چي ټول کلي
 ته د واده ډوډي بيا ورکړي. اکرام د دی سخت مخالفت کړي و.
 هغه ه بنار کي ډېري پېسي د بناريانو د واده په دودونو خرڅي
 کړي وې او اوس يې دومره □□□□ نه ليدو. □□ ورجاني ورته
 وېښ وکړو چي که د[ډوډي ونکړه ، هغه به خپل ټول کالي او
 که خرڅه کړي او د کلي خلکو ته به وېښايي چي د هغي زوی
 بد نه و.

د تېرو نو مياشتو راهيسي هغي انتظار کا، بنار کي د اکرام يو
 ملگري ورله د بل واده انتظام کړي و. □ ورجاني لکه د مېلمنو هغه
 واده ته ږه او د بناريانو کره وړه يې چي وليدل نو هوډ يې وکړ
 چي په کلي کي به ارو مرو مېلمستيا کوي. د هغي نوی انډور
 غسي ښايسته نه وه لکه بنايپري، خو د جامو کالو فيشن يې برابر
 □. نورجانه د شفا د ناروغۍ نه خبره وه[ولي بيا يې هم هره شپه
 په کور کي جينکو تمبلونه وهل او د واده سندري يې □يلي.

□ شفا د مړيني سره د کلي مشران ول شول او دوي اکرام او
 جاني ته نصيحت وکړ چي دا به ناروا وي چي د ځواني مرگي

۱۰ د څلويښتې نه وړاندې دوی د واده خوشالي وکړي. □
ورجاني ارمان په زړه کې پاتې شو.

يوولسم باب

د شفا د مړینې دوه میاشتي پوره شوی وو، زهره خپله کډه بېرته
بنار ته [وړی] □□□. ظم او بناپیری یو واري بیا د مور او وړې
خور سره ژوند پیل کړي و □□□. زهره په سر کې ناڅاپه د سپینو
ریښتو شمېر زیات شوی و. خان، د گنډلو په ماشین اخته کړي
، خو هیڅ کار ته یې ډډه نه لگیده. کور ټول کارونه به ورته
جاني □□□ نغه ډېره نرۍ او په ونه جگه وه خو خبرې یې اوس
هم د ماشومانو په شان کولې. عظم د سکول (ښوونځي)
وستۍ څو میاشتي پاتې وې، د لسم امتحانونه نږدې وو، خو هغه
له کتاب نه گوتې هم نه وړ وړلې. په دې نو □□□ کور کې د پخوانو
اوسیدونکو نه د کوټرو یوه څپرګي پاتې وو، اعظم خان له یو څو
رې له بازاره راوړي او مازدیګر به یې لکه د نورو ځوانانو په
کوټه تېر □□□.

پېړۍ به اوس د ډاکټري سیتا سره هغو کورونو ته هم ورتله چې
اشوم د ولادت لپاره ورپسې ځواب کیدو. ه بنار کې جلسې
سونه ډېر شوې وو، په لارو کې به کله خدایي خدمتګار، کله

خاکسار او کله مسلم لیګیان ښکته پورته کیدل. س له ښاره لرې
 ځینو کلو بانډوکي هم درملتونونه پرانیستل شوي وو. به ځینو
 ګي به ډاکټران نه وو او له ښاره به ورته په او[نۍ] کې یو یا دوه
 ې مسلکي ډاکټران او نرسان ورلیږل کیده. رام چند روغتون ته
 هم دنده سپارل شوی وه چې دوی به خپل نرسان او کمپوډران کلو
 ته ورلیږي او ماشومان ته به د چیچک (□□ګ) کو) ستنې لګوي.
 □ دې کار پېسې اضافه وې و د ښاپېرۍ په شان هر چا د نورو
 پېسو لپاره خپل نومونه ورکړي وو چې دوی به د چوټۍ په ورځ په
 مرکاري ګاډو کې کلو ته ورځي. د زهره دا خبره خوښه نه شوه
 لې ښاپېرۍ پوهیده چې یوه ورځ په کور کې تېرول هغې ته هیڅ
 ګټه نه لري. ز به یې ټوله ورځ یا ژړل او یا به یې د شفا خبرې
 کولې. مرکاري ګاډی کې به ډېر کسان وو او دوی به په لاره
 کې پخپل خپل منزل کوزیدل. ، وروستی کلي کې به ګاډي د ډلې
 سره تم شو، او بیا به یې مازدیګر خپل سفر پیل کاوه. او بیا داسې
 ل چې د وروستی کلي په ډله کې به یوازې نثار او ښاپېرۍ
 ې شول او مازدیګر بېرته راوګرځیدو پر وخت به ښاپېرۍ په
 اندوینۍ سیت ناسته وه، یو څو اونۍ چې تېرې شوې نو د
 کاري ګاډي ډرایور به کله کله شا ته ناست ولیدل شو او نثار به
 پخپله اډی چلولو.

اعظم په زوره زوره د پاکست[ان] زنده باد په چیغو په کوڅو کې د
 نورو هلکانو سره منډې وهلې. ده بسته په سر اېښې وه او د نورو
 هلکانو په شان یو کاغذ یې په لاس کې نیولی وو. ده چې د کور په

وازه خپري ولگولی نو دروازه ورته انی له وړاندې خلاص
کړی و. ا د جانی مشغولتیا وه چې د کور له کاره به وزگار
کوڅي په لوري کړکی به يې خلاصه کړه او له هغې به
بې بنکته تلونکو ته کتل. د نورو کورونو په باریو کې هم کله نا
ه بنځي او جینکي رابنکاره شوی او د محلت مجلس به پدې
کړکیو کې تود شو. ډېرو جینکو ته له کوره بهر د ورتلو اجازه نه
وه، نن هم هغې د کړکي نه کتل او چې د هلکانو په ټولې کې يې
ور ولیدو نو د دروازي زنجیر يې ورته رابنکلو.

اعظم په یوه ساه بره ا او جانی ته يې کاغذ بنکاره کړو. ا
په د گم پارک کې جلسه وه، اعظم هم د خپلو ملگرو سره ورغلی
دا پانې يې راوړې وې. جانی ته د سپین کاغذ پرمخ تور ټکي
معنا بنکاریدل. هغه نه پوهیده چې ورور يې ولې دومره په
جوش کې و. ژر يې هغه ته ډوډۍ په یو پتنوس کې راوړه او
کاغذ يې د تخت تر څادر لاندې پټ کړو چې د مور له قهره وېرېده.
اعظم له بنوونځي ورو ه بې پوښتنې بل ځای ته تللی و.
زه ره لپاره دا لوی جامه هغه نن غرمه د محبوبې کور کې
د چا د واده ښه ډېرې جامې گنډلو لپاره دوی ته ورکړې
شوی وې. زهره به هره ورځ هم هلته کار کاو. اعظم ډوډۍ
خوړله او ته يې د خدایي ندمتگارو او د مسلم لیگ د ج
کیسه کوله. د جانی لپاره دا ټول ټکي نا اشنا وو خو هغې ورور ته
غوږ ایښي وه، "اوس به پاکستان جوړیږي." اعظم ورته وویل "نکه
به جوړیږي؟ ک به يې جوړوي" اعظم ورته خپل

معلومات ورکول، |هندوان به په هندوستان کې اوسیري او
مسلمانان به په پاکستان کې. هندوانو پاچا به گاندي وي □□
مسلمانانو پاچا به جناح وي."

□□ ی سره وخوځو □□ پرېشانه شوه. ورور نه وېریده چې د دې
به پوښتنو ورسره په جنگ نه شي. بیا یې زړه ښه کړو او وې
ویل □ "مولا خو یهوده ده... د هغوي پاچا به څوک وي □□□□
گیتا پ □ به څوک وي، هغه خو سکه ده... □ هغې لا د خاکروب
(□□ سلی) سلیم په هکله هم فکر کاوه چې د هغوي پاچا به څوک
وي، خو اعظم ډوډی خوړلی □□□□ : پوښتنو د ځواب پرځای
بره په کوټه خپلو کوټرو ته دانه اچولو لپاره وروختلو. جانی ته دا
ي خبرې حیرانونکې وې، هغې خو د یو پاچا څیره لیدلې و □ چې
په سړي اچ ایښي وو او ورسره د هغه ملیکه ولاړه وه □ انگرېز
□□□□. هم د □ انگرېز پاچا □□□□ په ورځ عظم د خپل ښوونځي
نه د شیریني (متایي) یوه ږه توکړی راوړې وه. موریې وویل
چې پکې پوره یو پاو بالو شاهي ایښي وه. □□□□. هغه یو رنگین
تصویر هم راوړې و او ورته د هغه نوم هم ښودلی وو، جارج
حم... او جانی ته به د هغه غوږونه د هغه د مخ نه ډېر غټ
کارېدل.

ابښام ناوخته ښاپېری له کاره راغله، هغه نن ډېره خوشاله
معلومیده، ډوډی یې هم سمه ونه خوړه او په کټ ځملاسته. جانی
ډېره موده وروسته د هغې □، شونډو گلابي رنگ لیدلی و. □□□□□

سرځي پوډر هغې پخوا د بکس په تـ ې ورک کړې وو خو له څو
 رځو راهيسې يو يو شی بيا دهغه وړوکی هندارې په چوکاټ کې
 بنکارېد چې د ې د کوټې په يو دېوال ځورنډه وه. به جانی دا
 هر څه ډېر ښه لگيدل د شفا د مړينې وروسته ددوی په کور کې
 يوې ښې خاموشې خپل څادر غوړولی و. زهره به ډېرې لږې
 برې کولې، خو اوس به ښاپېرۍ کله ناکله د جانی سره توکې
 وکړې. اعظم به د دې له لاسه شې وتـ... شوخي به يې وکړه
 ښاپېرۍ به له خندا شنه شوه.

ه ورځ جانی په کور کې يوازې وه، زهره د هرې ورځې په شان
 حبوبي کړه وه، ښاپېرۍ نابېره، کوڅې دروازه وتکوله. جانی له
 ټرکې ليدل چې ښاپېرۍ سره يو سړی هم و. دوی بره کور ته
 اوختل او ښاپېرۍ بورقه ليرې کړه، بيا يې هغه سړی ته وويل " "
 زما تر ټولو کشره خور ده، جانی."

انۍ ته مور ويلې وه چې مېلمانه راشي نو سمدستي د چايو
 اوبه په نغري باندې کېږدي. هغې داسې وکړل، ښاپېرۍ د خپلو
 اروگانو بکس په کور کې هيرکړی و، هماغسې راغلی وه.
 ښاپېرۍ د خولې نه به ته د سړي نوم څرگند شو. جانی په
 نځي کې اخته وه، خو له دروازې يې ليدله چې خور يې هغه
 سړی له لاسه نيوله او لويې کوټې ته يې بوتل چې د پاچا انځور
 پرته وښايي.

ر زهره ته راپاڅيدو، ښه تود سلام يې ورته واچوو او هم هغه خبره يې ورته وکړه چې له ښاپېرۍ د دارو بکس په کور کې پاتې شوي و. ۱ ښاپېرۍ د چايو پتنوس په خت کېښود او مور ته يې وويل: " ما ويل چارسدې ته لاره ډېره ده چای به وڅښو نو بيا به روانيرو" زهره ترې ، نورو نرسانو پوښتنه وکړه نو نثار ورته وويل چې " په سرکاري گادي کې تللي دي، مور به اوس په بل گادي کې خو." زهره نور هيڅ ونه ويل ..ښاپېرۍ او نثار چای وڅښلي او د خدای په امان په ويلو له ګڼګڼو ځايونو جاني لوبښي راټولول چې مور ورباندې غږ وکړو " ی څه مهال ګڼګڼو ځايونو جاني په انګن کې د لمر او د سيوري ليکې ته ودرېدو بيا يې په يو ځای پښه کېښوده" ګڼګڼو ځايونو په ی ځای کې و."

زهړه د سيوري پلن والی ته ګټل او تندي يې ګونځي شو. □□□ ی
 ټوټه شوه چې بڼاپيری راګیره شوی وه. هغه اوس د مور په تندي

پوهیده با زهره چې نوري پوښتني پیل کړې نو جاني وارخطا
 □□□□. ناپېری په هغې ډېره گرانه وه او نه، يې غوښتل چې مور
 ورسره شر وکړي. نه خان د خلاصولو لپاره يې مور ته وويل □ "
 زه نه يم □□□□□. ټول وخت په نغري کې اور بلولو، لرگي لامده
 ، څه به مې کړې وای؟" ماښام لمونځونه شوي وو چې
 ناپېری کور ته را ورسیده. هره غوښتل چې ورسره خبرې
 وکړي نو د ناپېری په اوږدو نړيو گوتو د قلم نښې او د هغې په
 نورو بوتانو سپينې دورې ورته د هغې د روزگار حال په چيغو
 ويل. نې ورته د وړاندې نه اوبه □□□□ کړې وې. ناپېری چې
 خان و □ څلو او مور ورته ډوډۍ راوړه نو دې بيا په بالښت سر
 ي او د خوب په وادی ورکډه شوی وه.

د زهره خوب تبتيډلی وو. د شفا مړینه يې هیره □□□ او ناپېری
 کړو وړو ته زیاته وارخطا وه. هغه خبره وه چې نثار واده شوې
 □□□□□□□□□□ نه لري، یوه لور يې هم واده کړې □□□. □□
 هغه میخ ډول داسې نه ښکاريډو چې د ډېر عمر به وي. د هغه
 جامې به د ډاکټر ام چند د جامو نه ښایسته وې. کوټ او پتلون به
 يې د صدر د یو اوچت درزي نه جوړول، بوتان به يې د څرمنې او
 د زمانې د فیشن سره سم □□□□□□□□. سیگریټ به يې □ هندي فلمونو
 تر پرتوی راج په شان په لاس کې نیولو، د کوټ د لاندې د
 واسکت په جیب کې به يې □□□ کړی ایښی و □ چې زنجیر به يې
 بهر خوړند وو. س خو يې موټر هم اخیستی وو، او زهره ته

بله لور معلومه وه، د هغې سترگې به تل اسمان ته وي، د کلي نه
 ياته په ښار کې خوشاله وه.

خرڅو ورځې چې ډېره نارامه شوه، د يوه ورځ ډاکټرې سیتا ته
 ولاړه. هغه د مريضانو سره بوخته وه، د ډوډۍ په وقفه کې يې
 زهره خپلې کوتې ته دننه کړه او تر ډېره وخته يې و□ سره خبرې
 وکړې. زهره چې له هغې کوتې راوتله نو داسې ايسيده لکه چې
 يو جوارگر خپل هرڅه □ ي وي، سترگې يې په ژړا سرې او
 گ يې ژېړ تښتيدلی وو.

زهره په برنده کې □□□ اتول وو، محبوبه هم راغلی وه. ښاپېرۍ
 دننه په کوټه □ او جانۍ په پخلنځي کې بندې وې. دواړو د
 برنډې خبرې اوريدې. نن په مجلس کې دلاور خان نه وو، يوازي
 مد خان ناست وو، عابدي څلور□□ دونه په کلي کې پريښي وو،
 يو يې په خپټه □ خان سره راوړی و. ډاکټره سیتا او رام چند هم
 غل او د ښاپېرۍ د واده خبرې پېل شوې. او بيا فيصله پدې
 وشوه چې بل اتوار ته به نثار د خپلو څو ملگرو او خپلوانو سره
 □حي او د نکاح نه ورسته به ښاپېرۍ خپل کور ته بيا□. فيصله
 هم وشوه چې د زهره له خوا به يو څو مشران پدې نکاح کې
 ښيني او د محلت خلکو ته به په بله ورځ شيريني وېشل کيږي.

ه ورځې وروسته محبوبه او جانۍ ولاړې چې د نثار کور
 وگوري او د ښاپېرۍ د ځای ځايگي اندازه ولگوي، خو هلته د نثار
 ښځه شاترينه ناسته وه او محبوبې ته يې صفا وويل چې د نثار

ویمه بنځه به د دې په مړي راتېرېږي. زهره وارخطا شوه او
 نثار پسې یې راب وکړو. بنام بیا د برنډې پر تخت د محبوبې،
 زهره او د نثار خبرې وشوې. هغه ورله ډاډ ورکړو چې ښاپېری
 ، بل کور اخلي، سودا شویده او په دوو ورځو کې به کيلي
 (کنجې) د ده په لاس کې وي. زهره یو څه تسله شوه خو د
 ښاپېری بخت ته حیرانه [] . په لومړۍ واده یې کور [] خاوند یې
 نه و، اوس په دویم واده کې خاوند لري او کور یې نشته. []
 وتن لمونځ کې یې ښه په چیغو چیغو وژړل، جانی او ښاپېری
 دواړه ورسره په مصلا کیناستي [] هم ژړل. اعظم په کټ
 کې ملاست وو او د کرک ، د شیشو نه بهر اسمان ته یې کتل. هغه
 ټولو ته په قهر وو [] ته، ښاپېری ته، جانی ته، نثار ته. . . که د
 پلار ټوپک یې په کلي کې نه [] س به یې ټول وژلی و []
 پخپله به د محبوبې خپلوانو سره کابل ته تښتیدلي و [] سې
 ونه شول. ښاپېری په دویم ځل واده شوه او د نثار سره د هغه
 وړوکی کور ته ولاړه. [] دی کور په لاندینی برخه کې لا پخوا د
 نثار ورور او ورینداری د خپلو شپږو اولادونو سره کډه کړې وه.
 ه ته یې وویل چې دوی د ښاپېری خدمت ته راغلي دي، خو د
 نثار ټولو خپلوانو په لو [] ی ځل دا احساس کړی و چې هغه شتم []
 [] هغه د دولت وارثان یوآ. هغه اولادونه او ښځې نه دي.
 زهره به اوس کلي ته ډېره نه ورتله، د ښاپېری د واده نه ټول خبر
 [] . کلي ښځو ورته د مبارکۍ په بانه ډېره تسلي ورکړې
 ه چې د ښاپېری کور بیا اباد شو. خو زهره خبره وه چې په هر

کور کي د خبرو موضوع زهره او د دي لور □□□ هغي د شپي
 ب هسي هم تبتيډلي و] اوس يي د نسوارو عادت اخيستي و. □
 غرمي او د شپي د ډوي نه وروسته به يي چي نسورا په خوله کي
 ونيول نو دمه به شوه. جاني سره اوس د لوبو لپاره د عابدي دوه
 اولادونه وو، ياه جهان د بنار په بنوونځي کي سبق ته بنينول
 □□□ او کوثر به ورسره په تانگه کي تله راتله] ورځ به يي نيا
 کره تېره کړه.

زهره تر ډېره وخته د بناپېري کور ته نه ورتله، خو نثار به خپله
 ناوي هر ماښام مور کره راوستله. □□□ وار ورځ به يي ټوله
 ورسره واپروله او پداسي يوه ورځ چي عابده او صمد هم د
 اشومانو سره راغلل نو د زهره په کور کي به ښه گڼه گڼه شوه.
 □□□ □□□□□□□□□□ او منډو ترږو د زهره د کور سکوت مات کړ □□□
 هغي ته به □□□ ي اندېښني ي ځايه ښکاره شول.

اعظم د تخت نه سپينه توليه او پاكي جامي را واخيستي، او له □□□
 ښکته کوڅي ته ورکوز شو. اني هم دغسي د تخت سره نږدي
 ولاړه وه، هغي يو لاس پخپل انگي ايښي وو، د بل لاس گوتو ته

خیر وه، چي په او د صابونو پر ځگ چودیدلی وي. په غوړونو کې يې اوس هم د اعظم يوه جمله بيا بيا اوريده!

"که بيا مې په کوټه وليدې نو پښې به درله ماتې کړم." □□□□□ هغه په څپېره وهلي و. □. خو جانی نه د مخ، د لاس او د زړه درد هير و. □ په تخت ايښې د چايو پيالی د تنور ډوډۍ او د پيروي کاسې ته کتل. □□ ور يې بې له چايو له کوره وتلی و. هغه حيرانه ه چي مور ته به څه وايي، زهره پدې □ حال د محبوبې په کور کې يوې برسټنې گنډلو ته ناسته وه □□□ □□□□□□□□□□□□ فریاد يې کاو. □□ په لسم کې کامياب شوې و. خو نمبرې يې مړه ښې نه وې چې د ډاکټرۍ په کالج کې يې داخله اخيستي وې. پېرۍ هڅه کوله چې ورور ته په رام چند کلنيک کې کار پيدا کړي، نثار ورله د کمپوټري د امتحان لپاره کتابونه هم راغوښتي وو.

اعظم به نيمه ورځ ویده و، ماسپښين به يې کوټرې الوزولي او ابښام به د يارانو سره کله سينما او کله کيسه خانې او صدر کې رځيدو. کوټه يې د فلمي ستورو له عکسونو ډکه وه. نن چې له خوبه را وښښ شو، نو د ده د لمبا لپاره اوبه نه وې. جانی له سهاره د کور ټول څادرونه او ميز پوښونه وينځلي وو. □. کوڅې مشکې هم نه ښکاريدو چې دوی ته يې يو مشک اوبه راوړی و. □. پدې □□□ ل کې به اعظم د بازار سقاوې ته لاړ. □. جانی ورور ته جامې توليه پر تخت کښودل او پخپله د کنګال ش □ څادرونو ډک

بالتی سره کوټي ته وختله. اعظم ښه ډېر وخت هم هلته پر تخت
 □□□□، مور ورله په لسم کي له ئاميايیدو وروسته د لاس گری
 اخیستی وه. ه به هر شېبه خپلي گری ته کتل او اخر يي صبر
 □□□□□□□□. □□□□ ی □□□□ و چې د خواو شا کورونو کوتر بازان کله کله د
 غرمي هم په کوټه گرځید، او جاني چې ډېر وخت واپرولو نو دی
 ورپسې غلی بره وختلو. په کوټه ټوله تناوونه له تکو سپینو، شنو او
 ناني رنگه خادرونو پک وو.

جاني تش بالتی □□□□ نو سره ایښي او د بازار په لوري د دیوال د
 سوريو نه يي ها خوا په لو، سرک د لاریو موټرو ننداره کوله.
 غه له دي خبره نه وه چې د هغي ښي لا □□ ته، درې کوره لري د
 بوبه دار سلیم حوی شهباز □□□□ ټوټره په لاس د خپل کور د ښي □□□□
 ولاړ □□□□ دي ته يي کتل. هغه له دي هم خبره نه شوه چې ورور يي
 یو ویر شوی خادر شا ته ولاړ □□ ه شهباز او کله دي ته سترگي
 برندي کړي وي. جاني خو هغي موټر ته ځیر وه چې د پاسه پرې
 سپید او زرغون رنگه جنډي رپیدي خواوشا تري خلک راټول
 □□□□.

موټر چې د ی له سترگو پناه شو نو د □□ ښکته راکوزه شوه، تش
 بالتی يي ايله پر ځمکه ایښي وه چې اعظم ترینه په سخته لهجه
 ښتني پیل کړي. نی یو څو ځوابونه ورته ورکړل او ژر تر
 یي لوبښي راټولول چې د غرمي کټوی برابره کړي. □□□□□□
 پاڅیدو له کمځي يي ونيوله په مخ يي ورله څو څپیري

ورکړې. هغه هک پک پر خپل ځای ولاړه وه او خبره نشوه چې
 رور یې څه وخت تولیه اخیستی او سقاوی ه تللی او مور یې څه
 وخت کور ته را دننه شوې وه.

زه ره چې د جانی پر مخ د گوتو نښې او هغې د سترگو اوبښکې
 اولیدې نو په سر یې اور بل شو. نن په لومړۍ ځل د هغې له
 رلي اعظم ته بنیره راوتلې وه، د سید کرم د مرگ پرهر یې تازه
 □□. نظم ورباندې گران و، خو پخپلو لونۍ یې د چا لاس اوچتول
 نه شو زغملی. عابدې خاوند صمد د زهره د گواښ نه وروسته
 عابدې ته بدې ردې□□یلې خو له وهلو نه به یې ډډه کوله. د زهره
 ب ژبې ته یوازې ښایېږی او اعظ ټینګیدی شول. جانی د خ□□
 مظلومه وه، ټولو به ویل د دې خبرې نه دي زده. د عابدې لور
 کوثر به ترینه زیاتې خبرې کولې شوی. زهره د اعظم په انتظار
 □□ او کله چې دی له سقاوی بیرته راغلو و د مور وینا ته یې هیڅ
 پام ونه کړو. جامې یې بدلې کړي او چې زهره ورته مخې ته
 وریده نو ورته یې وویل□□ "کومو لونۍ میندې چې ټوله ورځ له
 کوره بهر وي□□رته یې د وهلو حق لري." پدې خبره زهره په
 واړو لاسونو خپل مخ په خپېړو ووهلو، خو اعظم په منډه له کوره
 □□□ له کوڅې هم پناه شوی وو.

په ښار کې لویه شوی وه اوپه خوی عادت کې له خپلو
 خویندو نه څه بل شان وه. ه هر کار یې سلیقه له ورايه ښکاریده،
 زهره نه غوښتل چې دا لور یې هم د نورو په شان وږه واده کړې.

کي د موټر غږ په اړيدو جاني دروازه خلاصه کړه او پخپله
 [] [] [] تلخي ته ولاړه، د هغې سترگې په ډېرې ژړا پرسيدلې وې او نه
 ، غوښتل چې نثار يا ښاپېرۍ يې وگوري. ښاپېرۍ راتلو سره
 [] [] [] [] [] [] ن وکړه " رې مور فلم کتلو ته خو. " خو مور يې وليده چې
 [] [] [] [] [] [] سته او سر يې په سور رومال تړلی و نو پرېشانه شوه.
 هم هلته په تخت کيناسته، نثار هم راغلو او چې د زهره نه يې د
 رځي حال واوريدو نو دواړه غلې کيناستل. د فلم پروگرام يې په
 حای پرېښودو او د زهره سره يې خبرې پيل کړې. د شپې ناوخته
 پېرۍ او نثار بيرته خپل کور ته ولاړل او زهره ته يې ډاډ
 ورکړو چې په بله ورځ به د اعظم سره خبرې کوي.

زهره خبره وه چې اعظم به ناوخته کور ته راتلو، هغه تر نيمې
 شپې په مصله ناسته وه [] نفلونه يې کول. خو داسې ښکارېده چې
 [] [] [] [] [] په هغه شپه د کور لاره هيره کړې وه. جاني ویده وه او د
 [] [] [] [] [] ، غږ سره يې د مور ژړا هم واوريد. زهره کړۍ شپه
 د اعظم په انتظار تېره کړې وه، او اوس يې صبر تمام شوی و. په
 کوڅه کې بې خرڅونکي به سهار ناره کوله. نن هم د هغه د نارې
 [] [] [] [] [] زهره بورقه په سر له کوره ووتله. محبوبه خبره شوه او
 و ورو ټول محلتیان هم خبريدل، ښاپېرۍ نثار ته په ژړا وه چې
 د ورور درک يې معلوم کړي. د اعظم د ټولو معلومو او نا [] [] [] [] []
 لگرو په کورونو کې لټه پيل شوه، پوليس خبر شو. تر ماښامه
 ده شوه چې اعظم د خپلو دريو نورو ملگرو سره يو حای د
 اړ د اورگاډو اسټيشن کې ليدل شوي و. [] [] [] سهار وختي د

یې په ګاډي کې سپاره شوې وو. بناپېرې زړه تسله کړې و [] مور ته یې نه وو وایلي.

[] چې مور کره راغله نو هغې ته یې ول حال تېر کړ [] واري بیا پخپل ډګر روان شو. زهره ټول توان لکه چې په یوه شپه کې اوبه شوې وو. غې اوبنګې اوس وچې وې او کله کله به یې سلګۍ وکړې، بیا به یې اسمان ته کتل او د هیچا خبرو راب یې نه وایلو. عابده د یو څو ورځو لپاره کلي []ه راغله او ټوله ورځ به یې مور سره په خبرو تېره کړه.

بانۍ به د محبوبې په کور د مور نیمګړی کارونه پوره کول. د هغې لاس صفا وو او محبوبې ورته تارکشي او د سیلمې [] نارهم بنودلی و. سړ کال زهره [] ریڅې کړلې وې او فصل یې په بڼه بیه خرڅ کړو. نه د ډوډۍ له غمه یو څه بې غمه شوی وه، [] و اعظم ورته په زړه دومره لوی پر سر پرېښودو چې د رغیدو نه []. یوه میاشت چې تېره شوه نو نثار ته چا خبر راوړو چې []

پېښور هغو څلور [] هلکانو د بمبې په فلمونو کې د کار لپاره ځانونه وړاندې کړې وو. بیا اعظم کور ته یو لیک راوړ [] چې مور نه یې بڅښد، غوښتې وه او دا چې ډېر ژر به دی په یو هندي فلم کې ښکاره شي. د دې لیک سره هغه یو ښکلې عکس هم و.

بناپېرې چې خبره ښه نو مور سره یې توکی پیل کړې، چې دا به م بمبې ته لاره شي او د دلیپ کمار سره به وويني. زهره یو څه ارامه شوه چې زوی یې ژوندی او روغ و. د هغې وسوسې ختمې

شوي د ورځي ژوند يې بيا سم شو. خو د شپې به يې ټول فکرونه د زوی په هکله وو. "خدای خبر سمه ږوي به يې خوړلی وي که نه" جامې خو يې هم نه دي وړي... پېسې ورسره نه دي، په کوم حال کې به ژوند کوي."

په بل سهار زهره د خپل خاوند د پېنشن د پيسو اخيستو لپاره کچرۍ ته ولاړه نو په دفتر کې نوی منشي ناست و. زهره د يوسف پوښتنه وکړه نو د هغه ښځه مړه شوې وه. دې لسو ورځو لپاره په چوټۍ. زهره خپلې پېسې واخيستي او کور ته روانه شوه. په لومړي ځل هغې ته احساس وشو چې د يوسف د کور اوکلي درک معلوم کړي، ده په غم کې شريکه. د خپل زوی خبرې ورسره وکړې. د شفا د مړينې نه وروسته يوسف څو واري د دې کور ته راغلی و. څومره کارونه يې هم ورته کړي وو، د ډېرو جنجالو نه يې دا راويستي وه.

د ورځي نورې تېرې شوې نو زهره بيا د پېنشن دفتر ته ولاړه. د هغې هيڅ کار نه و خو يوسف سره يې ليدل غوښتل. هغه خپل ځای ناست وو او چې زهره يې وليده نو ورته د احترام لپاره ودرېدل. هغه يوې خوا ته کيناسته او انتظار يې کاو چې يوسف له کارونو زگار شي نو دا ورسره خبرې وکړي. بيا ښه ډېر وخت زهره ورسره خپلې خبرې کولې. هغه د ښځې په مړينې يې ډېر ژور و نه کړه څومره چې د اعظم په کيسه يې اوبښکې تويولي. يوسف ورته تسلي ورکوله او د اعظم په رويه يې افسوس

هم کاو. ې ورته د خپل يو ملگري پته ورکړه چې د تجارت
□□□□ به کلکتې او بمبې ته تلو راتلو. د هغه په نوم يې يو ليک
ورله ورکړو چې پکې د اعظم درک او د هغه سره د مرستې خبره
ليکلې وه. د زهره زړه ډاډه شوه، کور ته راغله نو جاني ته يې
ول حال وويلو. اېږي هم خبره شوه، په بله ورځ دوی د اعظم
پاره د جامو او د وچې ميوې يوه غوټه برابره کړه، بساږي د
ورور په نوم يو ليک وليکلو او د بمبې تجارت ته يې ورسول.

ديارلسم باب

اوس په بمبې کې څلور مياشتې تېرې کړې وې. په جنگي
مونو کې به ده د جنگيالو په ډلو کې کله توره بريښوله، کله به يې
□□ ، او څېږې جنگ کاوه او يو نيم وخت به يې يوه جمله
ډايلاگ هم و□□يل. د ورځې ، ورته يوه روپۍ ورکړې کيده، خو

اعظم ته ډېر نازونه هم ورکړي وو. خو د هغه سترگي اسمان ته
، او په اسمان کې خلیدونکي ستور □□ ده لاس ته نه راتلل.

د کور نه ورته د جامو او د وچې میوې سوغات را رسیدلي □□□
رو ملگرو لیکونه به هم راتلل. س د هند د وېش خبره ښه
□□□□□ یې و. خپاني به هم پدې خبرونو ډکې وې. یوه ورځ
اعظم د نورو ډېرو ځوانانو سره په یو جنګي سین کې د تورې
نګ کاو. ریه رسل وشو، خو په فلمبندي کې به څه غلطې وشوه.
ډایریکټر به "کت" یلو او ټول به بېرته خپلو ځایونو ته ولاړل.

اعظم د فلم د مرکزي کردار جامې اغوستې وې □ سل جنګ ده
ورته □□، او کیمري د ده شا او اړخو □ ته ودرول شوې وې. □□
□□□□ چې په فلم کې به د داسې ښودل کېږي لکه چې هیرو
له جنګ کوي. نیمه ورځ تېره شوه خو تر اوسه د ډایریکټر په
خوښه سین نه و □□□□□□□□. اعظم ستړی و، مایوسي هم ورسره
وه، پدې وخت کې ډایریکټر قهر شو او د مور ښکښله یې ورته
وکړه.

عظم توره وغورځوله، د یو میز نه یې □□□□□□□□
واخیستو او ډایریکټر یې پرې ووهلو. □□□□ ټینګ ند شو، ټول
په □□□□ ریډیو راتول وو چې د سر نه یې وینې داري وهلې.
اعظم په منډه د سټوډیو نه ووتلو، شاته یې نه کتل. ه خپله ځایه
یې □□ بان ژر ژر راتول کړل □ کوڅې په سر کې یې ډاګې
ولیدو چې د ده په نوم یو لیک ورسره و. اعظم په تادي کې لیک

ترې واخيستو ه لوی سرک يې تش سایکل رکشه کې ځان ور
 □□□□ ه خپله بناره را وتلو پر وخت چې کومه تلوسه ورسره وه
 هم په ه تلوسه اوس د بمبې له بناره په تېښته وو. و دا ځلې
 م اورگاډي لکه چې د ده په انتظار ولاړ و. ده د لومړۍ درجې
 تېټ واخيستو او گاډي ته ور □□□□ ده سره په لاره کې ځينې
 کسان مل شول، خو د اعظم زړه له خبرو تور و. سترگې يې پټې
 نيولي وې ټول فکر يې دې ته وو چې په لاره کې يې پوليس ونه
 نيسي. دا وهم ورسره وو چې د بوتل گوزار سخت و، که
 ډايریکټر مړ □ نو د قتل د سزا نه به څنگه تېښتي.

□□□□ ، ورځې په لاره کې تېرې کړې او لاهور ته چې رانږدې
 □□□□ زړه يې و څه ارامه شو. په لاهور کې يې يوه ورځ دمه
 وکړه او چې يې جامې بدلولي نو د کوټ په جيب کې هاغه ليک
 وموندلو چې د بمبې نه د را و لو پر وخت يې ډاگې نه اخيستي و.
 د ليک په لوستلو يې زړه بيا نارامه شو. ښاپېرۍ ورته د جانۍ د
 واده خبره کړې وه. د هغې واده د جمعي پر □□ خ □□□□ نه
 ځي او تاريخونه خطا شوي وو. د سراي واله نه يې پوښتنه
 وکړه نو هغه ورته وويل صبا د زيارت ورځ وه.

نظم سهار وختي له هوتله ووتلو په زړه کې يې هوډ کړې وو چې
 د جمعي په سه ه اړو مرو پېښور ته ځان رسوي. گاډي ټکټ
 يې واخيستو او پخپله په انتظار کيناستو. په تيشه □ کې يو کس نورو
 نه لگيا و چې په هندوستان کې □□□□□□□□ و وژني پيل شويدي.

□□□□ اخبار خرڅوونکي نه يوه ورځپاڼه واخيسته او بيا ټولي
پاڼې يې ولټولې. □ ه ګاډې چې د ډېلي نه راتلو په لاره ځنډيدلي
□.

د عابدي زوی شاجهان چې له کوره وتلو نو مور ورته يو ليکلی
غام په جيب کې کېښودو او ورته يې وويل " ښاپېری ترور ته
يې په لاس کې ورکړي." شاه جهان به داسې ځينې کاغذونه
ی ته وړل، ځينې به ترې هېر شول. پدې کې به عابدي □
وي يا د بلې ښځې ناروغي ليکلی وه او ښاپېری به يې په ليدو
ورته دارو درمل برابر کړل.

شاه جهان د تانګې کوچوان ته د رام چند کلنیک ته د ورځنۍ لټې،
بې هلته ورسيدل نو څه ګوري چې د کلنیک مخې ته په يوې
□□□□ ی، د رام چند د کور شیان باريدل. شاه جهان ترور پسې
لټه وکړه خو هغه له کوره نه وه راغلی او چا ورته وويل چې نثار
او رام چند کچرو ته ورغلی دی چې دا کلنیک به اوس د نثار شي.
شاه جهان بېرته تانګې ته ورمنډه کړه، کوچوان اسپي ته چابک
راخلاص کړو او شاه جهان چې پخل ځای کيناستو نو ورته يې
وويل □ " زه د خيره... کانګريسان □□□□ ". دا خبره هغه په
کلنیک کې د چا له ځلې اوريدلې وه.

و څو ورځې وروسته د رام چند کلنیک بورډ لري شو او د هغې
□□ ځای په شنو او سپينو رن ونو يوه نوی لوحه خلکو ولوستله.

" نثار کلنیک برای زنانه و مردانه "

نثار لومړۍ ښځې ش. ښي اوس د ښاپېرۍ وجود منلی و. يو څه
 ډه د ښار لوی کور ته تلله راتلله □□ اخر يې فيصله وکړه چې دا
 به په کلي کې اوسېږي. اېپرۍ او نثار خپله کډه لوی کور ته
 يوږه نو زهره هم خپل کور لوبښي لرگي راټول کړل. د هغې په
 ر کې ډېر شيان نه وو، خو څه چې يې په تېرو کلونو کې په
 مار کې اخيستي وو] ه يې د جاني لپاره کېښودل. د کلي کور
 يې بارانونو وهلی و هغې په جوړولو يې ډېرې پېسې ولگيدې.
 ښاپېرۍ به ورته وويل چې هاغه کور کې دې زميندار کينوي □ ي
 ر ورله ساتي، خو زهره پخپل کور کې پردي کسان نه غوښتل.
 بيا يوه □ خ چې يوسف د دې کور ته راغلو نو خپله ورينداره يې
 هم راوستله. زهره يو څه شک منه شوه او د ډوډۍ نه وروسته دا
 ، يې په باور بدل شو کله چې د يوسف وريندارې ترينه د جاني
 غوښتنه وکړه. زهره لږه حيرانه پاتې شوه، يوسف په عمر کې د
 نۍ نه ډېر مشر و، خو سپين ږيري نه و. د دوو ديرشو کالو و،
 وکړي يې پخه وه او تنخواه يې دومره وه چې په ښار کې يې ښه
 ژوند کولې شو. زهره ورته وويل □ ، دا به د لونو او زوی سره
 صلاح کوي.

ښاپېرۍ [او عابدي دواړو د دې مخالفت وکړو چې دوی دواړو ډېرې
 وړې واده شوې وې. □□ نه غوښتل چې جاني هم د ژوند ښه
 څه د سخرگنۍ په خدمت تيره کړي. ښاپېرۍ خو لا تر اوسه
 جاني ماشومه گڼله او ورته به يې نانزکې راوړلې. محبوبې هم

شین کمیس سره ژېر پرتوگ او نارنجي لوپته وه. زهره یوسف
 ه کلکه ویلي وو چې د مری بنځي جامې او کالي به د هغې لور
 ته نه راوړي. نو ځکه یوسف پخپله د ښار په بازار کې هر څه
 چې مناسب ولیدل اخیستي وو. زهره اوس پدې غم کې نه وه چې
 ور جامې یې څنگه وي، هغه پدې خوشاله وه چې د اوږو پیتي
 به یې سپک شي. یوسف چې کوم کور په کرایه کړې [] هغه د
 دې له کور غټ او پاک [] دوه کوټې یې ښکته او دوه بره وې. []
 دېو پمپ پکې لگیدلی و او فرشونه یې هوار وو. یوسف پدې کور
 ب کرسی میزونه او دوه غټ پالنگونه هم ایښي وو. زهره د
 پېرۍ په دویم واده کې له کلي هیڅوک نه وو رابللی، خو او []
 ښایي په واده کې یې ټول خبر کړې وو.

[] [] ښار ته رانږدې و، یوسف خپل وړوکي [] [] [] []
 تیار دروازي سره جوخت ایښي وو. تلوسه یې دومره ډېر [] []
 ب له خدایه یې وزرې غوښتلې. خپلې کړۍ ته به یې بیا بیا کتل،
 . جمعي ماسپښين و، دوه بجې وې، اورگاډی د تیشن نه په تانگه
 کې د دوی تر کوره لږ لار وه [] [] [] [] [] [] [] [] [] []
 پله په ډولۍ کې کینوي. هغه ته د ښار د ودونو دود معلوم و. []
 شپې لسو بجو نه وړاندې چا ډوډۍ نه خوړ []، تر څو چې میلنو
 ډوډۍ خوړله، ناوې به تیاره وه. د شپې ناوخته به یې په ډولۍ کې
 کینوله او د ورا خلک په په پښو ورسره تر کوره تلل. هغه ته د
 خپلو ځینو م رو د خپلوانو ودونه را یاد شول. اډی چې لږ نو
 م ورو او د تم حای ځمکې ته برابر شو، نو اعظم یو [] ته

عظم د گادي د ودریدو نه وړاندې دروازه پرانیځي ، او ټوپ يې
وهلی و ، تر څو چې قلی د صندوق تانگي ته رساوه ، دې د
کوچوان سره مخامخ سیت کې ناست او هغه ته يې د خپل کور لاره
نودله . په په منډه شوه نو کوچوان د اعظم نه پوښتنې پیل کړې ،
بې ترینه د هغه گادي پوښتنه وکړه چې له امرتسره لاهور ته په
لاره لوت ، او ټول مسافر يې وژل شوی وو .
وویل " نه يم خو پرون د لاهور نه ټول گادي بند وو . زه
جی پدې گادي کې سپور شوی وم ."

اعظم درې بجې د خپل کور په کوڅه ور دننه شو او په لاره کې ساتو پتاسو او د ژپرو گلونو پاڼو ورته په چيغه چيغه فرياد کاو چې نانی پدې لاره تللی وه. ر سره جوخت په میداني کې دیگ وړونکو خپل لوښې را ټول کړې وو، ټولی سکروتې ایرې شوي او د کوڅې یو څو ماشومانو یو بل پسې منډې وهلې، هغه د خپل کور دروازي ته ودریدو نو زړه یې یو درز وکړ، هلته [] خوړ []. اعظم دا جرنده وپیژندله، دا د هغوی نه وه، دا د کور [] عظم هم هلته پښه نیولې ولاړ و [] دي چې د دروازي سره یې ډغرې وهلې وی، چا د هغه په اوبړه لاس کیښودو، دا محبوبه وه.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library